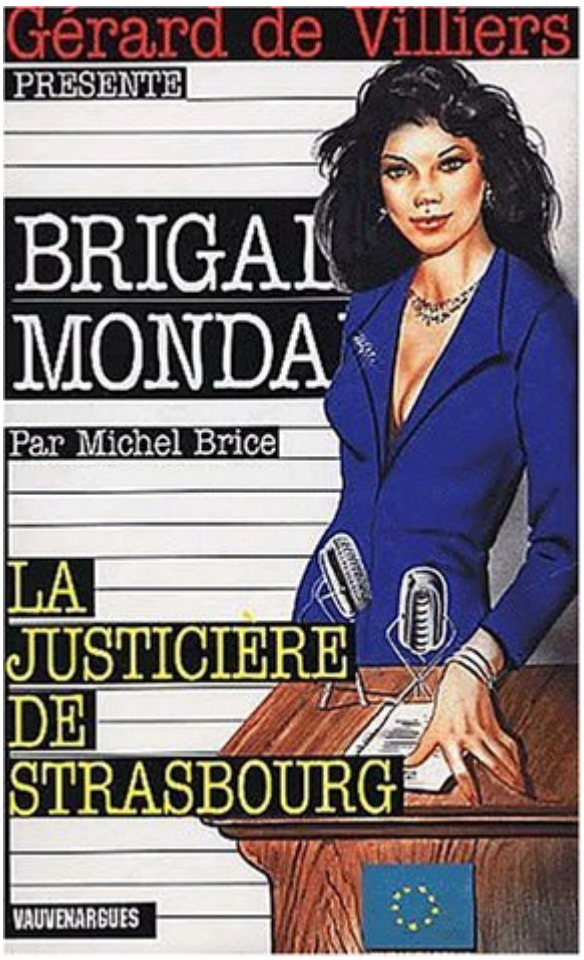

Michel Brice
Brigada Mondenă – Justiţiara din Strasbourg

Capitolul I

În ciuda frigului înţepător care se lăsase peste Strasbourg de trei zile, Zohra Chabib simţea o minge de căldură care se răspândea din stomac în tot corpul, întărindu-i în treacăt mameloanele sânilor ma-ri şi grei.

Era ora cinci şi jumătate după-amiază. Sau mai degrabă seara, pen-tru că în această jumătate de noiembrie soarele îşi începuse deja co-borârea în spatele barierei muntoase a Vosgilor, munţii care sepa-rau Alsacia de restul Franţei.

Cerul era de un albastru intens în locul unde apunea soarele, dar aproape că se înnegrise la est, dincolo de Rin. Aerul rece şi imobil era de o transparenţă perfectă, aproape cristalină.

Erau deja trei zile de când se lăsase gerul peste Alsacia, dar Zohrei îi era cald. Din ce în ce mai cald, pe măsură ce parcurgea străzile drepte şi mohorâte ale cartierului Andre-Fortier, situat între stadio-nul Meinau şi cartierul Neudorf.

Cu un gest rapid, îşi deschise pe jumătate fermoarul bluzonului al-bastru din scai căptuşit. Coborând privirea, constată că sfârcurile în-tărite erau gata să

străpungă materialul puloverului decoltat şi mu-lat. Un surâs mândru i se aşternu pe buzele pline şi parcă prea roşii, chiar dacă în acel moment nu era machiată.

Amin va aprecia asta cu siguranţă.

Numai faptul că pronunţase mental numele celui din cauza căruia se găsea aici, o făcuse pe Zohra să simtă o umezeală călduţă punând stăpânire pe abdomenul deja cuprins de frisoane.

Amin! Amin Al-Whalid... Era înnebunită după el încă de când avea treisprezece sau paisprezece ani. Asta însemna de vreo doi ani. Şi astăzi, în seara asta mai exact, venise momentul la care ea nici măcar nu îndrăznise vreodată să viseze.

Mai întâi, din cauză că nu era singura care îi făcea ochi dulci: jumă-tate din fetele cartierului Andre-Fortier nu se gândeau decât la un singur lucru: să-l seducă pe Amin Al-Whalid şi să i se dăruiască. Un anumit număr dintre ele realizaseră chiar ceea ce îşi propuseseră. Pentru că la douăzeci şi trei de ani, Amin avea sângele fierbinte şi, umbla vorba printre fete că, în fiecare zi, se culca cu altă fată...

În timp ce mergea de-a lungul clădirii C3, cea maj lungă din carti-er, Zohra zâmbi din nou mândră.

În cele din urmă, ea fusese cea care câştigase. De fapt, nu încercase niciodată să caute să-l ademenească pe Amin, să-l provoace sexual, aşa cum făceau celelalte fete, în special Yasmina, Sandrine şi chiar mironosita de Djemila. Toate cele amintite aveau avantajul enervant de a fi cu un an sau doi mai mari decât ea şi, mai ales, nu mai erau virgine de foarte multă vreme, în timp ce ea...

Ea era încă virgină.

În străfundul sufletului, nu simţea asta nici ca pe o mândrie, nici ca pe un handicap. După părerea ei, era doar o fată simplă în pas cu vremurile în care trăia, şi credea că nu întâlnise încă băiatul sufici-ent de interesant, suficient de atrăgător, de dulce şi de tandru, care să-i trezească pofta să-i ofere ca jertfă acest ultim vestigiu al copilă-riei unei femei...

Acum credea că îl întâlnise: se numea Amin Al-Whalid. Doar că, până acum o săptămână, Zohra nu şi-ar fi putut imagina niciodată că inaccesibilul Amin, „naşul" majorităţii fetelor din cartier, ar fi pu-tut să-şi coboare privirea către ea şi să o găsească pe gustul lui.

Şi tocmai asta se întâmplase acum opt zile. Când se gândea la cele întâmplate, Zohrei nu-i venea să creadă că ar fi putut acţiona şi alt-fel. Poate printr-un miracol.

În acea zi se întorcea de la centrul comercial situat la marginea car-tierului Andre-Fortier sau „Cartierul" cum i se spunea aici, ca şi cum ar fi fost singurul care exista, ca şi cum lumea se termina la marginea blocurilor de

acolo. Intrase în casa scărilor din blocul B4, unde, la etajul trei, locuia împreună cu mama şi bunicul, când Amin se ivise de nu se ştie unde.

Cu o ţigară în colţul gurii, cu un zâmbet seducător pe faţă şi un tri-cou mulat pe care scria „FUCK" cu litere strălucitoare şi prin care i se vedea bustul musculos, Amin se aşezase între ea şi uşa care du-cea la scări.

Zohra îşi simţise bătăile inimii accelerându-se atunci când Amin o învăluise cu privirea lui întunecată, virilă şi mângâietoare în acelaşi timp, oprindu-se în special asupra locurilor cele mai erotice de pe corpul ei, de care şi ea era conştientă.

Era mândră în special de sânii mari şi fermi, cu mameloane roşii oricând gata să se ridice, şi de crupa rotundă şi foarte cambrată, pe care avea grijă să o pună în valoare îmbrăcându-se numai cu blugi mulaţi sau fuste scurte şi foarte strânse.

Mai ştia că băieţii nu erau insensibili nici la atracţia erotică exerci-tată de gura ei roşie, de buzele pline şi strălucitoare, de ochii mari şi negri şi de chipul puţin rotund, înconjurat de o cascadă de păr ne-gru şi ondulat.

Pe scurt, Zohra ştia că e mai degrabă minionă. Dar acolo, în faţa lui Amin, simţise că toate calităţile ei de adolescentă beton se evapora-seră şi începuse să tremure din toate încheieturile, ca un puşti dus în biroul directorului şcolii.

– Ştii că te faci pe zi ce trece mai frumoasă? îi spusese el strivindu-şi neglijent ţigara cu vârful adidaşilor Nike. Parcă ai fi o floare pe cale să se deschidă...

Zohra era destul de inteligentă şi umblată pentru a-şi da seama că vorbele lui Amin nu străluceau de originalitate; ar fi putut spune că erau chiar la limita de jos a banalităţii. Dar venind din partea lui, aveau acelaşi efect cu o descărcare electrică violentă.

În momentul în care deschisese gura pentru a răspunde, Amin îi prinsese bărbia între degetul mare şi arătător şi o sărutase. Respira-ţia îi mirosea plăcut a tutun. La început timidă, apoi din ce în ce mai îndrăzneaţă, fata îşi băgă limba în gura băiatului care o îmbrăţişa, în timp ce cu mâna rămasă liberă, acesta o apucase de talie şi o lipise de el. O ţinea atât de strâns, încât Zohra simţea bara dură a sexului lui lipindu-i-se de abdomen şi lucrul ăsta o înnebunea.

În acele momente, dacă Amin s-ar fi hotărât să o trântească pe jos şi să o posede acolo, în mijlocul holului, era absolut sigură că nu ar fi făcut nici măcar un gest pentru a-l împiedica...

Dar, în loc să profite de avantajul pe care şi-l crease, Amin se înde-părtase brusc de ea, lăsând-o complet dezorientată. Şi foarte frustra-tă.

– Va trebui să ne mai vedem într-una din zilele următoare, îi arun-case el neglijent, înainte de a ieşi din imobil.

Se revăzuseră în fiecare din zilele care urmaseră. Şi mândria fetei nu

înceta să crească de fiecare dată. În braţele lui Amin, avea impre-sia că este pe cale să devină altcineva: o adevărată femeie.

Totuşi, chiar dacă îi permitea din ce în ce mai mult, lăsându-l să umble cu mâinile pe sub tricou şi, în cele din urmă, în chiloţi, ceva nedefinit o împiedica să-i cedeze cu totul. O reticenţă ascunsă, pe care nici ea nu putea să o explice.

Poate că era promisiunea solemnă pe care şi-o făcuse ei înşişi, cu aproximativ un an în urmă. Îşi jurase că într-o zi va părăsi cartierul, pentru a nu mai reveni niciodată acolo. Pentru a trăi în exterior, „viaţa adevărată", aşa cum trăiau toate fetele de vârsta ei.

Ştia foarte bine că în Cartier nu avea nici un fel de viitor, fusese născută şi crescută aici, cu ceva mai mult de cincisprezece ani în ur-mă.

Viitorul se afla dincolo de clădirile gri şi sinistre. Era peste tot: la Strasbourg, la Paris, în toată Franţa, dar NU în Cartier.

Asta şi pentru că Zohra îşi luase obiceiul de a pleca din ce în ce mai des din cartier pentru a cunoaşte alţi oameni, pentru a vedea şi altceva decât bariera blocurilor gri. Flirta chiar cu doi sau trei alsa-cieni „pur sânge", iar unul dintre aceştia era chiar destul de bogat – tatăl lui fiind avocat, iar mama farmacistă. De aici aveau destui bani pentru a-şi putea permite să locuiască într-o casă mare din cartierul Robertsau, unul dintre cele mai selecte din oraş.

Zohra ştia că din cauza vizitelor ei în oraş, nu era privită cu ochi buni de fetele de aici, care nu părăseau aproape niciodată Cartierul şi care o considerau trădătoare şi ticăloasă din această cauză.

Toate astea îi inspirau şi mai multă voinţă de a reuşi să iasă de aici şi să scape de manevrele lui Amin care riscau să devină ireversibile, într-un fel sau altul.

Zohra suspină, ceea ce făcu să i se umfle şi mai mult pieptul şi aşa destul de dezvoltat. Dădu colţul aleii Myosotis, pentru a se îndrepta către clădirea din prefabricate, pe care o numeau pompos „Centrul socio-cultural".

În cartierul Andre-Fortier, aproape toate străzile – în totalitate drepte şi perpendiculare – purtau nume de flori. Zohra se întreba câteodată dacă din naivitate sau cinism luaseră autorităţile această hotărâre. În orice caz, ceea ce te frapa era contrastul izbitor între nu-mele străzilor şi peisajul dimprejur.

Pentru că, în spaţiul dintre clădiri şi străzi, mai existau încă peluze jalnice, prin care pământul îşi făcea apariţia pe bucăţi din ce în ce mai mari. Era ca o lepră destinată să invadeze totul, şi toată lumea se aştepta ca asta să se întâmple într-o zi sau alta.

Dar astăzi, drumul Zohrei către centrul sociocultural era într-ade-văr presărat cu flori. Erau cele pe care şi le închipuia şi, mai ales, ce-le mai misterioase, mai calde, aproape tropicale, cu miasme grele şi înnebunitoare, pe care numai ea le simţea în interiorul pântecelui fremătător.

Zohra se decisese în ajun. Aşa cum se întâmplase foarte des în ulti-ma

vreme, se întâlnise cu Amin într-una din scările fără locatari la parter. De la etajele superioare ajungeau până la ei zgomotele unor aparate de radio, ca şi cele ale unor copii plângând şi ale mamelor care încercau să-i potolească. Toate astea în cel puţin cinci limbi to-tal diferite.

Într-un moment în care erau foarte strâns înlănţuiţi, Amin îi luase mâna şi o condusese cu blândeţe către un loc foarte intim al lui.

Deşi se lăsase de bunăvoie, Zohra tresări uşor în momentul în care degetele i se strângeau împrejurul a ceva cald, tare şi fremătător: ce-va care i se păruse enorm, ameninţător şi în acelaşi timp foarte blând.

Era primul sex bărbătesc pe care îl atingea.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Zohra mângâiase membrul ţeapăn şi noduros; la început încet, aproape timid, apoi din ce în ce mai re-pede, pe măsură ce respiraţia lui Amin se înteţea.

În momentul în care bărbatul ejaculase – cu jeturi lungi şi suspine răguşite – Zohra se simţi tare mândră. Dar, imediat ce îşi reveni şi se îmbracă, Amin îi luă faţa în mâini şi îi spuse pe un ton ferm:

– Ştii, am trecut de mult de vârsta când mă mulţumeam cu o tăvă-leală rapidă prin scara unui bloc. Dacă vrei să rămânem împreună, va trebui să-mi dai ceva mai mult decât atât! Dacă nu, mai bine ne spunem „adio" imediat...

În acel moment, la gândul că l-ar putea pierde, Zohra simţi cum i se topeşte tot corpul. Şi îşi dădu seama imediat că trebuia să i se dă-ruiască. Când voia el şi unde voia. Amin probabil că descifrase deja răspunsul în privirea ei, pentru că, exact înainte să iasă, îi spuse în şoaptă:

– Ne întâlnim la cinci şi jumătate, la Centru...

Şi acum Zohra se ducea la întâlnire... Noaptea se lăsa din ce în ce mai repede peste oraş... o noapte de cristal, transparentă şi rece, tul-burată doar de ferestrele luminate ale clădirilor şi de felinarele care nu apucaseră încă să fie sparte cu pietre...

Mica esplanadă care se găsea în faţa Centrului socio-cultural era ca de obicei plină de cutii goale de bere şi sticle de Cola împrăştiate peste tot. Se mai găseau acolo şi ambalaje de hamburgeri mototolite, hârtii şi cutii de carton. Şi Zohra ştia că dacă ar fi căutat cu atenţie prin iarba îngălbenită, ar fi găsit cu siguranţă şi câteva seringi folo-site...

Cu inima bătându-i puternic, fata împinse uşa metalică a intrării în imobil. Aceasta se deschise cu un geamăt lugubru, ecoul auzindu-se cu siguranţă în toată clădirea goală.

De multă vreme Centrul socio-cultural nu mai găzduia nici un fel de activitate care să confirme numele pe care îl purta. Inaugurat cu mare pompă în urmă cu zece ani, îşi redusese activităţile în decur-sul anilor, în parte datorită bugetului insuficient dar şi din cauza dezinteresului manifestat de populaţia locală.

De vreo trei ani încoace, până când municipalitatea se va hotărî să-l dărâme, Centrul servea foarte bine reuniunilor sălbatice ale tineri-lor din cartier, care puteau să-şi desfăşoare aici toate activităţile cu-rente – mai mult sau mai puţin legale.

Uşa se închise în spatele fetei. Făcuse un zgomot sinistru, înspăi-mântător şi acum încăperea se cufundase într-un întuneric aproape complet.

Nu-şi putu reţine un strigăt de teamă atunci când simţi mâna care o apucase de umeri. Apoi, aproape imediat, se cufundă în braţele lui Amin şi frica îi dispăru făcând loc unui irezistibil val de dorinţă.

– Vino pe aici... îi şopti el la ureche, trăgând-o în acelaşi timp către încăperea situată în dreapta intrării. O mână i se odihnea pe crupa irezistibilă a fetei.

Ghemuită de frig la pieptul băiatului, Zohra intră într-o încăpere foarte lungă şi în întregime goală, prost luminată de unul din felina-rele de pe stradă. În spate, lângă un perete, era aşezată direct pe po-dea, o saltea. Văzând toate astea, Zohra simţi inima strângându-i-se.

Aici avea Amin intenţia să facă dragoste cu ea? în acest loc sinistru şi rece? Zohra nu era în mod deosebit o romantică, dar îşi imaginase totuşi altceva pentru ceea ce reprezenta „noaptea nopţilor"...

Timidă, îi atrase atenţia lui Amin asupra acestui lucru. Băiatul râse scurt şi îi mângâie neglijent părul:

– Nu contează decorul, frumoasa mea! Ceea ce e important este ce-ea ce se întâmplă între noi doi. Cât despre frig... nu-ţi face griji: ştiu ce să fac pentru a te încălzi imediat, ai încredere în mine! Hai, dez-bracă-te...

Din cauza frigului, din cauza stomacului care i se strânsese, din ca-uza aerului închis din încăpere, Zohra ar fi avut chef să zică nu, să-i spună că nu mai vrea – nu aşa, nu aici...

Dar buzele îi rămaseră lipite şi degetele tremurătoare desfăcură fermoarul bluzonului de scai, apoi îşi scoase şi tricoul pe deasupra capului. După toate astea se dezbrăcă şi de fusta scurtă, ajungând în cele din urmă şi la chilotul cu roşu şi alb.

– Ei, da! E destul de impresionant! spuse Amin, când o văzu goală în întregime. Ştiu că nu o să mă plictisesc cu tine...

Pentru o clipă, Zohra întoarse privirea. Nu ştia din ce cauză, dar ochii lui Amin, ieşiţi din orbite şi lucind de dorinţă, nu o făceau să se simtă tocmai în largul ei. Erau aţintiţi asupra triunghiului negru şi cârlionţat şi o făceau să se simtă doar ca un obiect al plăcerii. O bucată de carne scoasă pe tarabă...

Dar, din nou, totul dispăru în momentul în care Amin o apucă de talie şi o trase lângă el. Cu un frison de excitare, simţi cum catarama curelei lui i se încrustează în pielea sensibilă a abdomenului...

Fără a-şi da prea bine seama cum, Zohra se trezi lungită pe spate, pe

salteaua aspră care degaja un miros puternic de mucegai. Greu-tatea lui Amin, care se urcase peste ea, îi tăia respiraţia. Dintr-un soi de reflex, închise braţele în jurul umerilor bărbatului şi deschise pi-cioarele cât putu de mult

Zohra abia avu timp să-şi dea seama că Amin nici măcar nu se dezbrăcase, pentru că imediat simţi ceva tare pătrunzând printre petalele florii încă intacte.

Apoi, scoase un ţipăt scurt şi ascuţit.

Brutal, fără nici cea mai mică pregătire, Amin ajunsese în fundul intimităţii ei.

Cu ambele mâini, Zohra încercă să-l îndepărteze de lângă ea, doar pentru a face să înceteze durerea arzătoare. Dar Amin începuse să se mişte înăuntrul ei din ce în ce mai repede – îi simţea în ureche ră-suflarea răguşită şi caldă, în timp ce catarama îi zgâria pielea la fie-care cursă.

După o perioadă din fericire destul de scurtă, simţi cum corpul lui Amin devine deodată încordat şi ceva cald şi umed îi inundă inti-mitatea, şi înţelese că bărbatul tocmai ejaculase.

Gata, se terminase.

Nu mai era virgină şi nu va mai fi niciodată de acum înainte.

În timp ce Amin se ridicase deja – fără un cuvânt, fără o mângâiere – Zohra rămăsese întinsă pe salteaua soioasă, fără a-şi strânge măcar picioarele.

Nu-i venea să creadă. Totul i se învălmăşea în cap. Nu era posibil! Nu putea să fie aşa! Nu putea să fie doar aşa!

Amin chiar făcuse dragoste cu ea? Această intruziune brutală în interiorul pântecelui ei însemna a face dragoste?

Nu! Era imposibil! Trebuia obligatoriu să se mai întâmple şi altce-va...

– Da ştiu că a ieşit bine! exclamă Amin cu o voce satisfăcută, aproa-pe mândră. Evident, pentru tine nu a fost aşa teribil, nu? E normal pentru prima dată. Dar cu atât mai mult vei aprecia ceea ce va ur-ma. Ţi-am pregătit o mică surpriză. Tu, care iubeşti atât de mult bărbaţii, s-ar putea să fii mulţumită... În orice caz, dacă nu apreciezi, va fi cu atât mai rău pentru tine!

Complet dezorientată, Zohra îl văzu pe Amin cum iese din încăpe-rea întunecată şi se ridică pe coate să-l strige. Nu mai avu timp.

Uşa se deschise din nou şi Amin reapăru. Zâmbea în continuare, dar nu mai era acelaşi zâmbet. Într-o fracţiune de secundă, Zohra înţelese că era gata să se afunde într-un coşmar.

Amin nu mai era singur: în spatele lui, în cadrul uşii, se găsea un grup de cinci sau şase băieţi care se uitau la ea cu ochi pofticioşi. Îi cunoştea pe toţi, pe unii dintre ei chiar foarte bine. Erau băieţi care trăiau în acelaşi cartier cu ea. Zohra ar fi putut să-i spună fiecăruia pe nume, fiind sigură că nu ar fi greşit cu nici unul. Discutase pe stradă cu majoritatea dintre ei, şi nu doar o singură dată. La urma urmei, erau aproape prieteni. Chiar membri ai aceleiaşi familii,

pen-tru că erau născuţi cu toţii în acelaşi loc, la unul sau două blocuri distanţă...

Numai că, acolo, nu mai erau prieteni, nu mai erau tinerii gentili pe care îi cunoştea. Din grupul lor, cel mai mare avea cel mult do-uăzeci şi şapte de ani, iar cel mai mic abia vreo cincisprezece.

Acum erau lupi. Lupi înfometaţi de sex care aveau intenţia clară să profite de corpul ei... cu binecuvântarea lui Amin!

Împietrită de groază, Zohra îi văzu avansând şi aşezându-se în se-micerc în jurul saltelei, de o parte şi de alta a lui Amin care în pre-zent o ţintuia cu o privire dură şi rece, aproape răutăcioasă.

– Ştii ce ne dezgustă cel mai mult la ceva care ne aparţine? îi aruncă el cu o voce pe care fata abia o recunoscu. E faptul că preferă să se îmbrăţişeze cu unii din afară, mai degrabă decât cu noi! Asta faci, nu-i aşa? Crezi că nu ştim că i-ai luat la rând pe toţi bufonii din Ro-bertsau? Banii lor te excită? Au destui pentru tine, nu?

– Amin, te rog... Eu...

– Gura! Aici, trădătorii nu au dreptul la cuvânt! E chiar mai rău de-cât în altă parte: aici nu au decât un drept: să tacă. Şi au şi o obliga-ţie: să ne golească ouăle unde şi, mai ales, când avem poftă. Ai înţe-les? Şi băieţii mei de acolo au un chef nebun să şi le golească. S-ar părea că o să ai grijă de noi o bună bucată de vreme şi pentru asta trebuie să ne pui la dispoziţie tot arsenalul de care dispui! Hai, băie-ţi, puteţi începe: e în întregime a voastră...

O poştă.

Ca toate fetele din Cartier, Zohra auzise vorbindu-se despre asta. Ştia că există aşa ceva: un fel de viol colectiv, unde băiatul îşi îm-prumuta prietena camarazilor. Aceştia se întreceau între ei până când îşi satisfăceau absolut toate dorinţele. Şi, când le venea din nou pofta, totul reîncepea.

Asta din cauză că fata care fusese o dată victima unei astfel de chestii, aparţinea definitiv băieţilor care profitaseră de ea. Aşa era regula. Legea nescrisă, dar intangibilă a cartierului.

Zohra auzise vorbindu-se de aşa ceva, la fel ca toate celelalte fete. Dar se gândea că, dacă asta se întâmpla cu adevărat, nu se putea în-tâmpla decât în cartierele mărginaşe ale marilor oraşe precum Pari-sul. Cu siguranţă nu la Strasbourg şi, cu atât maj puţin în Cartier.

În orice caz, asta nu i se putea întâmpla ei, pentru că ştia pe toată lumea din Cartier. Şi până acum credea că nu are decât prieteni... Numai că, acum înaintea ei se găseau aceşti adolescenţi pe care îi cunoştea dintotdeauna. Şi ceea ce citea în ochii lor o împiedica să mai mişte, transformându-i muşchii într-o masă de plumb.

De acum era sigură: ceea ce auzise doar, urma să se întâmple acum în Centrul socio-cultural şi, pe post de om bun la toate era ea: Zohra Chabib.

Adusă aici chiar de cel căruia îi dăruise trupul şi sufletul: Amin!

Vru să-l cheme, să-l implore, să-l roage; vru să plângă, să strige, să ameninţe, să urle.

Dar din gura ei nu ieşi nici un sunet: din ochi nu-i curse nici o la-crimă. Rămase acolo, imobilă, goală, demnă de milă, pe salteaua murdară, şi în acest timp cercul adolescenţilor se strângea tot mai tare în jurul ei.

În dreapta sa îl văzu pe Djamel – un băiat de şaisprezece ani care locuia împreună cu părinţii la a treia scară de bloc de la locuinţa ei. Se descheiase la pantaloni şi îşi scosese sexul maroniu în erecţie completă. Şi-l prinsese între degetul mare şi arătător şi îl agita în sus şi-n jos la câţiva centimetri de chipul congestionat al fetei.

– Priveşte asta, îi spunea el cu o voce puţin cam prea puternică, probabil pentru a-şi da curaj. Nu e ca la javrele alea cu care umbli tu, nu-i aşa?

Tonul îi era dur şi sec. Dar, în acelaşi timp, văzu brusc o mică luci-re de îngrijorare care dansa în ochii întunecaţi ai băiatului.

Privind la ceilalţi cinci – Amin se îndepărtase şi nu îl mai vedea, zări lumina tremurătoare cum dansa în ochii tuturor. Şi înţelese şi mo-tivul, în ciuda fricii care îi bloca respiraţia.

Motivul era ea. Îi impresiona! Le era frică! Nici unul nu îndrăznea să comită gestul blasfemiator în direcţia corpului ei gol, cu pielea al-bă întunecată doar de părul ei lung care îi acoperea sânii şi de blăni-ţa din jurul intimităţii.

Această descoperire o făcu să zâmbească, un zâmbet pe care nu avu prezenţa de spirit să-l ascundă.

Şi care declanşa totul.

– Pe cuvântul meu că nenorocita asta îşi bate joc de noi! exclamă Kevin, un blond de vreo şaisprezece ani. Din cauza faptului că era singurul „alb" din bandă – încerca să epateze pentru a scăpa de complexul de a fi diferit de ceilalţi. Ia uitaţi-vă cum râde ca o tâmpi-tă! Mă enervează!

Se lăsă în genunchi aproape de corpul gol al Zohrei, puse mâna dreaptă pe blăniţa buclată din jurul intimităţii ei, şi îşi afundă brutal două degete înăuntru, făcând-o să se cabreze ca sub lovitura unei cravaşe.

Acesta fu ca un semnal. Cu ochii ieşiţi din orbite, Zohra văzu cinci sexe masculine apărând în acelaşi timp în jurul ei. Membre în erec-ţie, umflate de dorinţa de a abuza de ea, de a profita de corpul ei pe care Amin li-l livrase.

Simţi mâini neidentificate cum îi iau în primire sexul şi fesele, cum îi frământă sfârcurile fragile ale sânilor.

Vru să ţipe, dar în momentul în care deschidea gura, chipul lui Sal-man îi intră în câmpul vizual.

Salman era fără îndoială cel mai tânăr din toată banda. După păre-rea ei nu avea mai mult de cincisprezece ani. Şi, cu tenul lui fin, cu coşurile din jurul ochilor şi trupul mic şi subţire, ar fi putut foarte bine să treacă drept un puşti de

doisprezece-treisprezece ani. Avea o graţie aproape feminină.

Numai că, asemenea celorlalţi, se descheiase şi el la pantaloni de unde scosese o vergea care nu prea părea a fi a unui puşti, ci mai degrabă a unui bărbat bine dotat.

Dar nu asta voia Salman să-i prezinte Zohrei. Cu o privire implora-toare, ca şi cum ar fi vrut să se scuze că se găsea acolo cu ceilalţi, îi luă chipul în palme şi, încet, aproape ezitant îşi puse buzele pe cele ale tinerei care se găsea la dispoziţia lui.

Apoi, îndepărtându-şi chipul câţiva centimetri, zâmbi şi îi spuse cu o voce tremurătoare, ca şi cum s-ar fi speriat de propria îndrăznea-lă:

– Ştii că eşti foarte frumoasă? Nu-i aşa? De multă vreme... am chef de tine... în sfârşit, tu eşti cea care mă întărâtă cel mai tare dintre toate târfele din cartier!

O îmbrăţişă din nou, dar de data asta cu ceva mai multă siguranţă şi chiar cu ceva mai multă ardoare, fapt care o făcu pe Zohra să-l cu-prindă cu braţele pe după umeri, lucru pe care ea nu şi-l dorea.

În acel moment, se produse ceva în ea. Ceva care o lăsă stupefiată. Ca şi cum creierul ei se împărţise în două emisfere, incapabile de a comunica una cu alta.

Prima jumătate continua să simtă acelaşi dezgust, aceeaşi umilinţă, aceeaşi revoltă faţă de ceea ce era nevoită să suporte. Ar fi vrut să-l vadă mort pe acest băiat care nici măcar nu se distingea bine în în-tunericul din încăpere, dar care cu unul dintre degete forţa intrarea cea mai secretă a corpului ei. Ar fi vrut să-l vadă mort şi pe cel care îi ridicase picioarele şi începuse curse de du-te-vino, cu mişcări pu-ternice din şolduri. Ar fi vrut să moară şi Djamel, care acum îşi plimba capătul sexului lucios pe deasupra sânilor ei, insistând în special pe sfârcuri, în fine, ar fi vrut să moară şi ceilalţi doi care îşi aşteptau rândul, în timp ce cu una dintre mâini se mângâiau încer-când să-şi întreţină erecţia.

Numai că acum exista şi cealaltă jumătate a creierului. Jumătatea necunoscută, ciudată, înfricoşătoare chiar, cea care îl făcuse să-l îm-brăţişeze pe Salman. O jumătate care, pe măsură ce secundele tre-ceau, punea din ce în ce mai multă stăpânire pe cealaltă, ajungând chiar până acolo încât era aproape gata să facă să amuţească în în-tregime vocea furiei, a fricii şi a revoltei.

Această jumătate îi spunea că e un fel de regină atotputernică şi că cei şase băieţi care o înconjuraseră şi o priveau înfometaţi de sex, nu o priveau decât pe ea; era singurul lor centru de interes. Numai ea, prin frumuseţe, prin farmec, prin erotism, le aprinsese dorinţele. Ea era cea care îi făcea să tremure! Pe toţi!

În acel moment, vieţile lor nu mai depindeau decât de ea! Ei cre-deau că

îi impun dorinţele lor, dar, în realitate ea era la originea a tot ceea ce se întâmpla, era în centrul întâmplărilor, în timpul petre-cut aici, în acest local jegos, prost luminat şi mirosind a închis, ea era centrul lumii lor, ei nu existau decât prin ea!

Băiatul care o viola scoase un geamăt răguşit şi se descărcă în străfundul ei înainte de a se retrage. Şi Zohra îşi spuse că tocmai îi luase puţin din forţă. Acea forţă de care toţi băieţii erau atât de ridicol de mândri. Ea avea puterea de a le-o sustrage, deci era mai puternică decât ei!

Atunci, în loc să profite de acest mic răgaz care i se oferise pentru a închide coapsele rotunde de adolescentă, Zohra le deschise şi mai mult, în timp ce un val de căldură umedă, necunoscută şi misterioa-să o pătrundea peste tot. Şi, în momentul în care un nou sex dur se strecură înăuntrul ei nu-şi putu reţine suspinul care îi urcase pe bu-ze.

Cu un aer relaxat, îşi trecu limba peste buzele uscate, privindu-l pe Salman direct în ochi.

Adolescentul probabil că a înţeles imediat mesajul, pentru că faţa i se împurpură violent, în timp ce se urca deasupra ei, încălecând-o astfel încât sexul lui tremurător să ajungă în dreptul buzelor ei.

Şi acum, fără nici un fel de dezgust, ba chiar cu un fel de foame tulburată şi nouă, Zohra deschise gura pentru a înghiţi membrul ca-re îi solicita mângâierea.

În acel moment, pentru că unul dintre băieţi se mişcase, ochii i se încrucişară cu cei ai lui Amin care contempla scena cu sprâncenele încruntate ca şi cum ar fi fost preocupat de ceva.

Zohra îi susţinu privirea cu o luminiţă sfidătoare ascunsă în fun-dul ochilor. Şi, ca o provocare, înghiţi şi mai mult sexul lui Salman care îi apăsa buzele. În acelaşi timp, întinse braţul dreptei şi strânse degetele în jurul sexului micului Kevin, care din cauza surprizei scoase un ţipăt scurt şi foarte ascuţit. Zohra simţi un fel de bucurie sălbatică auzind ţipătul prin care adolescentul blond părea că îi re-cunoaşte superioritatea. Aşa se simţea în acel moment: regina unui teritoriu oarecare, întunecat şi murdar, dar în care domnea fără nici un fel de diferenţiere între supuşi, unde bărbaţii care credeau că o domină şi o subjugă erau de fapt doar nişte bieţi sclavi, legaţi de corpul ei cu legături invizibile, dar cu toate astea imposibil de rupt – era vorba de dorinţele lor.

Astea se întâmplau, deşi undeva în străfundul creierului, departe de tot, cealaltă voce abia de se auzea, continuând să îşi strige dez-gustul şi revolta...

Amin Al-Whalid nu se putu împiedica să întoarcă primul privirea. Avea impresia că Zohra încerca să-l provoace, să-l excite prin gelo-zie.

Zâmbi scurt şi ridică din umeri. „Ce tâmpită! gândi el îndreptân-du-se către uşa rămasă întredeschisă. Ce-mi pasă mie cu cine se îm-brăţişează ea? Mă enervează curva asta, la urma urmei nu a primit decât ceea ce merita! Se

va învăţa minte să mai hoinărească afară din Cartier. Şi, oricum, eu am fost primul care a avut-o! Gata, ajun-ge cu prostiile! E timpul să mă apuc de lucruri serioase..."

Înainte de a ieşi din local, Amin se întoarse pentru a arunca o pri-vire către salteaua întinsă pe jos. Un surâs subţire i se aşternu pe buze când văzu scena care avea loc în acele momente.

Djamel şi Hafid, cei mai în vârstă din tot grupul, tocmai o întorse-seră pe Zohra pe burtă şi, în ciuda protestelor ei şi a slabelor încer-cări pe care le făcea pentru a scăpa, o ţineau în patru labe cu crupa îndreptată în sus. Erau ajutaţi de Kevin şi Abdou – al cărui strabism dobândit la naştere părea că se accentuează şi mai mult din cauza excitării.

Amin mai aşteptă câteva momente, doar până când îl văzu pe Dja-mel penetrând-o. Strigătul sfâşietor al Zohrei îi mai răsuna încă în urechi când ieşi din încăpere şi se opri într-una alăturată celei în ca-re se petrecea orgia.

Scoase un oftat de uşurare în momentul în care descoperi acolo un bărbat de talie mijlocie, brunet, îmbrăcat într-un costum din flanelă albastră, făcut la comandă. Probabil că tot la comandă erau făcuţi şi pantofii din piele cu cusătură dublă.

Amin Al-Whalid nu prea fusese convins că „invitatul" lui va veni. Credea că se răzgândise, ceea ce pentru el reprezenta o posibilitate de câştig pierdută...

Dar acum totul era bine: oaspetele venise. Măcar nu-şi pierduse degeaba timpul cu Zohra...

Bărbatul nu-l auzise intrând, atât era de absorbit de spectacolul pe care îl contempla prin vizorul de care îşi lipise efectiv chipul. Amin ştia perfect ce se năşea dincolo de acea fereastră interioară, care nu mai fusese deschisă de foarte multă vreme: era camera în care, în acest moment, Zohra era sodomizată de Djamel. După care vor ur-ma cu siguranţă toţi ceilalţi.

– Bună seara, frate! spuse Amin pe un ton vesel. Vezi că m-am ţinut de cuvânt?

„Fratele" părăsi fereastra cu regret şi aruncă o privire răutăcioasă către cel ce intrase. Avea cam cincizeci de ani, părul negru îi cădea pe frunte până la sprâncenele negre şi dese de deasupra ochilor în-tunecaţi care se mişcau încontinuu şi debordau o inteligenţă ascun-să. Avea nasul drept şi osos, dar care se termina cu o biluţă de carne mai moale. Gura era fină şi frumoasă, cu buze bine definite. Tot chi-pul lui degaja o impresie de răceală, de superioritate conştientă ca-re, chiar dacă îl enerva puţin, reuşea să-l impresioneze şi pe Amin.

– Ţi-am cerut să nu-mi mai spui aşa! mormăi el cu o voce răguşită din care răzbătea un imperceptibil accent insular. Din câte ştiu eu, nu am păscut vitele împreună!

Amin îşi luă un aer nevinovat înainte de a răspunde:

– Ei, gata! Nu te mai enerva! Până la urmă, te-ai născut în Algeria ca şi părinţii mei şi vorbeşti araba mai bine ca mine, nu? Deci sun-tem „fraţi" într-un fel!

– Ludovic al XIV-lea şi grăjdarul lui s-au născut în aceeaşi ţară şi vorbeau aceeaşi limbă, îi replică interlocutorul pe un ton muşcător. Ăsta nu a fost un motiv pentru a se trage de şireturi cu el!

Amin ar fi vrut să-i zică vreo câteva acestui alb arogant care se cre-dea descendentul direct al monarhilor Franţei, dar, având în vedere situaţia de faţă, încercă să judece ceva mai diplomatic, şi se reţinu.

– Bine, bine! spuse el. Acum am altceva de făcut! Mi-am îndeplinit misiunea şi acum e timpul să v-o îndepliniţi pe a dumneavoastră... Maiestate!

Dorinţa fusese mai puternică decât el şi i-o trântise...

Fără a părea că remarcase ironia, „Maiestatea Sa" scoase din buzu-narul interior al costumului o legătură de bilete de cinci sute de eu-ro şi i-o întinse lui Amin, fără a-i arunca măcar o privire:

– Trei mii cinci sute... poţi să verifici...

– Nu e nevoie, am încredere, răspunse Amin cu o privire bănuitoa-re îndreptată către teancul care spunea cu totul altceva.

– În cazul ăsta poţi să pleci, nu mai am nevoie de tine, încheie cel care plătise şi-i întoarse în acelaşi timp spatele lui Amin pentru a vedea ce se mai întâmplă de cealaltă parte a ferestrei prăfuite şi pli-nă de pânze de păianjen.

Amin băgă banii în buzunarul interior al bluzei şi se îndreptă spre ieşire.

Nu-l mai interesa nimic din ceea ce se va mai întâmpla.

Rămas în picioare în camera întunecată, Pierre-Antoine Saleze îşi simţi tâmplele acoperindu-i-se cu o peliculă fină de transpiraţie re-ce.

Visul lui dintotdeauna prindea viaţă. Scena pe care o urmărea îl obsedase de foarte mulţi ani, încă de când se apropiase de vârsta de patruzeci de ani. Cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura întredeschisă şi cu mâinile tremurându-i uşor, îşi lipi din nou fruntea de ferestruică şi spectacolul care se derula dincolo dădu naştere în creierul lui unor unde plăcute şi calde care se propagară rapid în tot corpul.

Pierre-Antoine Saleze avusese un moment de îngrijorare atunci când văzuse cum fata de pe saltea participă la violul colectiv a cărei victimă trebuia să fie. Participa cu o plăcere pe care el o găsise ob-scenă şi respingătoare.

Dar, din fericire, totul se sfârşise cu bine. În prezent, fata începuse din nou să se roage, să plângă şi să se zbată disperată în încercarea de a scăpa de toate aceste sexe care o perforau fără cea mai mică mi-lă, în toate locurile posibile ale corpului deja martirizat.

În momentul în care Pierre-Antoine Saleze îşi reluase observaţia, unul dintre tinerii violatori ai fetei – despre care ştia de la Amin că se numeşte

Zohra, îşi pusese membrul în faţa gurii. În patru labe pe saltea, suportând atacurile sălbatice ale micului blond care pompa fără nici un fel de menajamente, fata întorsese capul într-un mo-ment derizoriu de refuz. Imediat, băiatul o luase de părul negru şi ondulat şi o trăsese violent în faţă pentru a o forţa să deschidă gura. Apoi, cu o forţare sălbatică intrase adânc printre buzele roşii.

Îmblânzită, cu corpul agitat de tresăririle pe care i le impunea pis-tonatul continuu al blondului agăţat în continuare de coapsele ei, Zohra înghiţi sexul brun şi noduros şi încercă să-l sugă cât putea de bine.

Transpirat pe la tâmple, Saleze vedea de la postul de observaţie cum lacrimile curgeau din ochii pe jumătate închişi ai fetei până atingeau pistonul de carne congestionată care intra şi ieşea din gura ei cu regularitatea unui metronom.

În acel moment, Pierre-Antoine Saleze îşi simţi sexul cum se ridică încet şi împinge în materialul pantalonului. Trebui să se abţină pu-ternic pentru a nu se duce imediat în camera vecină, chiar cu riscul de a arunca la gunoi scenariul minuţios pe care el însuşi îl pusese la punct.

De câtă vreme nu mai avusese în faţa ochilor o viziune atât de în-nebunitoare, atât de încărcată cu electricitate erotică? De patruzeci de ani? Mai mult? Era foarte dificil să-şi aducă aminte, pentru că to-tul era acum amestecat în mintea sa. Sau, mai precis, datele se amestecau. Pentru că restul, esenţialul scenei la care asistase atunci, îi rămăsese în cap cu o claritate insuportabilă.

Atunci avea opt sau nouă ani. Era foarte cald, ca în toate amintirile sale din copilărie care priveau Algeria natală. Era în vila mare. în alb şi crem, din mijlocul plantaţiei de viţă-de-vie pe care tatăl lui, Rene Saleze, o avea la Ain-el-Turck – un orăşel pe malul mării, situ-at între Mers-el-Kebir şi Capul Falcon, la cincizeci de kilometri vest de Oran.

Acolo se născuse Pierre-Antoine, la 26 august 1952, undeva între albastrul profund al Mediteranei şi verdele prăfuit din Djebel.

Spre sfârşitul dimineţii acelei zile de pomină se încălzise extraordi-nar de tare şi, pentru a scăpa de lecţia de pian la care mama sa se în-căpăţâna să-l trimită, deşi nu avea nici un fel de înclinaţie pentru muzică, se ascunsese în rezerva din imediata apropiere a biroului în care tatăl său îşi petrecea marea majoritate a timpului, primindu-şi supraveghetorii şi chiar muncitorii arabi.

Pierre-Antoine se refugiase acolo ştiind că tatăl său trebuia să plece să inspecteze viile care se întindeau pe drumul către Ain-Temou-chent şi că nu se va întoarce decât către după-amiază. Numai că de abia intrase în cămăruţa plină de clasoare, dosare, sticle goale şi bu-toiaşe de lemn, că tatăl său îşi şi făcuse apariţia în birou, tăindu-i orice cale de retragere.

Şi nu era singur, în spatele lui se găsea un arab slab şi cu chipul plin de riduri pe care Pierre-Antoine îl cunoştea foarte bine: era Mo-hammed

Benslimane – intendentul adjunct de pe domeniul Bou-Sfer. Acesta era urmat de fiica lui – o adolescentă de paisprezece sau cincisprezece ani, pe care, atât cât putea zări prin deschizătura uşii, o găsea incredibil de frumoasă. Avea părul negru şi lung, gura roşie şi strălucitoare şi pieptul umflat i se ghicea prin rochia multicoloră, dar fără nici o formă. Înainte de toate, Pierre-Antoine se întreba de ce plângea atât de tare, cu hohote înăbuşite. După un schimb de re-plici în arabă între intendent şi tatăl său înţelesese motivul acestor lacrimi. De ceva vreme, în ciuda avertismentelor tatălui ei, Aicha Benslimane se obişnuise să-şi piardă timpul în compania unor puşti din casbah-ul Ain-el-Turck. Şi ceea ce trebuia să se întâmple, se în-tâmplase chiar în acea dimineaţă: băieţii o atrăseseră pe Aicha între dunele de nisip şi o violaseră în voie, fiecare pe rând şi de mai mul-te ori.

Rene Saleze ajunsese chiar la timp pentru a-l împiedica pe Moha-mmed Benslimane să-şi omoare fiica sub pretextul că a fost dezono-rată...

La capătul câtorva minute de discuţii, Rene Saleze prinsese puteri şi îi ordonase intendentului să se retragă pe domeniu şi să-şi lase fiica în grija lui. Bătrânul se executase nedumerit şi ieşise din birou cu spatele, făcând plecăciuni adânci. Apoi, Pierre-Antoine îl văzuse pe tatăl său instalându-se confortabil în fotoliul mare de piele din faţa biroului şi făcându-i semn fetei să se apropie, începuse să-i vor-bească, însă atât de încet, încât Pierre abia reuşi să înţeleagă câteva cuvinte. În mare, îi promisese să o scape de furia tatălui ei şi să îi găsească ceva de muncă pe domeniile viticole pe care le deţinea, cu condiţia ca de acum înainte comportamentul ei să fie ireproşabil şi mai ales să îl asculte întotdeauna fără să crâcnească. Toate aceste promisiuni era întrerupte de vorbe de consolare pe care, contrar obiceiurilor lui, le spunea chiar cu o voce blândă.

În picioare lângă birou, Aicha scutura în continuu din cap, conti-nuând să plângă în linişte.

Pierre-Antoine nu mai avea acum decât o singură grijă: lecţia de pian i se terminase şi tatăl lui ar fi trebuit deja să plece din birou pentru a putea ieşi din ascunzătoare şi el.

Atunci se produsese „asta".

Brusc, fără ca vreuna din trăsături să anunţe aşa ceva şi, mai ales, fără a înceta să-i vorbească foarte blând, Rene Saleze îşi pusese mâ-na pe coapsa goală a fetei. Apoi, împietrit, Pierre-Antoine văzuse cum braţul tatălui urcă pe dedesubtul fustei largi a adolescentei. Ca prin miracol, Aicha încetase să mai plângă şi un zâmbet ciudat i se aşternuse pe buze.

Ca toţi puştii de vârsta lui, Pierre-Antoine ştia că femeile şi bărbaţii puteau face anumite lucruri împreună. Dar ca un asemenea lucru să îl facă tatăl lui, şi mai ales acesta să-şi manifeste dorinţa faţă de o fa-tă atât de tânără precum Aicha Benslimane, asta nu reuşea să înţe-leagă, îl şi înspăimânta puţin.

Şi, în acelaşi timp, se pare că lucrurile se precipitau şi luau deja o întorsătură serioasă.

Pierre-Antoine văzu faţa rotundă a tatălui cum se înroşeşte până devine vânătă, în timp ce cu ambele mâini îi ridicase fusta fetei pâ-nă la talie. Aproape că i se oprise respiraţia când văzuse triunghiul negru care umbrea abdomenul adolescentei. Şi îşi pierdu suflul când văzu degetele groase ale tatălui său care frământau continuu fesele albe ale lui Aicha pe care fata le cambra cu plăcere în direcţia lui.

Dar stupefacţia lui Pierre-Antoine atinsese punctul maxim în mo-mentul în care fata, cu o îndrăzneală care îl năuci, începu să-l des-cheie pe tatăl său la pantaloni.

Din ce în ce mai sufocat, puştiul văzu cum iese de acolo un fel de ciomag dur de piele brună care îi păru enorm, ameninţător, înspăi-mântător.

Dar Aicha nu avea nici un fel de teamă. Dimpotrivă, avea un fel de bucurie în momentul în care îi depărtase coapsele lui Rene Saleze. După asta îl încălecase şi imediat sexul bărbatului dispăruse în în-tregime în centrul triunghiului negru.

Foarte repede, bărbatul şi fata începuseră să geamă şi să sufle greu. Rene Saleze dezgolise sânii partenerei sale şi sugea cu aviditate sfârcurile brune şi întărite, mormăind ca un animal.

În spatele uşii de la anexă, cu ochii ieşiţi din orbite, Pierre-Antoine îşi băgase mâna în pantaloni şi frământa şi el nervos propria bucăţi-că de carne, căreia nu-i acordase până atunci decât o atenţie medio-cră.

Atunci când tatăl său, la capătul câtorva minute de joacă, scoase un strigăt răguşit de plăcere, Pierre-Antoine simţi cum o minge de căldură îi îmbrăţişează abdomenul făcându-l să cadă în genunchi din cauza tremurului picioarelor.

După ceva timp înţelesese că în acea zi avusese primul orgasm pri-vindu-l pe tatăl său cum face dragoste cu fata unuia dintre angaja-ţi...

Pierre-Antoine Saleze se trezi din reverie şi încercă să vadă ce se mai petrece în încăperea alăturată.

În mod vizibil, „joaca" de dincolo începea să se termine. Patru din-tre cei şase băieţi se întinseseră lângă Zohra, epuizaţi din cauza se-xului, goliţi. Numai doi dintre ei se mai ocupau încă de ea. Unul era lungit pe spate şi o suise pe fată deasupra, timp în care celălalt, aşe-zat în genunchi la spatele ei, o sodomiza fără prea mare convingere.

Cât despre Zohra, nu mai era decât un fel de marionetă şi se lăsa manipulată fără a schiţa nici cel mai mic gest de apărare sau revoltă.

În sfârşit, reuşise să-şi trăiască fantasma! Fantasmă care îi condiţio-nase aproape toată viaţa sexuală şi pe care nu avusese până astăzi ocazia să şi-o realizeze. În sfârşit, putuse să-şi însuşească ceea ce i se furase tatălui său şi

familiei sale.

Pentru că lucrurile se sfârşiseră rău pentru Rene Saleze. Mai târziu, mult prea târziu, Pierre-Antoine înţelesese că Aicha Benslimane nu fusese prima cu care tatăl său procedase în acest fel şi, cu siguranţă, că multe dintre fetele angajaţilor arabi trebuiseră să se supună do-rinţelor tatălui lui pentru a-şi putea găsi un soţ sau ceva de muncă.

Urmarea a fost dură. La câteva zile după acordul din 19 martie 1962, semnat la Evian prin care se recunoştea independenţa Algeri-ei, filiala locală a Frontului de Eliberare Naţională îl omorâse pe Re-ne Saleze, trăgându-i trei gloanţe în ceafă.

Pe 26 martie în acelaşi an, Pierre-Antoine, mama sa şi cele două su-rori mai mici se îmbarcaseră pe vasul *Ville de Tlemcen,* care mergea în direcţia Marseille. Nu aveau nici un ban în buzunar şi de atunci nu mai revenise niciodată în Algeria.

Pierre-Antoine Saleze fu adus brusc la realitate de zgomotul unor hohote de plâns şi gemete care îi ajungeau la urechi, trecând prin fe-reastra totuşi închisă.

Văzu că cei şase băieţi dispăruseră din încăperea unde avusese loc orgia. Nu mai rămăsese decât Zohra, lungită pe salteaua murdară, chircită, cu corpul gol scuturat de lungi tremurături convulsive.

Pierre-Antoine Saleze simţi un frison trecându-i peste coloana ver-tebrală. Încă puţin şi ar fi intrat în scenă! Din cauza acestor visuri tembele care nu încetaseră niciodată să-l chinuiască de mai bine de patruzeci de ani...

Cu inima bătându-i puternic şi cu picioarele tremurându-i uşor, părăsi reduta în care se găsea şi se îndreptă către uşa camerei în ca-re se găsea fata. La plecare, violatorii lăsaseră uşa întredeschisă şi acum nu-i mai rămânea decât să o împingă pentru a o putea deschi-de complet.

În timp ce se apropia de saltea, i se părea că tocurile pantofilor de piele făceau un zgomot prea puternic pe betonul podelei. Cu toate astea, Zohra nu se mişca.

De acolo de unde se găsea Saleze putea să vadă linia sinuoasă a spatelui, curba înnebunitoare a feselor şi, acolo unde acestea se uneau, se putea ghici umbra întunecată a pădurii intime.

Această viziune îl făcu să ezite o fracţiune de secundă, timp în care se opri cu un picior în aer, într-o poziţie de stupoare aproape religi-oasă; apoi piciorul se lăsă încet pe pământ şi, cu paşi mari şi nervo-şi, parcurse distanţa care îl mai separa de vechiul său vis.

Încet, fără ca fata să schiţeze nici o mişcare, se lăsă în genunchi pe saltea chiar lângă Zohra şi îi mângâie uşor părul.

– Biată micuţă! Ce ţi-au făcut nemernicii? murmură el cu o voce gravă, aproape părintească. Nu-ţi fie frică, totul s-a terminat acum... Totul va fi bine,

sunt aici acum... Te voi proteja, nu mai plânge. Sprijină-te de mine...

Vocea caldă, egală şi suavă o făcu pe Zohra să ridice capul. Chipul îi era murdar de pete de spermă şi de lacrimi care semănau cu nişte urme de răni. Îl privi cu ochi zăpăciţi, cu pupilele dilatate, fără a pă-rea să înţeleagă ce caută acolo acest bărbat necunoscut şi bine îm-brăcat.

Pierre-Antoine Saleze scoase o batistă albă din buzunarul pantalo-nului.

– A fost un coşmar, murmură el, ştergând lacrimile adolescentei. Dar acum s-a terminat, sunt EU aici. Am venit să te ajut, pe tine şi familia ta, pentru a ieşi din această infamie...

Vorbind, continua să-i mângâie cu grijă părul, gâtul şi umerii, folo-sind în continuare batista pentru a îndepărta urmele infamiei pe ca-re trebuise să o suporte. Putea vedea sânii grei ai Zohrei cum parcă dansau uşor o dată cu corpul care tremura din cauza plânsului.

Dar spiritul bărbatului era în întregime invadat de erecţia aproape dureroasă care îi deforma pantalonul. Prin faţa ochilor săi se perpe-tua imaginea lui Aicha care sărea în mădularul enorm al tatălui lui, în biroul din vila de la Ain-el-Turck. I se părea chiar că frigul înţe-pător care domnea în încăpere fusese înlocuit printr-o minune de căldura sufocantă a soarelui algerian...

Cu sângele pulsându-i la tâmple, nu înceta să-i şteargă mecanic fe-tei urmele de pe faţă, întrebându-se în acelaşi timp ce ar trebui să facă pentru a putea trece la etapa următoare, întrebându-se mai ales cum ar fi acţionat tatăl lui dacă ar fi fost acolo. O chestie dureroasă îl urmărea fără încetare: va reuşi să o facă? Şi dacă da, va fi la înălţi-me?

Trebuia să acţioneze. Acum. Dar ochii terorizaţi ai fetei îl împie-treau şi făcură ca visul să dispară. Trăsăturile încremenite de sufe-rinţă îl împiedicau să facă chiar şi cel mai mic gest cu tentă sexua-lă...

Gestul care lipsea, îl făcu Zohra.

Brusc, ea scoase un strigăt de suferinţă şi disperare, se ridică şi se aruncă în braţele lui, lipindu-l convulsiv de corpul ei gol. Repri-mându-şi strigătul de triumf care îi ajunsese pe buze, Pierre-Antoi-ne Saleze o strânse puternic continuând să-i vorbească cu aceeaşi voce blândă şi persuasivă, aproape hipnotică:

– S-a terminat acum, bietul meu copil... Nu-ţi fie frică, te voi face să uiţi ce ai suportat. Spune-mi ce s-a petrecut... Ce ţi s-a întâmplat?

După unul sau două sughiţuri de plâns, Zohra reuşi în cele din ur-mă să vorbească.

– E din cauza lui Amin, aruncă ea cu o voce pe care aproape că nu şi-o recunoştea. El i-a adus aici... M-au violat... Toţi! E groaznic...

– Te-au violat... cum? murmură Saleze. Avea impresia că sexul îi va exploda în pantaloni, atât de tare îi creştea excitaţia în fiecare secun-dă.

– În toate felurile, răspunse fata afundându-şi chipul în hainele

„salvatorului ei". M-au sodomizat. M-au obligat să le-o sug pe rând, tuturor! M-au...

Acum, vorbele îi ieşeau în valuri ca o pungă de puroi care se spar-ge. Voia să-i spună totul acestui bărbat pe care nu îl cunoştea, aces-tui bărbat atât de blând şi de binevoitor. Pentru a se purifica, pentru a scăpa de toate ticăloşiile pe care le primise de la ceilalţi. Nu-şi mai amintea decât că, timp de câteva minute, simţise o plăcere confuză la vederea celor şase băieţi care îndreptaseră către ea membrele în erecţie şi pline de dorinţă. Nu-i mai rămăsese decât ruşinea, dez-gustul de sine, de care trebuia neapărat să scape. Şi se debarasa spu-nând totul...

Cum ar fi putut Zohra să-şi dea seama că fiecare dintre vorbele ei făcea să mai crească puţin dorinţa lui Saleze? Plină de revoltă, abia îşi dăduse seama că, de pe umeri, mâinile bărbatului coborâseră mai întâi pe spate, după care începuseră să îi mângâie fesele, cu o agitaţie din ce în ce mai mare...

Dar Zohra nu era conştientă decât de un singur lucru, la care se co-necta cu o energie izvorâtă din disperare: ceilalţi plecaseră în sfârşit, şi bărbatul acesta era acolo pentru a o proteja, pentru a o consola, pentru a-i reda cumva un soi de virginitate. Trebuia să şteargă cu forţa blândeţii şi a înţelegerii tot ceea ce se întâmplase. Trebuia...

Zohra se cabră dintr-o dată. Timp de o secundă sau două refuză să creadă ceea de corpul simţea şi ochii vedeau. Când realiză că totul se întâmplă cu adevărat, un bulgăre de gheaţă i se aşternu peste cre-ier şi îi bloca toate capacităţile de a raţiona.

Toate astea pentru că ceea ce simţea erau două degete pe care băr-batul le introdusese în interiorul intimităţii ei şi ceea ce vedea era sexul roşiatic şi întins la maxim pe care EL tocmai îl scosese din pantaloni fără ca ea să observe.

Cu fruntea şi ochii plini de transpiraţia care îl inundase în ciuda frigului care domnea în încăpere, Pierre-Antoine Saleze o împingea uşor pentru a o convinge pe Zohra să se lungească pe saltea.

Lipsa ei de reacţie atunci când îndrăznise în sfârşit să-şi introducă degetele în interiorul triunghiului negru şi jilav, îi dădea acum cer-titudinea că îşi putea permite orice cu ea. Doar el era consolatorul, era stăpânul, el o liniştise, iar acum ea era a lui. Se întâmpla aşa cum se întâmplase cu tatăl său şi cu Aicha. Nu-i mai rămăsese decât să culeagă fructul care i se oferea fără să întâmpine vreo rezistenţă.

În momentul în care se urca pe ea, în momentul în care virilitatea lui intra în contact cu floarea intimităţii ei, Zohra începu să urle, lo-vindu-i în acelaşi timp faţa cu pumnii. Pierre-Antoine Saleze răma-se fără reacţie timp de câteva fracţiuni de secundă – atât de tare îl uimise reacţia fetei.

Nu avea dreptul! Nu avea dreptul să-l refuze – doar era stăpânul! Ea

trebuia să se supună, aşa cum făcuse odinioară Aicha cu tatăl lui!

– Taci! mormăi el cu o voce aproape imploratoare. Nu mai ţipa! Ai putea foarte bine să-mi dai ceea ce toţi ceilalţi ţi-au luat cu forţa... Taci, ţi-am spus!

Dar Zohra ţipa din ce în ce mai tare. Prin absurd, urletele ei de fia-ră sălbatică ar fi putut auzite de cineva de afară care ar fi venit şi...

Nu, era imposibil! Trebuia să tacă, trebuia cu orice preţ...

Dar Zohra urla tot mai tare, – strigătele răguşite răsunau atât de puternic în localul gol încât reuşeau parcă să ridice şi praful gros ca-re se depusese peste vreme.

Era imposibil! Pierre-Antoine Saleze simţea cum i se fisurează vi-sul, se dislocă, se evaporă... chiar în momentul în care pusese stăpâ-nire pe corpul ei. Îşi putea permite în sfârşit să-şi egaleze tatăl. Pu-tea să regăsească ceva din căldura şi mirosul magic al unei anumite veri algeriene...

Dar Zohra urla în continuare. Risca să-i distrugă cele mai calde amintiri.

– Taci, te rog! Nu vreau să-ţi fac nici un rău, sărmană micuţă! spu-nea Saleze, al cărui sex excitat în continuare la maxim bătea aerul asemenea unui metronom.

Dar, în timp ce o implora pe Zohra, degetele i se închiseseră în ju-rul gâtului fetei, într-o strânsoare foarte puternică.

Nu pentru a-i face rău, ci doar pentru a o opri să mai ţipe. Pentru a împiedica aerul care îi umplea plămânii să mai atingă coardele vo-cale şi să le facă să vibreze într-un mod insuportabil.

Doar atât...

În cele din urmă, Pierre-Antoine Saleze slăbi strânsoarea şi Zohra, cu un ultim gâlgâit, încetă să mai ţipe. Obosit din cauza efortului depus, Saleze gâfâia. Mai găsi forţa să zâmbească şi să murmure cu o voce răguşită şi întretăiată:

– Vezi, ai devenit ceva mai rezonabilă! Acum, vei fi ceva mai dră...

În acel punct Pierre-Antoine Saleze se opri brusc.

Un frig brutal puse stăpânire pe el şi avu senzaţia terifiantă că toa-te organele i se afundaseră într-o crustă de gheaţă cristalină. Asta din cauză că observase brusc motivul pentru care Zohra tăcuse: o omorâse.

Cu ochii ficşi şi ieşiţi din orbite, cu gura deschisă din care ieşea o limbă care aproape că-şi dublase volumul, pielea cu o tentă violacee a gâtului şi a obrajilor, buzele golite de sânge... Toate astea formau masca oribilă, înţepenită, definitivă, a unui mort.

Din momentul în care adevărul i se conturase în minte, Pierre-An-toine Saleze îşi retrăi viaţa în câteva clipe.

Dintr-o dată nu mai era băieţelul crescut prea repede care ardea de dorinţa de a face aceleaşi lucruri ca tatăl lui, redevenise cel pe care confraţii din Parlamentul European, deputaţi ca şi el, îl supranumi-seră „Salamandra"

din cauza obiceiurilor lui oratorice, care îi permi-teau totdeauna să se strecoare pe lângă capcanele întinse de adver-sarii politici. Dar, mai ales din cauza faptului că salamandra făcea parte dintre animalele cu sânge rece.

Aproape calm, se ridică, îşi puse ţinuta în ordine şi îşi verifică ma-şinal nodul cravatei. Apoi, fără nici o altă privire aruncată către adolescenta care tocmai încheiase socotelile cu viaţa, părăsi încăpe-rea. Traversă micul hol întunecat şi deschise uşa exterioară cu pre-cauţie.

Acum se hotăra totul: dacă reuşea să parcurgă esplanada îngustă care se întindea prin faţa locuinţelor din prefabricate şi să ajungă să dea colţul clădirii din capăt, era salvat. După asta, nimeni şi nimic nu ar mai fi putut să-i facă ceva. În caz contrar...

Pierre-Antoine Saleze îndepărtă imediat din minte cea de a doua variantă. De când intrase în politică, cu cincisprezece ani în urmă, învăţase cel puţin atât: întotdeauna să se concentreze asupra scopu-lui cu un spirit pozitiv şi ofensiv, în vederea obţinerii unui maxi-mum de eficacitate.

Alunecă în întunericul total. Aerul rece şi înţepător îi aduse ime-diat câteva lacrimi în colţul ochilor. Ferestrele luminate ale clădiri-lor şi rarele felinare care încă mai luminau nu îl împiedicau să vadă cerul plin de stele. Aerul era imobil şi de o transparenţă absolută.

Pe esplanadă nu era nimeni. Ceva mai departe, pe dreapta, o maşi-nă făcea nişte manevre pentru a parca. Nu se vedeau decât luminile farurilor gălbui care ieşeau din masa întunecată şi cu forme nedefi-nite.

La dreapta, dincolo de Centrul socio-cultural, se auzeau voci de adolescenţi vorbind mult prea puternic, punctate din când în când de râsul ascuţit al unei fete.

În sfârşit, peste toate se auzea zumzăitul surd şi regulat, liniştitor, al Strasbourg-ului, care se întindea în partea de nord a cartierului Andre-Fortier.

Decât să o ia pe diagonală, pe drumul cel mai scurt, Pierre-Antoine Saleze preferă să meargă până la trotuar. Cum nici unul dintre feli-narele de acolo nu mai funcţiona, era acum învăluit de o penumbră liniştitoare.

Nu-i mai rămânea de parcurs decât o distanţă foarte scurtă. Peste câţiva metri, în momentul în care va depăşi scările care se găseau în dreapta lui, va fi salvat. De-abia când trecu de colţul imobilului, Sa-leze îşi dădu seama că fruntea şi tâmplele îi erau acoperite de o transpiraţie rece.

Dar maşina era acolo, chiar înaintea lui, la mai puţin de zece metri, cu luminile stinse. Făcu un semn cu mâna dreaptă şi imediat per-soana care se găsea la volan şi căreia nu i se putea distinge decât bustul, porni motorul care începu să toarcă rotund. Farurile se aprinseră în momentul în care Saleze deschise portiera din dreapta. Urcă foarte repede şi trânti uşa puţin prea brusc şi puternic.

În replică, maşina părăsi trotuarul cu o supleţe de felină şi se în-dreptă

către intersecţia cu sens giratoriu care marca adevăratul de-but – sau mai degrabă adevăratul sfârşit – al cartierului Andre-For-tier.

Cei doi ocupanţi ai maşinii silenţioase erau atât de atenţi să atingă această frontieră naturală şi imaterială, că nici unul dintre ei nu se gândi să se uite în oglinda retrovizoare, pentru a vedea dacă se în-tâmplă ceva în spatele lor.

Şi chiar în momentul în care ajunseseră la rond, se petrecu ceva anormal. Simţiră în spate un şoc scurt şi nu prea puternic, apoi un fel de zgomot de sticlă spartă. Abia atunci îşi dădură seama că fuse-se tras un glonţ şi că acesta atinsese geamul din spate care, în pre-zent, cu crăpături pe toată suprafaţa, semăna cu o monstruoasă pânză de păianjen.

Capitolul II

– ... şi trebuie avut în vedere că, în aceste condiţii, două sau trei arestări pe care le puteţi face în Strasbourg, în principalele cartiere ale prostituţiei, nu vor servi la nimic pentru că veţi fi obligaţi să daţi drumul fetelor după ce va trece perioada de arest. Şi, în acest timp, susţinătorii lor albanezi se vor da la fund în hotelul din Kehl, gata să reînceapă de a doua zi traficul cu nefericitele fete din Ucraina, Kosovo sau Slovacia pe care le-aţi eliberat în ajun. Toate aceste fete vor umple din nou străzile, bulevardele şi parcurile pe care le aveţi în grijă!

Peste încăpere se lăsă o linişte apăsătoare, întreruptă doar de mur-mure nedefinite. Comandantul de poliţie Boris Corentin îşi făcuse darea de seamă.

Scoţând batista din buzunar îşi tamponă fruntea, suspină şi îi făcu cu ochiul căpitanului Aime Brichot care era aşezat în faţa lui, în spa-tele balustradei de lemn.

Se făcuse foarte cald în sala de conferinţe de la primul etaj al Comi-sariatului central din Strasbourg. Aproape la fel ca în biroul din Pa-ris al lui Charlie Badolini – şeful celebrei Brigăzi Mondene, de unde Corentin şi Brichot erau fără îndoială cei mai buni.

Pentru moment cei doi se aflau în „exil". Cel puţin aşa considera Boris Corentin faptul că fusese detaşat pentru două săptămâni în capitala Alsaciei; bineînţeles, în compania bunului său prieten Aime Brichot.

– Domnilor, închipuiţi-vă că în nemărginita ei generozitate, admi-nistraţia franceză vă oferă cincisprezece zile de vacanţă într-o regiu-ne de vis. Toate cheltuielile vor fi suportate de noi, le trâmbiţase Charlie Badolini într-o dimineaţă de octombrie, în atmosfera încăr-cată din biroul nr. 36. de pe Quai des Orfevres.

Imediat, Corentin şi Brichot se încordaseră ca la comandă, deşi erau aşezaţi în fotoliile mari de piele din faţa biroului comisarului divizionar.

Mai întâi, pentru că li se părea curios, aproape îngrijorător, ca ad-

ministraţia franceză să le facă un cadou fără să le ceară nimic în schimb.

Apoi, pentru că şeful le spusese asta pe un ton mult prea entuziast pentru a fi atât de inocent şi cinstit pe cât se voia.

Pe scurt, trebuia să fie o capcană pe undeva...

În cele din urmă, Badolini a luat taurul de coarne, dezvăluindu-le în întregime activităţile pe care urmau să le desfăşoare:

– Colegii noştri din Strasbourg, în ciuda tuturor competenţelor şi cunoştinţelor aprofundate pe care le au, se confruntă de ceva vreme cu o situaţie care, pe măsură ce trece timpul, le scapă tot mai mult de sub control – urmase Badolini pe un ton ceva mai serios decât înainte. Şi au nevoie de specialişti în prostituţie şi moravuri care să-i înveţe câteva dintre chichiţele meseriei. Specialiştii ăştia sunteţi voi.

– Şi care e problema alsacienilor, şefu'? riscase o întrebare Aime Brichot punându-şi ca un automat ochelarii de miop pe nasul bine încovoiat.

Charlie Badolini le făcuse atunci o scurtă prezentare a situaţiei din Strasbourg:

– Între 18 şi 25 septembrie au fost dezmembrate două reţele de prostituţie care foloseau femei din Bulgaria. Ca ţintă erau oraşele Orleans, Blois şi, mai ales, Strasbourg. Dar, aşa cum probabil bănui-ţi, acestea nu erau decât arborii care ascund pădurea, pentru că re-ţelele de prostituţie care vin din fostele republici comuniste se dez-voltă rapid pe teritoriul european şi problema a devenit arzătoare la Strasbourg datorită faptului că se află la graniţa cu Europa de Est. Acolo operează cehii, slovacii şi mai ales bulgarii. Principiul este foarte simplu: prostituatele şi peştii lor se instalează într-unul din hotelurile din Kehl – oraşul care se găseşte pe cealaltă parte a Rinu-lui. În fiecare dimineaţă fetele trec Podul Europei şi vin să munceas-că la Strasbourg. Apoi seara trec în sens invers şi totul e bine. În to-tal sunt deja de două ori mai multe prostituate decât acum cinci ani, şi culmea e că devin din ce în ce mai multe.

– Şi poliţia germană din Kehl nu face nimic? se miră Aime Brichot.

Boris Corentin se întoarse pe jumătate către el şi înălţă din umeri:

– Ce vrei să facă, Meme? Presupun că proxeneţii stau liniştiţi în ho-teluri şi nu li se poate reproşa nimic oficial....

– Exact aşa se întâmplă, aprobă cu o grimasă Charlie Badolini. Autorităţile din Strasbourg încearcă să acţioneze cumva la această „invazie". De exemplu, din august 2000, Municipalitatea a interzis deja staţionarea autovehiculelor pe anumite străzi...

– Ceea ce înseamnă că au mutat problema în altă parte în loc să o rezolve, oftă Boris Corentin aprinzându-şi o ţigară.

– Oricum ar fi, răspunse Charlie Badolini, Ministerul a hotărât ca doi dintre oamenii mei să fie detaşaţi pentru cincisprezece zile la Strasbourg, cu scopul

de a le împărtăşi oamenilor de acolo câte ceva din ce ştim noi. Şi eu v-am numit pe voi...

Şi aşa, cea mai bună echipă de la Afaceri Recomandate – secţia „re-gină" a Brigăzii Mondene – venise la Strasbourg şi anima acum con-ferinţele şi seminariile de la Comisariatul Central. Un rol de profe-sor care, la capătul a trei zile de prelegeri, începuse să-l calce pe ner-vi pe Boris Corentin: trebuia să stea închis într-o sală de dimineaţă până seara şi să ţină discursuri în faţa unor oameni mai mult sau mai puţin atenţi. Pentru un om de teren ca el asta părea a fi mai de-grabă o pedeapsă decât o vacanţă.

Din fericire, printre auditorii săi cei mai frecvenţi se găsea şi loco-tenentul Fabre. Mai precis Elsa Fabre.

O roşcată fermecătoare de douăzeci şi patru de ani, cu ochi întune-caţi daţi tot timpul cu rimel, cu obraji bucălaţi şi împânziţi cu câţiva pistrui şi corpul la fel de sculptural ca cel al Claudiei Schiffer sau Cindy Crawford.

Pe scurt, era o „păpuşică" aşa cum îi plăcea lui Boris Corentin. De fiecare dată când vorbea de la tribună, ea se găsea mereu în primul rând, iar felul ei de a-l sorbi din priviri nu lăsa prea mare îndoială asupra naturii interesului pe care îl manifesta vizavi de expozeurile lui...

Când Boris coborî de la estradă, Elsa Fabre se îndreptă repede că-tre el, amestecându-se cu ceilalţi colegi ai ei care asistaseră la cuvân-tarea de după-amiază.

– A fost foarte interesant tot ceea ce ne-aţi spus cu privire la dife-renţele dintre ţările care au legiferat prostituţia pentru a încerca să o controleze, şi cele care luptă cu toate mijloacele împotriva acesteia. Şi rolul pe care îl joacă proxeneţii în aceste sisteme... murmură ea aruncându-şi privirea atrăgătoare în ochii lui Boris. Cred că aş pu-tea să vă ascult ore întregi...

Ca un veritabil bărbat, ca un „vânător" ce era, Corentin simţi min-gea înălţată la fileu şi, fără a mai pierde nici o clipă, o returnă puter-nic:

– Ei bine, dacă tot vă face o plăcere atât de mare, ce aţi zice dacă aţi prelungi-o în această seară cu o cină agreabilă?

– O cină în doi? răspunse ea roşind uşor.

– Cu o femeie frumoasă, nu cunosc alt termen! replică Corentin afi-şând un zâmbet devastator, în timp ce privirea îi întârzia pe curbele promiţătoare ale pieptului Elsei.

Vraja se formase, apariţia lui Aime Brichot distruse totul.

– Ce urmează acum? se interesă acesta privindu-şi coechipierul pe deasupra ochelarilor.

– Mai întâi vom ieşi din această saună, înainte de a mă lichefia complet! răspunse Corentin tamponându-şi fruntea. Nu ştiu dacă e din cauza faptului că am vorbit în public, dar am impresia că în via-ţa mea nu am transpirat atât...

– Pentru moment ai udat doar cămaşa... glumi Brichot. Dacă am merge

să bem ceva?

– Nu aş vrea să vă stric mica sărbătoare, interveni Elsa Fabre cu vo-cea sa melodioasă şi gravă totodată, dar Durville a specificat că se aşteaptă să vă vadă fix la orele 17.00, la o şedinţă cu inspectorii de servicii. Şi este deja cinci fără zece.

– La... dra... ga, n-ai nici o grijă! Am uitat complet de această cor-voadă suplimentară, mormăi Brichot care nu era nici el prea entuzi-asmat de noul statut de mentor. Bine! Dacă-i ordin, cu plăcere...

Boris voi să-l urmeze pe Brichot, dar Elsa îl trase de mânecă.

– În legătură cu cina de care vorbeaţi. M-am gândit şi cred că nu am nimic împotrivă, îi şopti ea fără a-l privi, dar cu un zâmbet pof-ticios pe buzele strălucitoare, care lăsau să se vadă că ea spera la ce-va mai mult decât o simplă masă...

Boris Corentin nu răspunse, mulţumindu-se să-i strângă mâna în fugă. Fapt care îi confirma că avea anumite motive să spere...

O jumătate de oră mai târziu, în biroul uriaş al lui Edmond Durvi-lle, unul dintre cei trei adjuncţi ai comisarului divizionar din Stras-bourg, Boris Corentin făcea eforturi disperate pentru a se interesa de stadiul anchetelor în curs şi evoluţiile acestora din ultimele do-uăzeci şi patru de ore.

Trebuise să facă apel la toată conştiinţa lui de super-poliţist, deşi, în fundul creierului o voce îi şoptea că nici una dintre toate aceste anchete nu-l priveşte pe el şi că e un fel de turist printre toate, în plus, toată lumea fuma, ventilatoarele erau ascunse undeva în fun-dul încăperii, geamurile erau închise şi aerul devenise foarte repede irespirabil. Peste toate mai erau şi mirosurile specific „umane" care împânzeau aerul...

Pentru a-şi omorî timpul, Corentin întoarse capul către peretele din dreapta, unde se putea admira o vedere panoramică în culori a Strasbourg-ului. În prim-plan era Ill – râul care uda oraşul înainte de a se vărsa în Rin; urmau cele patru turnuri ale Podului Couverts – edificiu din secolul al XIII-lea. Urmau canalele „Micii Franţe", apoi unica turlă roşie a Catedralei. Ansamblul panoramei era scăldat în-tr-o lumină de toamnă care dădea faţadelor caselor masive un fel de dulceaţă feminină care nu se întâlnea decât în Toscana.

– Bine! spuse brusc comandantul Durville cu o voce ceva mai pu-ternică, suficientă însă pentru a-l scoate pe Boris Corentin din reve-rie. Nu ne mai rămâne decât un singur lucru: trebuie găsită o echipă care să se ocupe de cazul care a apărut de curând. Aseară, o fată din cartierul Andre-Fortier – o anume Zohra Chabib, a fost găsită stran-gulată, după ce fusese violată în prealabil în toate felurile posibile şi imposibile, într-o sală a fostului Centru socio-cultural. Băieţii din Meinau au efectuat deja primele constatări, dar cum e vorba despre o crimă, noi trebuie să preluăm cazul. Cine se oferă?

O linişte apăsătoare se lăsă în urma întrebării lui Edmond Durvi-lle. Boris

Corentin aruncă o privire rapidă în jur. Pe chipurile colegi-lor din Strasbourg se vedea aceeaşi moţăială şi nepăsare.

Nu ştia ce înseamnă „Andre-Fortier", probabil un cartier al oraşu-lui, dar era vizibil că ceea ce se petrecuse acolo nu prea interesa pe nimeni.

– La ce ar servi să mergem acolo? întrebă căpitanul Weissman, pă-rând a rezuma sentimentul general al celorlalţi. Mai mult ca sigur că nişte tineri din cartier s-au distrat un pic cu ea, li s-a făcut frică pentru că îi amenin ţa sau ceva asemănător, şi au sugrumat-o. Dacă e aşa, nu va vorbi nimeni! Nimeni nu ne va spune nimic! Se acoperă unul pe altul, ticăloşii, şi o ştiţi bine cu toţii! Nu vom găsi decât cuie în cauciucuri şi cucuie. Deci...

Majoritatea persoanelor prezente aprobară zgomotos expozeul co-lorat al colegului lor. Totuşi, cu o oarecare satisfacţie, Boris Corentin observă că Elsa Fabre afişa o expresie total reprobatoare.

– Weissman! spuse sever comandantul Durville, îţi amintesc că „ticăloşii ăştia" – cum îi numeşti tu – sunt cetăţeni cu normă întreagă ai oraşului! Şi din cauza asta au dreptul la protecţia noastră. Ori-cum, din câte înţeleg eu, nu se oferă nici un voluntar. Nu?

– Ba da, eu, se auzi o voce fermă şi liniştită. Toate privirile se în-toarseră atunci către bărbatul care ieşise în atenţia tuturor, înţele-gând aici şi pe Aime Brichot care nu fu decât pe jumătate surprins să constate că voluntarul care voia să rezolve moartea Zohrei Cha-bib nu era altul decât... Boris Corentin!

Comandantul Edmond Durville rămase.foarte surprins:

– Ei, Corentin! E foarte amabil din partea ta că vrei să-ţi asumi re-zolvarea acestui caz, dar nu pentru asta ai venit la Strasbourg!

Boris Corentin ridică din umeri cu un uşor zâmbet.

– Ce importanţă are? spuse el pe un ton puţin cam neglijent. Misiu-nea noastră „de informare" nu prea ne lasă mult timp liber după cum am putut să constat în ultimele trei zile. Nu ne-ar prinde rău -căpitanului Brichot şi mie – să ne mai dezmorţim puţin picioarele cu munca pe teren. Şi apoi, asta ne-ar permite să cunoaştem mai bine realitatea cu care vă confruntaţi în fiecare zi...

De această dată fu rândul comandantului Durville să ridice din umeri.

– La urma urmei, de ce nu? făcu el cu o voce mai degrabă uşurată. Dar, nu ezitaţi să cereţi ajutorul oricăruia dintre noi, dacă aveţi cea mai mică problemă! De acord?

Odată terminată şedinţa, Aime Brichot îşi trase partenerul lângă automatul de răcoritoare, departe de urechile indiscrete.

– Boris, nu încerca să umfli gogoaşa, da? spuse el cu o voce dina-dins ironică. Te cunosc atât de bine şi de atât de multă vreme, încât nu am crezut nici o secundă că te-ai oferit voluntar doar pentru a-i rezolva problemele lui Durville...

Corentin introduse o monedă de doi euro în aparat şi apăsă pe tas-ta

pentru Coca-Cola. Imediat, o cutie metalică apăru în sertarul de jos.

– Îţi fac cinste cu ceva de băut? îl întrebă pe Aime cu un surâs ino-cent.

– Boris, aş prefera să-mi răspunzi la întrebare! Zâmbetul lui Coren-tin dispăru ca prin farmec şi un rid îi apăru pe frunte.

– Ai dreptate, Meme, murmură el. Toată această poveste mi s-a pă-rut ciudată şi am poftă să mă implic puţin, asta-i tot...

– Ciudată? De ce ciudată?

– Ascultă, Meme, răspunse Boris după ce băuse dintr-o dată jumă-tate din conţinutul cutiei cu suc, ceea ce ni s-a descris mai devreme seamănă tare mult cu ceea ce amândoi cunoaştem sub numele de „poştă", eşti de acord?

– Ei... da, în aparenţă cu asta seamănă, în sfârşit, doar că eu...

– Aşteaptă! Din tot ce ştim noi despre acest gen de lucruri – chestii pe care se pare că le ignoră colegii noştri de aici – o „poştă", oricât ar părea de bizar, rămâne întotdeauna o afacere de familie. Vreau să spun că asta se practică numai între cei din acelaşi cartier, şi o prac-tică numai aceia care au un sentiment foarte puternic că aparţin ace-lui cartier, aceluiaşi clan, aceia care se cunosc foarte bine şi sunt so-lidari împotriva tuturor celor din afară, consideraţi prin definiţie os-tili. Ei bine, tocmai de aceea victimele nu vorbesc practic niciodată despre asta. Am dreptate?

– Până aici, da. Dar...

– Numai că, îl întrerupse Corentin, această fată – Zohra Chabib a fost strangulată. Şi de aici înainte nu se mai lipeşte nimic cu supozi-ţia iniţială, pentru că nu omori pe cineva care aparţine aceluiaşi clan, aceleeaşi familii, dacă nu ai motive suficiente să o faci. Şi vio-lul colectiv nu este unul dintre aceste motive pentru că, în astfel de cazuri, agresorii nu au credinţa că au făcut ceva grav tocmai datori-tă faptului că sunt aproape siguri că victimele nu vor spune nicio-dată nimic, conform legilor nescrise ale cartierului.

Aime Brichot îşi scărpina serios craniul dezgolit şi rămase perplex.

– Ai dreptate, să ştii! Nu se mai pupă, admise el. Cum ai zis tu: nu omori pe cineva din familie...

Corentin zâmbi. Avea un zâmbet pe care Brichot îl cunoştea bine: era cel al unui vânător care, din întâmplare, a redescoperit urmele proaspete ale vânatului.

– Nu se lipeşte în această versiune pe care am imaginat-o, spuse el încet, emoţionat. Dar se lipeşte mai bine dacă ne închipuim că asasi-nul Zohrei Chabib ar fi putut fi cineva din afara familiei despre care vorbim!

Şi, în timp ce pronunţa aceste ultime cuvinte, fără a-şi da măcar seama, degetele sale striveau cutia goală de metal pe care o ţinea în mâna dreaptă.

Capitolul III

Fu ca un semnal general, oftaturi, murmure, câteva râsete înăbuşi-te

repede, clinchetele valizelor-diplomat care se închideau, paşi şi zgomotele fotoliilor care se ridicau.

Domnul Jose Pacheco Pereira, unul dintre cei paisprezece vicepre-şedinţi ai Parlamentului European, tocmai declarase şedinţa închi-să.

Imediat, exact ca şcolarii care aud zgomotul clopoţelului, deputaţii prezenţi în imensul amfiteatru începuseră să se foiască şi să vor-bească în şoaptă.

Unii dintre ei părăsiseră imediat fotoliile din piele neagră cu cotie-re albastre şi se îndreptaseră rapid către ieşirile din fundul sălii. Toţi aceştia aveau acelaşi scop: să-şi aprindă repede o ţigară şi să se lase pradă viciului. Nimeni nu era autorizat să fumeze în interiorul am-fiteatrului, al cărui tavan acustic în formă de valuri ondulate era îm-pânzit de detectoare de fum foarte sensibile.

Însă majoritatea deputaţilor mai întârziau încă în amfiteatrul cu şapte sute optsprezece locuri, dintre care şase erau amenajate pen-tru eventualii aleşi cu handicap locomotor.

Treceau de la un rând la altul, printre rândurile curbe şi paralele de pupitre din scai bleu, împânzite de microfoanele montate pe tije metalice suple, îşi vorbeau în funcţie de afinităţile particulare şi per-sonale, fără a mai lua în seamă clivajele politice din timpul şedinţei parlamentare abia încheiată.

Pierre-Antoine Saleze nu se mişcase încă de la locul lui din înaltul amfiteatrului, situat vizibil înspre partea dreaptă pentru că aparţi-nea PPE – Partidul Popular European, cel mai bine reprezentat în Cameră, cu un total de două sute treizeci şi trei de membri din şase sute douăzeci şi şase de deputaţi.

Rămăsese acolo privind în gol, cu umerii coborâţi şi abia răspun-zând la salutul colegilor care treceau pe lângă el spre ieşire. Deasu-pra lui, de fiecare parte a amfiteatrului, în spatele geamurilor uşor curbate, traducătorii celor unsprezece limbi oficiale ale Parlamentu-lui îşi scoteau căştile din urechi, le puneau la locurile lor şi dispă-reau rapid din vedere.

Mai sus era situată tribuna rezervată diplomaţilor, jurnaliştilor, sau chiar simplilor vizitatori.

Atmosfera era îmbâcsită de un miros pregnant de piele şi scai, care nu dispăruse, deşi imensa clădire de beton şi sticlă, aşezată ca o san-tinelă la confluenţa dintre Ill şi Canalul Marne-Rin, fusese inaugura-tă în 1998.

Astăzi, Pierre-Antoine Saleze rămânea insensibil la luxul futurist emanat de IPE – Imobilul Parlamentului European – şi mai ales la at-mosfera din amfiteatru, care îl destindea de fiecare dată când intra acolo. De vină era lumina deosebită, armonioasă furnizată printr-un luminator şi printr-un sistem de oglinzi: nu exista nici o sursă de lu-mină vizibilă direct.

Dar astăzi, nici asta nu mergea. Pierre-Antoine Saleze se simţea în-cordat, iritabil, nervos pe toată lumea. Era normal, de vreme ce, încă de la

debutul de azi-dimineaţă al şedinţei se aştepta să vadă poliţiş-tii intrând în amfiteatru şi, de faţă cu toţi colegii lui, să-l ridice de acolo cu cătuşe la mâini.

Bineînţeles că asta era o tâmpenie, pentru că pe timpul mandatu-lui, beneficia de imunitate parlamentară. Dar asta nu-l împiedicase ca pe timpul discuţiilor consacrate proiectului de buget pentru anul viitor să mai arunce priviri scurte către uşile din lemn masiv, aştep-tându-se în orice clipă ca acestea să se deschidă şi să intre un grup de uniforme albastre...

Pierre-Antoine Saleze se ridică în cele din urmă şi părăsi sala aproape goală. Afară mai era destulă lume. În grupuri de doi, trei sau patru, deputaţii dezbăteau în jurul imensului glob din centru din care ţâşneau raze luminoase albe, produse de fibrele optice din interior.

În „forum" – spaţiul din faţa uşilor amfiteatrului care ţinea loc de esplanadă, majoritatea „lalelelor" erau ocupate. Din cauza formei lor, acestea erau folosite ca locuri de odihnă. Adesea se întâmpla ca în aceste „lalele", ziarişti şi deputaţii să se întâlnească pentru inter-viuri la cald, şi, poate de aceea, fiecare dintre acestea erau numero-tate.

Unul dintre ziarişti de la *Le Monde* îi făcu un semn lui Pierre-An-toine Saleze, dar acesta se făcu a nu-l vedea şi se îndreptă către lif-turile situate în apropierea sălii de întâlniri.

Parlamentul – oval la bază şi circular la vârf – era înalt de exact şai-zeci de metri, avea şaptesprezece etaje şi adăpostea exact o mie o sută treizeci şi trei de birouri. Ultimele zece etaje erau rezervate par-lamentarilor, unul fiind doar al preşedintelui care avea la dispoziţie şi un ascensor special pentru a ajunge direct la amfiteatru.

Pierre-Antoine Saleze avea biroul la etajul paisprezece, în partea roşie a turnului: pentru a evita ca noii aleşi să se piardă în multitu-dinea de culoare şi ascensoare, turnul era împărţit în două, o parte roşie şi una albastră. Asta nu împiedica totuşi ca, în mod regulat, să te întâlneşti cu câte un deputat cu sufletul la gură şi cu nasul în vânt care era incapabil să găsească locul unde trebuia să meargă. Din această cauză, peste tot în clădire erau instalate totemuri. Coloane rectangulare, din metal ondulat gri cu negru, având montate planu-ri ale clădirii cu un mic cerc roşu pe care scrie „Vă aflaţi aici" şi un telefon de urgenţă pentru cei într-adevăr pierduţi. Totemurile erau echipate şi cu două ecrane de televiziune: unul care retransmitea cuvântul oratorului din acel moment şi un altul pe care era afişată lista zilnică a şedinţelor diferitelor comisii.

Pierre-Antoine Saleze nu începu să respire mai liber decât atunci când, odată ieşit din lift, se regăsi în faţa biroului care îi fusese re-partizat. Totul se făcuse în ordine alfabetică şi Saleze se găsea între cei doi deputaţi spanioli – Salafranca şi Sanchez-Garcia.

Parlamentarul avu un mic surâs de satisfacţie când văzu că uşa bi-roului

nu era închisă cu cheia: asta însemna că Marie-Laure Argen-tan – asistenta lui, era acolo... şi exact de prezenţa ei avea el nevoie pentru a se destinde.

În birou se lovi de valiza de metal gri. Fiecare deputat avea câte una în care îşi ţineau ceea ce ei considerau a fi mai important în munca lor.

Începând cu sfârşitul săptămânii, ultima zi a sesiunii de la Stras-bourg, camioanele parlamentului vor defila pe la subsol pentru a încărca cele şase sute de cufere. Direcţia: Bruxelles – unde se vor re-uni comisiile parlamentare – sau Luxemburg – oraşul care adăpos-teşte Secretariatul General al Parlamentului. Rezultatul acestui tran-sfer imediat era vizibil pe holuri: nu te puteai întoarce prin clădire, fără să dai, pe culoare, în faţa uşilor, în colţuri, peste tot, de aceste lăzi de fier pregătite pentru a fi ridicate...

Pierre-Antoine Saleze închise uşa în spatele lui şi, înainte de a tra-ge zăvorul, scoase un oftat profund de uşurare. Începea să se simtă ceva mai bine şi senzaţia de sufocare pe care o avea încă de dimi-neaţă, începuse să dispară încetul cu încetul.

Cu o mişcare bruscă a mâinii drepte, ca şi cum ar fi alungat o in-sectă, îşi şterse din faţa ochilor imaginea Zohrei Chabib. Încă o mai vedea: corpul gol, ochii ieşiţi din orbite şi gura deschisă care nu mai ţipa...

Dintr-un singur pas, intră în încăperea propriu-zisă. Toate birouri-le din clădire erau la fel: din holul de intrare, la dreapta, erau toale-ta şi duşul, iar în faţă – încăperea propriu-zisă, de vreo douăzeci de

metri pătraţi, extrem de mică şi funcţională: un birou şi o canapea rabatabilă.

Dar nu toţi colegii lui se puteau lăuda, ca el, cu o asistentă parla-mentară precum Marie-Laure Argentan. Cu o înţepătură în piept, Pierre-Antoine Saleze constată că tânăra alesese pentru astăzi taio-rul de culoarea antracitului. Îl prefera pe acesta pentru că, spunea ea, îi dădea un aspect puţin sever, aproape oficial. Din contră, lui Saleze acest taior avea darul de a-l face să plonjeze în cele mai pu-ternice reverii erotice. Mai ales în zilele în care, aşa ca astăzi, îşi strângea părul blond într-un coc din care atârnau către ceafă câteva şuviţe. Îi mai plăcea când îşi ascundea ochii de un albastru metalic în spatele ochelarilor de miop cu rame negre, care contrastau vio-lent cu albul diafan al pielii.

Ocupată cu calculatorul, stând foarte dreaptă în faţa biroului, Ma-rie-Laure Argentan – Justiţiara, cum o numea el în secret, nici măcar nu întoarse capul către el. Această indiferenţă calculată era de ajuns pentru a face să răsară câteva picături de transpiraţie pe fruntea şi aşa destul de încercată a deputatului.

Doar că, aşa, ca din întâmplare, ea tocmai îşi încrucişa picioarele lungi şi fine. Totul se petrecu cu o mişcare foarte înceată, frecându-le totuşi unul de altul cu un zgomot foarte plăcut datorat materialu-lui ciorapilor. Pentru că

Marie-Laure Argentan nu purta niciodată „lucrul acela oribil" – cel puţin în ochii lui Saleze – dresul.

Imediat, în clipa în care ochii i se fixară pe pieptul asistentei sale, Pierre-Antoine Saleze ştiu că atunci avea nevoie de o scrisoare. O scrisoare confidenţială pe care să i-o dicteze asistentei...

Deputatul merse până în dreptul ferestrei şi se afundă în contem-plarea râului care curgea la paisprezece etaje mai jos. De la râu înco-lo se întindea masa cenuşie a oraşului care, sub cerul albastru şi se-nin, părea a se concentra doar asupra turlei catedralei, care, roşiati-că, părea a căpăta sclipiri de aur, datorate soarelui.

– Domnişoară Argentan, dacă aţi binevoi să întrerupeţi pentru mo-ment ceea ce faceţi acum, reuşi el să articuleze cu o voce cât mai in-diferentă, aproape ceremonioasă. Am ceva urgent să vă dictez...

Saleze lăsă să treacă o secundă sau două de linişte, înainte de a adăuga, sublinind puternic, silabisind chiar:

– Ceva *con-fi-den-ţi-al...*

Cu coada ochiului îşi văzu asistenta roşind uşor şi încordându-şi corpul pentru o fracţiune de secundă.

– Bine, domnule, răspunse ea fără a-l privi măcar, cu o voce puţin răguşită pe care o avea uneori, neintenţionat, şi doar în anumite cir-cumstanţe particulare.

Pierre-Antoine Saleze îşi reţinu un zâmbet, continuând să admire panorama care i se oferea de la fereastra biroului. Dictarea scrisorii confidenţiale era unul din momentele pe care le trăia din plin de un an şi jumătate încoace, de când avusese norocul să găsească o asis-tentă perfectă în toate privinţele...

Luându-şi notesul şi stiloul, Marie-Laure Argentan constată că îi tremurau uşor mâinile şi asta o enervă.

Fu şi mai contrariată să constate că simpla rostire a expresiei „scri-soare confidenţială" era suficientă pentru a naşte adânc înăuntrul ei o bulă de căldură pe care o cunoştea foarte bine. Era căldura dorin-ţei. O dorinţă animalică, irezistibilă, sălbatică, una care o împungea de fiecare dată când şeful ei pronunţa cuvintele magice. O dorinţă care o arunca irezistibil către acelaşi bărbat pe care totuşi îl ura.

– Sunt gata, domnule, murmură ea fără a ridica ochii din foaia albă pe care o ţinea în faţă.

– Foarte bine! răspunse Pierre-Antoine Saleze cu o bucurie puţin teatrală. Scrisoarea este adresată preşedintelui Comisiei Culturale, pentru Tineri, Educaţie şi Sport, *Dragă prietene...*

Pierre-Antoine Saleze tăcu pentru câteva secunde, privind pe geam şi părând a căuta începutul scrisorii. După asta, îngână:

– ... deplasându-mă în câteva rânduri în cartierul Andre-Fortier, din ora-şul Strasbourg, în timpul activităţilor desfăşurate în cadrul comisiei pe ca-re o prezidaţi, am putut face câteva observaţii, în special în ceea ce priveşte posibilităţile culturale şi sportive oferite tinerilor din acest tip de cartier, cu problemele sale sensibile – aşa cum sunt ele denumite.

Pe o voce egală, cu exact acelaşi ton ca şi înainte, deputatul conti-nuă:

– Domnişoară Argentan, fusta asta vă face un fund foarte atrăgător.

Tânăra roşi uşor, pomeţii i se îmbujorară, dar nu ridică privirea, continuând să ia notiţe. În acest timp, ca şi cum nimic nu s-ar fi în-tâmplat, şeful ei continuă:

– Infrastructura este fie inexistentă, fie în stare de nefuncţionare. Cât des-pre personalul în formare sau care urmează a fi încadrat... Sunt sigur că dacă aş băga mâna în chiloţii dumneavoastră, domnişoară Argen-tan, aş găsi cu siguranţă acolo ceva ud. *... e multă vreme de când nu mai este prevăzut nici un ban pentru deplasările în teren. Pe de altă parte, pentru aşa-zisele localuri cu caracter social şi comunitar...* E incredibil ce poftă îmi faceţi, domnişoară Argentan... sunt într-o stare de degra-dare avansată, *inadaptate scopului pentru care au...* Ceva îmi spune că şi dumneata mori de poftă să mă faci o tură... *fost construite, în conse-cinţă, mi se pare urgent să facem demersuri pentru reorientarea...* Mă în-treb unde ţi-ar plăcea mai mult să ţi-o trag: în fund sau ceva mai jos... *politicii noastre sociale, nu numai la nivel european...* nu că mă la-ud, dar ştiu că îţi place când ţi-o trag în fund... *dar, la fel de important şi înainte de toate, la nivel regional, cu scopul de a pune la punct...* Dar poate că preferi să mi-o sugi şi să înghiţi totul până la ultima picătu-ră... *o veritabilă politică de apropiere şi dialog, care să ne permită să evi-tăm pe viitor problemele cu care ne-am confruntat până în prezent*.

Atunci când Pierre-Antoine Saleze tăcu, el şi asistenta lui erau unul mai excitat decât celălalt. Marie-Laure Argentan îşi încrucişa picioarele în continuu, în timp ce deputatul îşi simţea mădularul ex-citat la maxim, aproape dureros. Rezultatul se vedea în umflătura care se contura prin pantalonul de alpaca bej.

Însă nici unul nu privea către celălalt pentru că asta făcea parte din joc. Amândoi ştiau că dacă s-ar fi privit acum, toată vraja s-ar fi eva-porat şi nu ar mai fi putut merge până la capătul scenariului con-struit până atunci.

– Gata, asta-i tot, spuse Saleze cu o voce puţin obosită, cu ochii fi-xaţi pe turla catedralei care semăna cu un simbol monstruos al tran-sformării fizice care se produsese în partea de jos a abdomenului. Recitiţi-mi, vă rog, ceea ce v-am dictat până acum, domnişoară Ar-gentan...

Marie-Laure trase aer în piept. Ca de fiecare dată, avea impresia că nu mai poate articula nici un cuvânt, asta din cauza violenţei senti-mentelor care se amestecau şi se luptau pentru a pune stăpânire pe creierul ei în flăcări.

Dorinţa şi ruşinea. Ambele la fel de puternice. Dorinţa provoca ru-şine, şi

aceasta, la rândul ei, realimenta dorinţa, formând o coloratu-ră primitivă, bestială, căreia era incapabilă să-i reziste.

Ura continua să forfotească în ea. Era ura pentru acest bărbat care îi arunca în faţă, precum unei femei de cea mai joasă speţă, obsceni-tăţile cele mai degradante, tot ceea ce îi trecea prin minte în acele momente.

Cu răsuflarea întretăiată, Marie-Laure Argentan îşi simţea intimi-tatea udă şi stomacul arzând. Sfârcurile întărite ale sânilor împun-geau dureros materialul ceva mai aspru al vestei de la taior.

– *„Dragă prietene, deplasându-mă în câteva rânduri în cartierul Andre-Fortier, din oraşul Strasbourg, în timpul activităţilor desfăşurate în cadrul*

comisiei pe care o prezidaţi, am putut face câteva observaţii, în special în ceea ce priveşte posibilităţile culturale şi sportive oferite tinerilor din acest tip de cartier, cu problemele sale sensibile..."

Aici, ea nu se putu împiedica să marcheze o pauză, în timp ce pică-turi fine de sudoare îi apăruseră deasupra buzei superioare care îi tremura uşor. Ultima ezitare înainte de a se arunca în aventură cu totul.

Odată ultimele reticenţe depăşite, ea spuse foarte repede:

– E adevărat că fusta asta îmi scoate fundul în evidenţă...

Gemetele înfundate ale şefului şi deplasarea acestuia prin încăpe-rea mică o făcură să tresară, fără a putea spune dacă era vorba de teamă sau de nerăbdare. Continuă:

– *Infrastructura este fie inexistentă, fie în stare de nefuncţionare. Cât des-pre personalul în formare...* Sunt de asemenea, foarte sigură că dacă aţi băga mâna în chiloţii mei, veţi găsi acolo ceva foarte ud... *e multă vreme de când nu mai este prevăzut nici un ban pentru deplasările în te-ren. Pe de altă parte, pentru aşa-zisele localuri cu caracter social şi comu-nitar...* e incredibil cât de mult îmi place să vă întărât, sunt o ticăloa-să frumoasă... *acestea sunt într-o stare de degradare avansată, inadaptate scopului pentru care...* e adevărat că mor de poftă să vă fac o tură chiar acum... *au fost construite, în consecinţă, mi se pare urgent să facem demersuri pentru reorientarea...* şi eu mă întreb unde mi-ar plăcea mai mult: în fund sau ceva mai jos?...

Pierre-Antoine Saleze se apropiase de locul unde stătea Marie-Lau-re Argentan. Fără a întoarce măcar ochii către el, ea ştia că tocmai îşi deschisese fermoarul pantalonilor, îşi scosese sexul excitat la maxim pe care acum îl mângâia încet la doar câţiva centimetri de faţa şi de gura ei...

Era atât de aproape, încât putea să-l simtă. Se simţea mirosul de bărbat care îi făcea nările să palpite. În acest moment, ea îşi spuse că era clipa să încerce: acum ori niciodată. Era de ajuns să apuce foar-fecele care se găsea pe birou, lângă mâna ei dreaptă, să se întoarcă şi să o înfigă în membrul întins şi plin de sânge. În acel moment Pie-rre-Antoine Saleze ar fi cules ce a semănat şi răzbunarea ei ar fi fost completă. Şi ar fi putut în sfârşit să doarmă liniştită

noaptea...

Dar Marie-Laure Argentan nu apucă foarfecele pentru că o împie-dica dorinţa dulce şi umilitoare care îi agita stomacul. În loc de asta, îşi coborî mâna dreaptă între coapsele pe care le deschisese larg. Pierre-Antoine Saleze scoase un mormăit surd atunci când văzu în sfârşit triunghiul, de un blond veneţian, presărat ici-colo cu reflexe roşcate şi protejat doar de o lenjerie supervaporoasă...

Şi când văzu degetele tremurătoare ale asistentei sale cum plonjea-ză chiar în inima acestui mister înnebunitor, ciufulit şi umed, sălba-tic... când văzu asta, acceleră, cumva fără voia lui, mişcările sacada-te pe care le făcea de-a lungul membrului noduros invadat de păr negru.

Cu corpul agitat de tresăriri scurte şi dese, Marie-Laure Argentan reîncepu să citească ceea ce scrisese până atunci cu o voce din ce în ce mai răguşită şi întretăiată:

– *... politicii noastre sociale, nu numai la nivel european dar...* Pentru că aveţi dreptate, e adevărat cît îmi place când mi-o trageţi în fund... *dar la fel de important şi înainte de toate, la nivel regional, cu scopul de a pune la punct...* Dar poate că preferaţi să v-o sug şi să înghit totul pâ-nă la ultima picătură... *o veritabilă politică de apropiere şi dialog, care să ne permită să evităm pe viitor problemele cu care ne-am confruntat până în prezent.*

În momentul în care ea pronunţa ultimele cuvinte, Pierre-Antoine Saleze scoase un sunet de extaz, având ochii închişi şi corpul cam-brat către înapoi. De abia atunci asistenta ridică privirea către şeful ei.

Şi făcu asta exact la timp, pentru că faţa îi fu inundată de jeturile calde şi plăcut mirositoare provenite din străfundul fiinţei şefului ei. Una dintre acele ghirlande lăptoase atinse gura cărnoasă a fetei, care scoase limba roşie şi pofticioasă pentru a culege sucul viril şi a se delecta cu el.

Savoarea inimitabilă a acestui nectar lactat şi aproape translucid declanşă propriul ei orgasm. Sub acţiunea din ce în ce mai brutală a degetelor, o izbucnire parcă de lumină îi brăzdă abdomenul după care se răspândi cu toată viteza în tot corpul. În acest timp, gemând, cu gura deschisă, tânăra ţinea în continuare membrul la fel de um-flat şi lucitor, pe care deputatul îl plimba pe faţa ei îmbujorată...

Atunci când Marie-Laure Argentan îşi reluă respiraţia normală, Pierre-Antoine Saleze dispăruse din raza ei vizuală si ea profită de asta pentru a-şi pune ţinuta în ordine şi pentru a încerca să-şi refacă machiajul întins din cauza ejaculării bărbatului.

Acum, că îşi regăsise propria fiinţă carnală, nu mai era loc decât pentru un singur sentiment, invadator, tiranic: ruşinea.

Mai cedase încă o dată. Ar fi vrut ca bărbatul care se găsea înaintea ei să moară cât mai repede, pe cât posibil în chinuri. Ar fi vrut asta pentru a-l

pedepsi pentru ceea ce făcuse, pentru că, încă o dată, o determinase să se comporte ca o căţea în călduri, să se umilească în faţa lui...

Brusc, un surâs uşor îi lumină chipul şi îi făcu ochii să lucească. Astăzi, nimic nu mai era ca înainte. Şi asta din cauza evenimentelor din ajun, din cartierul Andre-Fortier.

Şi Marie-Laure Argentan interpreta totul ca pe un semn favorabil pe care cerul i-l trimisese.

Când Pierre-Antoine Saleze ieşi din baie, chipul îi era la fel de rece şi indiferent ca de obicei, de parcă nimic nu se petrecuse. Ceea ce sporea şi mai mult umilinţa simţită de Marie-Laure.

– Domnişoară Argentan, te-ai ocupat de maşină? întrebă el fără a o privi măcar.

– Da, domnule, îi răspunse cu o voce aproape normală. Am urmat exact instrucţiunile pe care mi le-aţi dat: totul va fi în regulă în seara asta...

– Foarte bine. Cu atât mai bine, cu cât în zilele următoare va trebui să mă conduci din nou în Cartierul Andre-Fortier...

O lumină roşie se aprinse instantaneu în creierul asistentei parla-mentare, îşi spuse că poate asta era ocazia pe care o aştepta de mai bine de un an şi jumătate de când lucra cu Pierre-Antoine Saleze. Urmă pe un ton calm, aproape protector:

– Nu credeţi, domnule, că ar trebui să evitaţi o vreme locul acela *după cele ce s-au petrecut ieri seară?*

Deputatul simţi cum un bloc mare de gheaţă îi apasă pe piept şi îi opreşte respiraţia, în timp ce o transpiraţie rece i se scurgea pe frun-te şi ceafă.

Ea ştia! Asistenta era la curent cu ceea ce se petrecuse între el şi Zo-hra Chabib! Îl urmărise mânată de curiozitate, deşi îi ordonase să-l aştepte la volanul maşinii? Probabil că da. În acest caz reprezenta un real pericol pentru el

Un pericol de moarte...

Saleze trebui să facă un efort puternic pentru a reuşi să întoarcă privirea către asistentă şi să o întrebe cu o voce stridentă:

– Ce vrei să spui cu asta, domnişoara Argentan?

Marie-Laure afişă un zâmbet tulburat, care îl surprinse. După asta, privind pe deasupra lui, murmură ca o fătucă prinsă cu mâţa în sac:

– Nu vă îngrijoraţi, domnule. Nu voi spune nimic. Niciodată! Ni-mănui! Tot ceea ce vă cer în schimbul tăcerii mele este să mă impli-caţi mai mult în toate activităţile dumneavoastră, înţelegeţi ce vreau să spun? Toate activităţile...

Pierre-Antoine Saleze rămase mut de emoţie Fie nu mai înţelegea el nimic, fie Marie-Laure Argentan – respectabila fiică a unei familii burgheze foarte la locul ei, tocmai îi ceruse să ia în considerare par-ticiparea ei la toate

agapele lui sexuale!

Un zâmbet i se aşternu pe buze, în timp ce ochii îi aruncau flăcări, iată că acum se deschideau nişte perspective interesante... Era încă foarte uimit, dar un lucru se prefigura foarte exact: această nouă „complicitate" între asistentă şi el i se părea extrem de excitantă.

– De ce nu? spuse el în cele din urmă pe un ton care se voia a fi foarte liniştit. Vom mai avea ocazia să vorbim despre asta, nu? Pen-tru moment trebuie să mă grăbesc: am întâlnire la bar cu doi jurna-lişti germani de la *Frankfurter Allgemeine...*

Înainte de a ieşi, se întoarse către Marie-Laure cu un zâmbet plin de promisiuni fără echivoc:

– Ştii? Sunt sigur că vom face lucruri mari împreună! Cred că noua noastră colaborare a devenit foarte interesantă...

Imediat ce Pierre-Antoine Saleze ieşi din birou, chipul fetei se schi-monosi şi ochii mari şi albaştri aruncau acum flăcări de ură.

Dintr-o dată, ea avu impresia că aerul din birou este stăpânit de o căldură sufocantă, intolerabilă. Deschise larg fereastra pentru a pu-tea respira din plin aerul rece şi înţepător de afară. Aplecată peste rama ferestrei, i se putea vedea pe faţă un zâmbet la fel de rece ca şi atmosfera cristalină care înconjura Alsacia.

Pe când era puştoaică, bunica ei îi repetase tot timpul: „Nu poţi prinde muşte cu oţet".

Ei bine, iată că acum îşi prindea şeful nu cu oţet, ci cu miere. O miere parfumată, erotică şi perversă, singura capabilă să prindă o pradă atât de dificilă şi experimentată ca el. De altfel, părea că pre-gătise chiar el totul pentru a se lăsa prins. Fără îndoială că, spre de-osebire de Marie-Laure care de un an şi jumătate nu se gândea de-cât la asta, el trecuse cu vederea un mic amănunt: când prinzi o in-sectă oarecare, chiar dacă o prinzi cu miere, în general o prinzi ca să o omori.

Capitolul IV

Soarele în înaltul cerului albastru şi adânc părea că răspândeşte în jurul lor ceva vesel şi înţepător, un aer de sărbătoare.

Dar, în cartierul Andre-Fortier, în ciuda acestui timp friguros, totul era de un cenuşiu disperant de uniform şi murdar. Boris Corentin puse contactul maşinii de serviciu – un Peugeot 306, care îi fusese pus la dispoziţie de comisariatul din Strasbourg cu scopul de a-i uşura deplasarea sa şi a partenerului lui, Aime Brichot.

– Eşti sigur că e acolo? se îngrijoră Aime Brichot, mângâindu-şi ma-şinal mustaţa.

Corentin ridică din umeri:

– E pe aleea Primăverilor în faţa scării C3: ce vrei mai mult de atât?

Coborâră din maşină şi Corentin încuie toate uşile cu ajutorul tele-comenzii de la închiderea centralizată.

„Închideţi bine toate uşile şi nu lăsaţi maşina nesupravegheată mai mult de un sfert de oră, cel mult douăzeci de minute", le recoman-dase de mai multe ori comisarul. „Altfel, riscaţi să vă întoarceţi aici pe jos. Şi cine ştie ce altceva vi se mai poate întâmpla..."

Între trotuarul lângă care parcaseră şi imobilul unde aveau treabă, se găsea un grup de vreo şapte-opt puşti care stăteau în picioare pe peluza jumulită şi ofilită, plină de hârtii şi cutii metalice ruginite.

Văzându-i, unul dintre puşti emise un fluierat lung şi ascuţit, după care o luă la fugă către colţul clădirii.

– I s-a făcut frică sau ce? se miră Aime Brichot arătându-l pe băiat cu o mişcare a bărbiei.

– Mai degrabă cred că s-a dus să-i prevină pe „fraţii mai mari" că tocmai au venit în Cartier nişte străini ciudaţi şi că ar fi mai bine să-şi ascundă drogurile... suspină Boris Corentin.

Puştiul în cauză nu avea mai mult de opt sau nouă ani...

Cei doi poliţişti se apropiară de scara C3, în faţa căreia se adunase-ră cinci adolescenţi – trei băieţi şi două fete – şi fumau fără nici un fel de grijă. Ridicară privirea către cei doi bărbaţi care treceau. Nu pă-reau a fi prea amabili, deşi nu aveau mai mult de şaptesprezece ani.

– Sunt nişte puişori! mormăi unul dintre ei, un negru foarte slab ca-re purta o pereche de pantaloni mult prea largi pentru el.

– Poate că au venit aici ca să-i punem la frigare! replică cel de lângă el, un magrebian musculos, cu ochi veseli şi care încerca să etaleze un aer agresiv, fără a reuşi însă prea bine.

Boris Corentin îi ignoră pe amândoi şi le zâmbi fermecător celor două fete. Era vorba de o brunetă şi o roşcată, cea din urmă arbo-rând un piercing extraordinar în nara dreaptă şi o pereche de sâni arătând ca nişte obuze gata să explodeze.

– Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnişoarelor, spuse el pe un ton par-că prea amabil, accentuându-şi în acelaşi timp zâmbetul. Avem în-tâlnire cu domnul Chabib. Domnul Mehdi Chabib. Aţi putea să-mi spuneţi dacă locuieşte aici? Vă mărturisesc că eu şi prietenul meu suntem puţin dezorientaţi...

Cele două fete schimbară o privire stupefiată, apoi bruneta răspun-se repede:

– Da, da, aici locuieşte. La etajul al doilea, pe culoarul din dreapta. Nu ştiu exact dacă a treia sau a patra uşă...

– E a patra, preciză negrul care făcuse aluzie la mirosul de pui, câ-teva secunde mai devreme. Oricum, cred că are numele pus pe uşă, deci...

Se ridicaseră toţi pentru a elibera intrarea pe care o blocaseră mai înainte.

– Vă mulţumesc pentru ajutor, spuse Corentin la fel de politicos.

Porniseră deja pe scările luminate de neoane prăfuite, când Coren-tin se întoarse şi, arătând către maşină, le spuse tinerilor:

– Vă deranjează dacă aruncaţi un ochi la maşină? Cum nu e a mea, mi-ar displăcea foarte mult să văd că a păţit ceva! Pot conta pe voi?

– Nici o problemă dom'le! răspunse micul magrebian. Nu mai găsi-ţi alţi paznici de parcare ca noi!

Ceilalţi încă mai râdeau când Corentin şi Brichot se îndreptau către scările de beton din cauză că liftul era defect.

– Poţi să-mi spui şi mie ce a fost asta? întrebă Aime Brichot. Un mi-nut mai devreme erau gata să sară la gâtul nostru şi acum...

– Când îi tratezi pe tineri ca pe nişte răufăcători sau doar ca pe ceva neglijabil – şi ei se comportă la fel, răspunse Corentin pe un ton grav. Dar dacă le vorbeşti politicos, dacă le arăţi că îi apreciezi ca pe fiinţe umane cu drepturi depline şi îi respecţi, atunci se schimbă şi ei. Cel puţin demonstraţia pe care am făcut-o mai devreme, pare a da roade...

– Rămâne de văzut în ce stare vom găsi maşina la întoarcere... mor-măi Brichot, nu prea convins de teoria partenerului său.

La etajele superioare ale blocului cu pereţii acoperiţi de graffiti se auzeau, amplificate de casa scărilor, tot felul de strigăte, zgomote de radio sau de televizor, planşete de copii, tânguiri...

Dar urechile nu erau singurele organe solicitate: şi nasul suferea din greu. Domina mirosul de prăjeală, dar şi de grăsime de oaie, ta-bac, marijuana şi chiar de urină. Un adevărat cocktail...

Negrul de jos de la intrare se înşelase asupra unui singur punct: pe a patra uşă din dreapta nu era nici un fel de nume.

Boris Corentin bătu de trei ori la uşa de unde se auzeau nişte acor-duri de muzică orientală, precum şi vocea unei femei care vorbea în arabă, pe un ton puţin cam ridicat. Zgomotul se opri brusc în mo-mentul în care Corentin bătu. Se auzi un zăvor tras, după care uşa se deschise, lăsând să se vadă o femeie de vreo patruzeci de ani, corpolentă, cu ochii roşii şi îmbrăcată cu o rochie neagră fără nici un fel de formă, care o acoperea din cap până-n picioare. Părul negru, care în alte condiţii ar fi putut fi frumos, venea într-un contrast pu-ternic cu chipul răvăşit de plâns.

– Doamna Chabib? întrebă încet Boris. Am vorbit azi-dimineaţă la telefon cu soţul dumneavoastră şi a acceptat să ne primească pentru a vorbi despre Zohra...

Prenumele fu de ajuns pentru a-i provoca femeii o nouă criză de hohote de plâns, întretăiate de frânturi de frază în arabă. Îi întoarse brusc spatele şi se

afundă în apartament. Corentin şi Brichot se sim-ţiră îndeajuns de autorizaţi să o urmeze înăuntru...

După un hol scurt, unde trona un teanc de lenjerie curată gata să fie călcată, ajunseră într-un salon care servea totodată ca sală de me-se, plină de diverse piese de mobilier pe care erau aşezate o mulţi-me de fotografii, majoritatea portrete. Din bucătăria aşezată în dreapta venea un miros agreabil de carne şi ciuperci gătite. Prin fe-reastra uriaşă a bucătăriei se vedea imobilul de alături, identic cu cel în care se aflau...

Într-un fotoliu de lemn închis la culoare stătea un bărbat cu faţa slăbită, aproape descărnată, cu obrajii slabi nebărbieriţi de câteva zile, acoperiţi de o barbă în întregime albă. Ochii înroşiţi fixau ecra-nul televizorului, fără a părea că mai vede ceva din ceea ce se în-tâmplă în jur.

Boris Corentin fu surprins să descopere un bărbat având în jur de şaptezeci de ani, în condiţiile în care se aştepta ca tatăl Zohrei să nu aibă mai mult patruzeci şi cinci sau cincizeci de ani. Înţelese greşea-la în momentul în care fu prezentat bătrânului.

– Tatăl fetei a murit într-un accident de muncă, în urmă cu unspre-zece ani, îi explică acesta cu o voce stinsă. Eu sunt bunicul. Eu am ajutat-o pe mama ei să o crească. Şi totul pentru ce?

Bărbia bătrânului se lăsă în piept, închise ochii pentru o bună bu-cată de timp şi se cufundă într-o tăcere dureroasă pe care nici Co-rentin, nici Brichot nu avură inima să o întrerupă. În cele din urmă, bătrânul deschise ochii, ridică încet capul, îl privi pe Corentin şi murmură:

– Ce vreţi de la mine? Ce mai aşteptaţi? Nu vedeţi că am murit de-ja?

– Domnule Chabib, spuse încet Boris luând un scaun pe care îl aşe-ză în faţa bătrânului. Ne aşteptăm să ne ajutaţi să-l găsim pe cel sau cei care au omorât-o pe nepoata dumneavoastră. Trebuie să-i pe-depsim.

Mehdi Chabib dădu din umeri şi printre buzele decolorate îi scăpă un uşor fluierat:

– Nu vor fi pedepsiţi, oftă el scuturând din cap. Ştiţi bine că, în acest cartier, moartea unei fete arabe nu interesează pe nimeni. Ni-mănui nu-i pasă dacă micuţa mea Zohra mai trăieşte sau nu şi ni-meni nu va mişca un deget pentru a-i găsi pe asasini, în special poli-ţia franceză! Scuzaţi-mă că vă vorbesc astfel, dar nu veţi reuşi să mă faceţi să cred că...

– Domnule Chabib, îl întrerupse Corentin. Mă aflu aici pentru a gă-si vinovaţii şi vă dau cuvântul meu că nu voi părăsi oraşul până când nu-i voi găsi şi îi voi duce după gratii. Vă dau cuvântul meu de bărbat...

Bătrânul îl privi lung, gânditor, ca şi cum ar încerca să-l judece. În cele din urmă, oftă şi dădu într-o doară din mâna dreaptă:

– Sunteţi un bărbat sincer, se vede după ochii dumneavoastră. Dar nu cred că veţi reuşi... Nimeni nu va vorbi aici... Îi cunosc prea bi-ne... Însă nu ştiu

din ce motiv, înclin să cred că vă veţi strădui...

– Puteţi să mă credeţi, domnule Chabib. Puteţi să mă credeţi! spuse Boris Corentin cu tărie.

Douăzeci de minute mai târziu, cei doi poliţişti părăsiră aparta-mentul unde trăise Zohra Chabib timp de şaisprezece ani, înainte de a fi sugrumată înfr-un local sinistru.

În ciuda bunăvoinţei sale, Mehdi Chabib nu le spusese mare lucru. Nu ştia aproape nimic privitor la nepoata sa: nu ştia cu ce îşi ocupa timpul, nu ştia ce voia să facă în viitor...

Corentin şi Brichot coborâră în linişte scările lugubre, fiecare fiind pierdut în propriile gânduri.

Ajunşi jos, fură surprinşi să o vadă pe roşcata de mai devreme aş-teptându-i. Îi întrebă dacă au găsit apartamentul pe care îl căutau, apoi deschise o uşă care părea a duce în subsol, şi le făcu semn că o urmeze.

Cobocâră câteva trepte urmând-o şi ajunseră la un mic palier inter-mediar plin de cârpe, hârtii şi câteva prezervative folosite. Nici nu mai era nevoie să se întrebe ce făceau tinerii din cartier care se întâl-neau aici...

– Mă numesc Leila, şopti fata adresându-se lui Corentin. Nimeni nu trebuie să afle că am vorbit cu voi...

De aproape, Boris observă că fata nu era chiar roşcată.

– Despre ce vrei să ne vorbeşti, Leila? întrebă el cu un zâmbet încu-rajator.

– Despre Zohra, răspunse ea abordând un aer de târfuliţă. Aici ni-meni nu spune nimic, în special străinilor. Dar mie nu-mi pasă: Zo-hra era prietena mea şi trebuie să se afle adevărul!

– Ştii cine a omorât-o? întrebă Corentin, căruia oricum nu-i prea ve-nea să creadă.

Avea dreptate pentru că Leila scutură din cap:

– Nu, nu ştiu nimic. Dar aseară, întorcându-mă acasă, am văzut un tip strecurându-se pe lângă zidurile Centrului socio-cultural.

– Ce fel de tip? întrebă cu o voce aproape imperceptibil încordată.

– Un francez, răspunse Leila. Bine îmbrăcat. Un bogătaş, care... Brunet, nu prea înalt. Era noapte, de aceea...

– Şi unde s-a dus? insistă Corentin fixându-şi privirea în cea a tine-rei, ca şi cum ar fi vrut să o forţeze să-şi aducă aminte toate detaliile.

Leila dădu din umeri:

– Asta n-am de unde să ştiu. Dar ştiu cum s-a dus! Pentru că m-a intrigat să văd un adult ieşind din Centru, l-am urmărit până la col-ţul clădirii B. Şi l-am văzut urcându-se într-o maşină mare a cărui lunetă a fost spartă de o piatră.

Semnalul fusese dat în creierul lui Boris Corentin.

– Cu piatra? spuse el menţinându-şi privirea cercetătoare. Şi cum poţi fi

atât de sigură că geamul a fost spart de o piatră?

Adolescenta roşi şi îşi muşcă buza inferioară.

– Sinceră să fiu, am presupus că aşa au stat lucrurile...

– Nu, Leila, o întrerupse blând Corentin. Nu trebuie să presupui, trebuie să ştii! Dacă vrei să-l găsim pe asasinul prietenei tale, trebu-ie să fii sinceră cu noi. Dacă nu, nu vom ajunge la nimic...

– Bine, bine! Am vorbit fără să gândesc, admise Leila cu o grimasă pe faţă. De fapt, sunt sigură că a fost o piatră, pentru că l-am văzut pe cel care a făcut asta... Numai că... nu vreau să aibă necazuri. E un prieten foarte bun...

Boris Corentin îşi puse mâinile pe umerii adolescentei, care fu cu-prinsă de un frison scurt în momentul în care intră în contact cu palmele bărbatului.

– Ascultă, Leila. Mă aflu aici pentru a găsi un asasin! Un bărbat ca-re a sugrumat cu sânge rece o fată de şaisprezece ani şi a abandona-t-o într-un loc sinistru. Nu sunt aici să vânez puşti care se apucă să spargă geamurile maşinilor!

Leila, cu sprâncenele încruntate, părea că se gândeşte dacă să spu-nă sau nu. Apoi, se eliberă din strânsoarea lui Boris şi deschise uşa metalică.

– Rămâneţi aici, voi reveni imediat, le spuse ea înainte de a dispă-rea. Şi, mai ales, încercaţi să nu fiţi văzuţi de nimeni, da?

– Ce crezi că vrea să facă? şopti Aime Brichot după ce Leila dispă-ru.

– Probabil a mers să-şi aducă prietenii pentru a ne omorî..., glumi Corentin scoţându-şi pachetul de ţigări din buzunar.

– Ce e mai rău e că s-ar putea să ai dreptate! mormăi Brichot, lovin-du-se cu palmele pe antebraţe pentru a se încălzi.

Leila apăru cinci minute mai târziu, trăgând după ea un puşti de vreo zece ani, cu nasul mare, ochii negri şi faţa rotundă.

– El e Hafez, spuse ea închizând uşa în spatele lor.

Văzându-i pe cei doi bărbaţi, puştiul se trase instinctiv înapoi către ieşire. Corentin îi zâmbi şi îl întrebă cu o voce glumeaţă:

– Deci, Hafez? Tu ai aruncat aseară cu piatra în maşină?

O rază de îngrijorare trecu prin ochii negrii ai băiatului:

– Ei! O! Nu e adevărat, nu am făcut nimic! Înainte de toate, nu e vi-na mea, altcineva...

Dându-şi seama că era pe cale de a spune prea multe, Hafez tăcu imediat.

– Era vreo femeie în maşină? întrebă Corentin pe un ton neutru şi încercând să nu pară să dea vreo importanţă întrebării.

– Ei... bine... da. Ea era la volanul Jaguarului şi...

– Un Jaguar? îl întrerupse Aime Brichot. Eşti sigur că era un Jagu-ar?

Hafez îşi compuse un aer ofensat şi, în ciuda staturii mici, reuşi să-l domine pe Brichot:

– De ce mă întrebaţi? Bineînţeles că era un Jaguar! Era chiar un XJ 12! Bleu închis, foarte frumos. M-am apropiat şi am întrebat-o pe cucoană dacă pot să mă aşez puţin pe locul din dreapta. Voiam doar să simt mirosul de piele...

– Şi nu te-a lăsat? întrebă Corentin cu un zâmbet larg.

– Ce spui? Chiar m-a înjurat! Ca şi cum eram un rahat pe care tre-buia să-l mănânce ea cu tot neamul ei de împuţiţi! Şi a făcut asta exact în momentul în care celălalt a urcat lângă ea, ca şi cum până atunci aş fi înjurat-o de toate lucrurile bune de care a avut parte în viaţa ei jegoasă de ticăloasă!

Boris Corentin şi Aime Brichot schimbară o privire scurtă şi încor-dată, părând a se gândi la acelaşi lucru. Chiar într-un oraş mare ca Strasbourgul, nu trebuia să fie prea dificil să găseşti un Jaguar XJ 12, cu geamul din spate spart...

Aime Brichot închise telefonul şi îl privi descurajat pe Boris Coren-tin:

– Nimic. Nimic pe toate fronturile...

Lui Boris nu-i prea venea să întoarcă privirea către coechipierul său. Asta din cauză că Elsa Fabre – tânăra locotenent de la comisari-atul din Strasbourg, se aşezase pe biroul din faţa lui, oferindu-i o vedere extraordinară a pulpelor pline, dezgolite generos de fusta verde pe care o purta.

După ce părăsiseră cartierul Andre-Fortier, Aime Brichot şi Boris Corentin se întorseseră direct la Comisariatul central situat pe stra-da Nuee-Bleue, vizavi de sediul celui mai important cotidian local – *Dernieres Nouvelle d'Alsace.* La comisariat Boris avu plăcuta surpriză să o găsească pe Elsa în faţa biroului care fusese pus la dispoziţia colegilor veniţi din afară. Era absolut convins că tânăra poliţistă îl aştepta...

Boris Corentin începu prin a suna la reprezentanţa locală Jaguar. Fără nici un rezultat: în ultima vreme nu venise nimeni cu un Jagu-ar XJ 12 cu luneta spartă. După asta, Brichot şi el începuseră să sco-tocească prin toate garajele care împânzeau oraşul. Aime tocmai se întorsese de la ultimul pe care îl avea pe listă.

Nicăieri nu se schimbase un geam de Jaguar în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– Cu siguranţă suntem pe o pistă falsă, mormăi Brichot răsucindu-şi vârful mustăţii. De altfel, cine ştie ce ne-a povestit micul Hafez...

– Nu cred, răspunse Corentin, la fel de gânditor ca şi coechipierul lui. Avea un aer tare mândru că reuşise să identifice maşina cu pri-cina...

– Pot să spun şi eu ceva? intervenise Elsa sărind de pe biroul pe ca-re stătuse până atunci. E un amănunt pe care se pare că voi nu l-aţi luat în seamă: Strasbourg e un oraş de graniţă...

– Şi? făcu Aime Brichot cu un aer surprins. Boris Corentin lovi cu pumnul în birou, făcând să sară în sus tot ce se găsea acolo:

– Bineînţeles! Ai dreptate, Elsa! Din motive de discreţie, omul nos-tru, sau

mai degrabă complicea acestuia – pentru a vorbi precum Hafez – ar fi putut foarte bine să meargă să-şi repare maşina în Ger-mania!

Elsa Fabre răsfoia deja anuarul din Baden-Wurtenberg – landul german situat de cealaltă parte a Rinului.

– Nu sunt decât doi reprezentanţi suficient de aproape de noi pen-tru ca teoria să rămână în picioare, anunţă ea: cel din Baden-Baden şi cel din Fribourg-en-Brisgau. Pentru că vorbesc germana, vă de-ranjează dacă sun eu acolo?

În timpul primului telefon, după surâsul larg şi ochii strălucitori ai fetei, Corentin înţelese că Elsa Fabre nimerise în plin.

– Reprezentantul din Fribourg a schimbat ieri pe la prânz geamul din spate al unui XJ 12. Autovehiculul era înmatriculat în Franţa, în departamentul Hauts-jde-Seine!

– În cazul ăsta, înseamnă că suntem într-adevăr pe o pistă falsă! of-tă Aime Brichot.

– De ce, Meme? întrebă Boris Corentin încruntând sprâncenele.

Partenerul lui dădu din urneri:

– Vezi tu, Boris? Dacă maşina era înmatriculată cu nr. 92, înseamnă că tipul era doar în trecere prin Strasbourg. Fie turist, fie cu afaceri. Oricum nu e stabilit aici. Şi, în situaţia asta, nu văd ce ar fi căutat în-tr-un cartier unde, în afara celor care locuiesc acolo, nu mai calcă ni-meni din afară. Nici măcar colegii noştri poliţişti, care urăsc locul acela! Mai ales pentru a participa la o poştă care este totuşi un... lu-cru foarte secret nu?

Un zâmbet ciudat se aşternu pe chipul lui Boris Corentin care se aşează pe biroul lui Brichot:

– Într-un fel, ai dreptate, Meme. Dar numai în condiţiile în care e vorba despre un turist sau un om de afaceri oarecare. Dar dacă ple-căm de la ideea că e vorba despre cineva care vine regulat la Stras-bourg şi care poate intra peste tot, se schimbă puţin datele proble-mei, nu?

– Da, e posibil, admise Brichot cu jumătate de gură. Dar nici asta nu ne duce la nimic...

– Ba poate că da! răspunse Corentin cu o voce din ce în ce mai exci-tată. Să vedem: ce ar putea să-l atragă la Strasbourg pe un bărbat francez suficient de bogat pentru a-şi putea permite un Jaguar?

– Îţi mărturisesc că nu ştiu... trebui să recunoască Brichot după ce se gândi câteva secunde.

– Parlamentul European, Meme! făcu triumfător Boris Corentin. Parlamentul European!

Capitolul V

Soneria îl făcu să tresară pe Amin Al-Whalid care lenevea cu o cu-tie de

bere în mână pe canapeaua din velur maro, plină de pete.

– Cine poate să mă deranjeze aici? mormăi el apucând telecomanda televizorului de lângă el.

Înainte de a se ridica, schimbă rapid canalul. În mod oficial, lui Amin nu-i păsa de ceea ce gândesc despre el oamenii din Cartier. Dar nu prea avea chef ca un oarecare să răspândească despre el zvonul că se uita cât era ziua de lungă la „Focurile dragostei"...

Un al doilea semnal, mai lung, mai insistent, îi smulse un gest de nerăbdare. Nu avea nici un chef să se mişte. Era bine acolo în faţa televizorului privind cum defilau imaginile, fără a căuta să înţelea-gă neapărat ce voiau acestea să spună.

Sfârşi totuşi prin a se ridica şi se îndreptă către uşa, fără a-şi face nici un fel de griji că era îmbrăcat doar în slip şi tricou. Nu chiar asortate...

Traversă unica încăpere a locuinţei pe care o închiriase la primul etaj al clădirii B4. Domnea aici o dezordine care ar fi descurajat pe oricine ar fi încercat să o descrie sau să facă un inventar a ceea ce se găsea în cameră. Îşi spuse totuşi că ar fi bine să deschidă puţin gea-mul înainte de a răspunde. Nu neapărat pentru a aerisi, ci pentru a face să dispară cât de cât mirosul de marijuana pe care o fuma fără întrerupere de azi-dimineaţă...

Cu o mişcare de nepăsare, lăsă fereastra închisă şi se îndreptă către uşă: cei care îl deranjau nu erau obligaţi să vină aici să-l vadă...

Un rid de îngrijorare îi bară fruntea în momentul în care zări prin vizor chipul lui Chantal Loupiatz. Era una dintre clientele sale. Una de vreo treizeci-patruzeci de ani, căreia îi furniza mai mult sau mai puţin cu regularitate droguri uşoare precum marijuana. Nimic mai mult. Cu un soi de înţelepciune prudentă, Amin refuzase întotdeau-na să se atingă de cocaină sau heroină. Era prea periculos şi prea riscant să se amestece cu marii traficanţii.

Chiar dacă asta îl priva de surse de venit mult mai importante, Amin Al-Whalid se ţinea departe de drogurile tari. Şi asta îi confe-rea o oarecare linişte.

Linişte! Acest cuvânt era suficient pentru a-i face să revină ticul din copilărie. Când îl contraria ceva, o crispare rapidă a muşchilor din partea stângă a feţei îi înălţa colţul buzelor şi îl făcea să închidă ochiul stâng.

Linişte! Ar fi avut şi mai multă astăzi dacă ar fi refuzat să intre în combinaţia oferită de ticălosul de Saleze! Pentru că acum exista ca-davrul Zohrei şi ăsta era cel mai bun mijloc anti-linişte...

Cu un gest brusc, Amin deschise larg uşa şi lătră răguşit:

– Ce cauţi aici? Ţi-am spus deja de o sută de ori că nu vreau să mă deranjeze nimeni aici!

Amin avea un principiu: la el acasă nu avea nimeni dreptul să se amestece în viaţa lui particulară. El era regele. Toate celelalte pro-bleme se rezolvau afară: pe casa scărilor sau în altă parte. Asta era bătut în cuie.

– Ştiu, Amin, răspunse femeia cu o voce rugătoare, dar efectiv nu mai am absolut nimic! Ai putea să mă ajuţi?

– Să te ajut? repetă Amin pe un ton ironic. A! Probabil pentru că nu ai nici bani, nu?

– Francis nu mi-a lăsat nici o leţcaie, răspunse Chantal cu o voce jalnică, plângătoare.

Amin îşi plimbă privirea pe corpul amatoarei de droguri şi un su-râs visător i se aşternu pe buze. Chantal era un caz aparte în cliente-la sa.

Mai întâi pentru că avea aproape treizeci de ani. cam cu zece-doi-sprezece mai mulţi decât media cumpărătorilor.

Apoi pentru că era burgheză. Mă rog, o fostă burgheză. Îi povesti-se viaţa ei la una dintre primele întâlniri în care îi furnizase droguri. Fată de familie bună din Colmar – tatăl ei deţinea monopolul pentru unul dintre cele mai apreciate soiuri de Risling din Alsacia. Fusese măritată timp de şase ani cu un avocat cu o carieră promiţătoare, după care renunţase la tot pentru Francis Loupiatz – un artist după părerea lui şi a femeii cu care trăia, un bufon după părerea lui Amin.

Cum Chantal nu muncise în viaţa ei şi artistul ei vindea câte un ta-blou cam de fiecare dată când cometa Halley traversa cerul Alsaciei, coborâseră împreună scara socială, pentru a se regăsi acum într-un apartament jalnic cu două camere, situat în Cartier. Şi, pentru a uita de degringolada din viaţa ei, Chantal Loupiatz – născută Munnin-gen-Haffner, plonjase în lumea drogurilor care o făceau să vadă în culori vii lumea cenuşie care o înconjura.

În ciuda tuturor greutăţilor, ea îşi conservase ceva din eleganţa na-turală, din distincţia nonşalantă şi puţin superioară, pe care o căpă-tase în mediul de origine. Pentru asta îl excitase încă de la început pe Amin: Chantal nu semăna deloc cu fetele din Cartier, care la un semn cât de mic făcut de el, nu ezitau prea mult să se întindă pe spate şi să depărteze picioarele.

În acelaşi timp, nu fusese niciodată tentat să încerce ceva cu Chan-tal şi ştia şi de ce, chiar dacă nu-i prea plăcea să o recunoască: feme-ia asta îl impresiona.

Brusc, se decise că starea asta a lucrurilor durase destul şi trebuia să se schimbe. Imediat.

– Bine! Hai, intră! mormăi el întorcându-i spatele pentru a merge în cameră.

Se lăbărţă din nou pe canapea şi o privi pe Chantal cum avansează timid până în mijlocul încăperii, aruncând priviri fugitive la dezor-dinea generală care domnea aici. Femeia avea impresia că nici mă-car un comando de femei de serviciu super-antrenate nu ar fi reuşit să vină de hac mizeriei din cameră.

Chantal era îmbrăcată într-o fustă bleumarin dreaptă, care îi dese-na perfect curba apetisantă a feselor, însă fără a se mula prea vul-gar. În partea

de sus avea o bluză albă, încheiată până la gât, care lăsa să se ghicească un piept ferm şi voluminos, însă neostentativ. Gânditor, Amin se întreba ce chiloţi purta pe sub genul ăsta de fus-tă: din bumbac alb urcând până la buric sau din cei perverşi de târ-fă, cu dantele şi bizbrizuri peste tot?

Această evocare îi provocă lui Amin un început de erecţie. Şi ideea că Chantal Loupiatz nu avea cum să nu vadă asta pentru că nu avea nimic altceva pe el decât slipul, îi făcu sexul să se întărească şi să se umfle şi mai mult.

Amin văzu că obrajii femeii se îmbujorară uşor, după care ea în-toarse capul către fereastră cu o mişcare graţioasă şi perfect naturală unduindu-şi părul lung şi blond... ceea ce îi crescu şi mai mult exci-tarea.

Pentru a sparge timiditatea pe care i-o provoca întotdeauna Chan-tal, Amin se decise să meargă direct la ţintă.

În timp ce femeia mai privea încă pe fereastră, îşi băgă mâna în slip şi scoase de acolo ciomagul maroniu de piele, lung şi noduros. Apucându-l de la bază între degetul mare şi cel arătător, îl agită ne-glijent înainte şi înapoi.

– Ce părere ai despre asta? întrebă el cu o voce perfect naturală.

Instinctiv, femeia întoarse capul către el. Ochii i se măriră de stu-poare iar gura i se blocă într-o exclamaţie mută. În tot acest timp, sângele parcă i se retrăsese în întregime din faţa ovală şi regulată.

Revenindu-şi, făcu un pas înapoi şi se lovi de teancul de lenjerie murdară care se găsea în spatele ei, şi chiar pe mocheta zdrenţuită şi murdară.

– Te rog, Amin! spuse ea simplu, pe acelaşi ton pe care îl foloseşte o mamă pentru a-şi aduce fiul pe calea cea dreaptă.

Acest ton înţelegător şi parcă puţin prea blând, avu darul de a-l enerva pe Amin.

– Vrei doza sau nu? mormăi el. Ai bani să mi-o plăteşti? Ei bine, eu doar îţi propun un alt mod de piată, asta-i tot! Dacă nu vrei, nu e ni-ci o problemă! Uşa e acolo, la revedere!

Dar Chantal nu se mişcă nici un milimetru, nici înainte, nici îna-poi... Şi Amin ştiu că o avea la mână...

– Vino aici! ordonă el fără a înceta să-şi mângâie neglijent membrul formidabil care acum se ridicase vertical.

– Te rog, nu! Nu vreau! gemu Chantal, în timp ce lacrimile îi apăru-seră în colţul ochilor de un albastru pal.

Totuşi, în timp ce vorbea, ea făcuse un pas către canapea, apoi un altul, şi încă unul... până ce genunchii săi intrară în contact cu inte-riorul coapselor larg deschise ale lui Amin.

– Ei, aşa da! Vezi? Ce a fost mai greu a trecut! De acum înainte to-tul va fi mult mai uşor! exclamă el băgându-şi mâna pe sub fusta fe-meii. Hai, apleacă-te şi dă-mi mâna: am chef să ştiu cum mângâie o burgheză educată la cele mai înalte şcoli!

Cu gesturi automate, cu chipul inexpresiv de parcă toate astea nu o priveau în nici un fel, tânăra se aplecă şi strânse membrul arogant întins către ea.

Dar, în momentul în care închidea degetele în jurul sexului tremu-rător, Amin surprinse o tulburare trecând prin ochii de un albastru azuriu.

– Ei, curvuliţă! E bun, nu! exclamă el în timp ce Chantal începuse o mişcare înceată cu mâna. Ştii că ai mână bună? Presimt că nu ne vom plictisi împreună. Acum arată-mi ce porţi pe dedesubt...

Şi, fără nici un fel de menajamente îi ridică fusta până la talie şi dă-du cu nasul direct în triunghiul blond, bine îngrijit, pe care nici un fel de lenjerie nu îl ascundea de privirea lui înfometată.

– Ticăloasă mică! Te plimbi aşa cu fundul gol? Poate pentru a te putea scărpina mai repede, nu? Nu, nu te opri! Continuă să mă mângâi! Aşa... da...!

Cu chipul îmbujorat şi cu ochii ficşi, Amin introduse două degete în interiorul coapselor albe ale lui Chantal, a cărui respiraţie se acce-leră imperceptibil.

– Aşa deci! Văd că ştii meserie ca o curvă adevărată! mormăi el în timp ce scotocea prin misterul umed şi călduţ. Ai chef de puţină zbenguială cu Amin? Ai venit pentru o bară mică, dar văd că nici de una mare nu prea ţi-e frică!

Râse singur de gluma pe care o făcuse. Cu cealaltă mână frământa prin cămaşă pieptul tare al femeii care respira din ce în ce mai repe-de.

– Pune-te în patru labe! îi ordonă el brusc, cu o voce aproape şuie-rătoare. Repede! Vreau să-ţi văd fundul deschizându-se doar pen-tru mine!

Chantal lăsă membrul pe care îl mângâia şi îl privi resemnată pe Amin. Dar ochii ei spuneau altceva: străluceau din ce în ce mai tare şi roşeaţa obrajilor trăda altceva decât resemnare.

– Eşti un ticălos că profiţi de situaţia asta, murmură ea pe un ton de reproş. Nu e deloc nobil ce-mi faci, e chiar repugnabil...

Însă, în timp ce vorbea, se întorsese şi, cu fusta ridicată în jurul tali-ei, se aşezase în genunchi pe podea. Apoi, luându-şi capul în mâini, chiar acolo pe mochetă, depărtă cât putu de tare şoldurile pentru a face să se deschidă floarea pe care o voia Amin. Acesta rămase pen-tru o clipă nemişcat, bucurându-se de spectacolul crupei care i se oferea. Printre perii de păr blond putea zări petalele tandre ale aces-tei flori feminine care se deschidea ca o corolă delicată; apoi, ceva mai sus, aproape invizibilă era mica rozetă brună şi încreţită în care murea de poftă să-şi înfigă virilitatea întinsă până la rupere.

– Hai, Amin! Vino! îl imploră brusc Chantal, întorcând chipul către el. Ce mai aştepţi ca să mi-o tragi, naţie de ticălos? Vezi bine că nu mai pot să aştept! M-ai zăpăcit complet cu grosolănia ta! Hai oda-tă...

Amin zâmbi triumfător: în cele din urmă, delicata şi distinsa doamnă

Loupiatz lăsase deoparte rolul de victimă şi de martir!

Amin se lăsă în genunchi în spatele ei şi apucând-o de şolduri, se înfipse în ea dintr-o singură mişcare puternică. Imediat, avu impre-sia că sexul îi fusese înghiţit de căldura umedă a infernului. Un in-fern care, după toate aparenţele, ar fi putut juca cu uşurinţă rolul paradisului...

Douăzeci de minute mai târziu, Chantal Loupiatz ieşea din aparta-mentul lui Amin Al-Whalid. Avea fusta mototolită şi ochii plini de recunoştinţă.

Luându-şi drogurile care i se întinseseră, ea îl întrebase dacă poate să mai vină să-l vadă atunci când soţul era plecat. Fără a se gândi măcar o secundă, Amin spusese un „nu" scurt.

– Şi după asta? mormăise el aruncându-se din nou pe canapea cu ochii aţintiţi pe ecranul televizorului aprins, dar fără sonor. Vom petrece o bucată de timp împreună, după care va deveni o obişnu-inţă! Şi, într-o bună zi, nervii...

Evocarea liniştii lui dispărute îl duse pe Amin printr-o asociaţie de idei, la Pierre-Antoine Saleze. Dar ceea ce era ciudat în acele mo-mente, era că amintirea evenimentelor din ajun nu îi mai produceau furie ca înainte.

Dimpotrivă. Amin nu ştia dacă era mulţumită intermedierii lui Chantal Loupiatz, dar, dintr-o dată, vedea lucrurile într-o manieră mult mai pozitivă. Chiar foarte pozitivă.

Din partea Cartierului, era foarte liniştit: nici unul dintre partici-panţii la orgia cu Zohra nu ar fi spus absolut nimic. În principiu, mai întâi datorită „simţului onoarei" şi apoi, pentru că nu aveau ab-solut nici un interes să atragă atenţia asupra lor după ceea ce se pe-trecuse.

Cât despre deputatul european...

Un zâmbet pofticios atinse buzele lui Amin care, cu arătătorul mâi-nii drepte manevra telecomanda, schimbând maşinal canalele.

Dacă se descurca bine, ar fi putut chiar să obţină un bonus pentru a păstra tăcerea.

Şi îşi spuse că ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi avut un aliat împo-triva lui Saleze. Sau, mai exact, o aliată...

Capitolul VI

Trăgând brusc de volan, Boris Corentin făcu peugeotul 306 să urce pe trotuarul străzii Vosgilor, mărginită de case mari din gresie roşie şi ferestre cu mici carouri vitrate.

Atunci când Brichot şi el coborâră din maşină, fură abordaţi ime-diat de doi poliţişti în uniformă, care arboraseră deja un zâmbet pofticios:

– Vi se pare cumva că trotuarul arată a loc de parcare? întrebă cel mai în vârstă dintre cei doi cu un accent alsacian puternic. Se văd cumva benzile albe paralele pe asfalt?

Umorul colegului său se pare că îl aruncase pe celălalt într-o stare de

beatitudine profundă, dacă ar fi să judecăm după zâmbetul an-gelic pe care îl afişase, şi după ochii strălucitori din spatele ochela-rilor rotunzi.

Puţin frustrat, Boris Corentin le băgă sub nas insigna de poliţist:

– Îmi pare rău, băieţi, dar nu prea am chef de glume astăzi. Fiţi dră-guţi şi uitaţi-vă să nu ne blocheze cineva maşina, pentru a putea pleca la întoarcere. Nu întârziem mai mult de douăzeci de minute...

Celor doi bărbaţi în uniformă le pieri imediat zâmbetul de pe buze şi, instinctiv, îşi rectificară poziţia. În acest timp, Corentin şi Brichot se îndreptară către intrarea în agenţia pentru închiriat maşini de lux. Aceasta se găsea ascunsă între două case uriaşe, cu un aspect mai degrabă auster.

– După părerea mea, am venit degeaba până aici! mormăia conti-nuu Aime Brichot, tot timpul ceva mai înclinat spre pesimism decât colegul lui.

Şi, poate pentru prima dată, Boris Corentin părea a împărtăşi păre-rea lui.

După-amiaza începuse mai degrabă prost. Un telefon dat la servi-ciul auto le adusese vestea că Jaguarul XJ 12 care îi interesa era în-matriculat pe numele unei agenţii specializate în închirierea maşini-lor de lux. Altfel spus, nu le folosea cu nimic că aveau numărul ma-şinii, pentru că aceasta ar fi putut fi închiriată de oricare dintre cele douăzeci şi cinci de sucursale câte deţinea societatea în cauză. Prin-tre acestea se găsea şi cea din Strasbourg, situată pe strada sus-amintită, la doi paşi de piaţa Haguenau.

Cu un alt telefon la sediul firmei, situat într-unul din turnurile Apărării, aflaseră că maşina fusese înapoiată de clientul precedent chiar la Strasbourg. În consecinţă, ea ar fi putut fi închiriată de un cetăţean al oraşului, şi atunci toată teoria lui Corentin cu privire la Parlamentul European, ar fi căzut.

Şi, mai ales, aşa cum bine observase Aime Brichot, era puţin credi-bil ca un cetăţean din oraş să închirieze o maşină care sare în ochii oricui... doar pentru a participa la un viol colectiv într-un cartier rău famat!

Altfel, pentru că asta le era meseria şi acestea era procedurile de rutină, trebuiau totuşi să afle cine ar fi putut închiria faimosul Jagu-ar.

Boris Corentin împinse uşa agenţiei. Înăuntru, nici urmă de obiş-nuita tejghea impersonală. Locul acesteia era luat de patru mini-sa-loane, despărţite între ele prin perdele de plante adevărate. Ilumi-nare indirectă şi blândă, mochetă, prezentatoare tinere, frumoase şi zâmbitoare, totul strălucea într-un miros de lemn şi piele. Aici se vindea luxul şi clientul trebuia să vadă asta de la intrare...

În spatele biroului de lemn care stătea în centrul fiecărui salon era aşezată câte o tânără. Pentru că erau trei blonde şi o brunetă, Co-rentin şi Brichot se îndreptară către aceasta din urmă. Conform plăcuţei de pe birou, tânăra se numea Carole Weisman.

Hotărât să nu piardă prea mult timp, Boris Corentin scoase ime-diat insigna de poliţist. Asta nu diminuă cu nimic din căldura cu ca-re îl învăluise

numita Carole, posesoarea unor extraordinari ochi al-baştri. El îi explică în câteva cuvinte scopul vizitei lor acolo.

– E foarte simplu, răspunse imediat bruneta al cărei piept se umfla în ritmul respiraţiei şi îi întindea pulovărul şi aşa destul de mulat. E de ajuns să iau dosarul cu numerele de înmatriculare. Aşteptaţi un moment...

Se răsuci cu scaunul pe rotile şi începu să butoneze la calculatorul aşezat în spatele ei, probabil în reţea cu cel de pe birou.

– Gata, spuse ea după câteva secunde. Vehiculul despre care mi-aţi vorbit a fost închiriat de o anume Marie-Laure Argentan, domicilia-tă în Piaţa Libertăţii din Schiltigheim.

– Pentru câtă vreme? întrebă imediat Boris Corentin.

– Să vedem... Da! Doamna a luat maşina duminică după-amiază şi o va ţine până vineri la sfârşitul zilei. Asta înseamnă poimâine. Mai doriţi să ştiţi şi altceva, domnilor?

– De duminică după-amiază până vineri seara, murmura gânditor Boris Corentin în timp ce Brichot şi el părăseau agenţia.

– Ei da! Şi ce-i cu asta! spuse coechipierul său dând din umeri.

Boris se întoarse către el, cu sprâncenele încruntate:

– Poate îmi vei spune că sunt puţin paranoic, dar de duminică du-pă-amiază până vineri seară este exact perioada în care are loc sesi-unea plenară lunară a Parlamentului European!

– Este şi o săptămână deschisă tuturor lucrurilor obişnuite... mor-măi Brichot, nu prea convins.

– Nu contează, spuse Corentin. Avem la dispoziţie un mijloc sigur pentru a vedea dacă m-am înşelat sau nu... Vom apela numărul de telefon pe care această Marie-Laure Argentan l-a lăsat la agenţie şi vom vedea peste cine dăm acolo...

Odată instalaţi în maşină, Boris Corentin îşi scoase mobilul şi for-mă numărul comunicat de Carole Weisman. La a doua sonerie răs-punse cineva şi Boris Corentin avu surpriza să audă o voce bărbă-tească.

– Pierre-Antoine Saleze, vă ascult...

– Mă scuzaţi că vă deranjez, domnule! spuse imediat Boris. Aş dori să vorbesc cu domnişoara Marie-Laure Argentan, dacă se poate!

– Nu e aici! răspunse sec vocea de la celălalt capăt al firului. Mi-am trimis asistenta la arhivă şi nu cred că se întoarce mai devreme de douăzeci de minute, îmi pare rău...

– Asistenta dumneavoastră aţi spus? spuse foarte repede Cqrentin, simţind că celălalt are de gând să închidă, în acest caz, poate mă pu-teţi ajuta dumneavoastră, domnule... Saleze. Domnişoara Argentan a închiriat duminica trecută o maşină de la agenţia de pe strada Vosges. Ştiţi ceva despre asta?

– Poate, răspunse imediat interlocutorul său, pe un ton perfect na-tural.

Dar nu văd la ce vă poate... Dar cine sunteţi dumneavoastră?

– Sunt comandantul de poliţie Boris Corentin. Trebuie să lămurim nişte probleme legate de această maşină – un Jaguar, şi de vreme ce domnişoara Argentan a închiriat-o la dispoziţia dumneavoastră se pare că tot cu dumneavoastră trebuie să discutăm...

Corentin se aştepta la un refuz din partea interlocutorului şi răs-punsul acestuia îl surprinse cu atât mai mult:

– Dacă doriţi dumneavoastră, vom discuta! Dar credeam că poves-tea asta stupidă s-a terminat... De la ora cinci trebuie să mă întorc la şedinţă, dar dacă aţi putea trece înainte pe la biroul meu, vă aştept. La revedere, domnule.

Şi, înainte ca Boris să mai poată adăuga ceva, celălalt închisese de-ja.

– Cum îl vei găsi pe clientul tău, domnule Sherlock Holmes? între-bă Aime Brichot pe un ton ironic. Nici măcar nu ţi-a spus unde are biroul!

– Ba da, mi-a spus! răspunse Corentin plecând de pe loc. Mi-a spus ... printre rânduri.

– Nu înţeleg...

– Totuşi e destul de simplu, Meme, îi explică Boris. Mai întâi, mi-a spus că şi-a trimis asistenta la arhivă. La puţină vreme, a afirmat că trebuie să ajungem înainte de ora cinci, pentru că pleacă la şedinţă. După părerea ta, care este locul care are o arhivă unde oamenii se reunesc la o şedinţă?

– Într-un parlament! Deci la Parlamentul European. Ai avut drep-tate, Boris... Hopa! în caz că nu ai observat, tocmai ai trecut de intra-rea către Parlament...

– Ştiu, răspunse Corentin luând-o pe strada care ducea către Comi-sariatul Central. Dar dacă e disponibilă, aş dori ca locotenentul Elsa Fabre să ne însoţească: mi-a spus că ştie locurile destul de bine şi ar putea să ne fie de folos...

Douăzeci de minute mai târziu, maşina condusă de Boris Corentin se aşeza cuminte pe unul dintre locurile de parcare de la Parlamen-tul European, după ce arătase în prealabil permisul de liberă trece-re. Înaintea lor se găsea masa de metal şi sticlă a turnului care scân-teia în lumina rece şi albă a soarelui de iarnă.

– E totuşi destul de impresionant, murmură Aime Brichot care se aşezase pe bancheta din spate pentru a-i ceda galant locul din faţă Elsei Fabre.

– Doar pentru asta a fost construit! zâmbi tânăra poliţistă înălţând nasul pistruiat. Turnul are şaizeci de metri, adică exact cât are plat-forma catedralei din Strasbourg. Aici viitorul se întâlneşte cu trecu-tul!

– Abia îndrăznesc să-mi imaginez muntele de bani pe care l-a în-ghiţit această clădire... adăugă visător Brichot, în timp ce Corentin gara maşina în parcarea rezervată vizitatorilor, în dreapta turnului.

– Pentru asta nu ai nevoie de imaginaţie, îi răspunse Elsa pe jumă-tate

întoarsă către el. Totul a costat patru sute cincizeci şi cinci mili-oane de euro, ceea ce înseamnă în zilele noastre ceva mai mult de trei miliarde de franci. Asta în afară de taxe!

– Oho!... Şi banii ăştia cine i-a plătit?

– În principiu, toţi banii vor trebui rambursaţi de către Parlamentul European, care oricum nu este decât chiriaş acolo. Un contract pen-tru douăzeci de ani, cu o opţiune de cumpărare în orice moment.

– Şi a durat mult construirea acestui monstru? întrebă Aime Bri-chot când ieşiră din parcare şi se îndreptau către turn.

– Patru ani şi jumătate, răspunse tânăra. De la sfârşitul lui 1993, pâ-nă în mai 1998, ceea ce e destul de bine. Sunt totuşi peste 220 000 de metri pătraţi de clădire care au necesitat 130 000 metri cubi de beton şi 14 000 de tone de oţel. Fără a mai vorbi de două mii de kilometri de cablu care trec prin pereţii celor peste o mie de birouri, patruzeci de săli de conferinţe, trei restaurante cu o mie două sute de locuri, baruri, saloane şi multe altele. Şi amfiteatrul cel mare, bineînţeles.

Când ajunseră pe esplanada din faţa intrării. Aime Brichot arătă către rândurile de steaguri care păreau a fi nişte ostaşi uriaşi ai găr-zii de onoare:

– Sunt puse la întâmplare sau urmează un protocol bine stabilit?

– E foarte simplu: sunt aşezate în ordine alfabetică, răspunse Elsa Fabre zâmbind.

– În ordine alfabetică? se miră Brichot punându-şi ochelarii pe nas. Îmi pare rău, dar nu prea se potriveşte! Ia uită-te: steagul Germaniei e după cel al Belgiei care trebuia pus înainte. Să nu mai vorbim de Danemarca şi Anglia...

Elsa râse poznaş:

– Ei, asta e o enigmă pe care vă las să o rezolvaţi singuri, domnilor!

– Cred că deja am găsit, murmură Corentin: ţările sunt aşezate în ordine alfabetică, dar în funcţie de limba de origine! Iată de ce, de exemplu, Germania e înaintea Belgiei şi Anglia după Danemarca.

– Bravo! Ştiam eu că am de-a face cu un om extraordinar! spuse privindu-l pe Boris cu o privire tulburată care te ducea cu gândul că admiraţia ei avea mai puţin de-a face cu capacitatea lui de a găsi cri-teriul după care fuseseră aşezate steagurile. Se gândea mai degrabă la ceea ce evocau beţele steagurilor... şi cu siguranţă că ar fi fost dis-pusă să încerce anumite lucruri cu Boris Corentin.

După ce coborâră câteva trepte de piatră, cei trei poliţişti intrară în interiorul turnului care în vârf era perfect rotund, după ce la bază era oval. Curtea era pavată cu piatră albă şi neagră, dispusă alterna-tiv, în timp ce faţada era acoperită cu un fel de beton roşiatic.

– A fost aleasă culoarea asta pentru a aminti de piatra Vosgilor care a servit la construirea catedralei, le spuse Elsa Fabre.

– Tot legătura între trecut şi viitor, nu-i aşa? făcu Boris zâmbind.

– Exact. Şi uite, acolo pe pământ, săgeata aia încrustată în pavaj...

– Ce-i cu ea? întrebă Aime Brichot.

– Ei bine, ea este desenată urmând aceeaşi axă cu săgeata catedra-lei: încă un simbol! glumi Elsa făcând să-i apară o gropiţă în obrazul drept. Mai vreţi încă un simbol? Ridicaţi-vă ochii atunci...

Cei doi bărbaţi se conformară ascultători.

– Curios, remarcă Boris arătând un fel de gaură în peretele de sud al turnului. S-ar spune că lucrările nu au fost terminate acolo...

– E intenţionat lăsată aşa! triumfă Elsa Fabre cu un zâmbet ştrengă-resc. Este chiar simbolul Europei. Arhitecţii au vrut să arate că mai este încă mult de construit... Oricum, cel puţin aşa pretind ei!

Traversaseră curtea şi acum, sub îndrumarea Elsei, se îndreptau către intrarea laterală. Intrarea principală era situată chiar în faţa parcului de taxiuri din exterior.

– Vom intra pe acolo, le spuse ea, şi vom lua ascensorul de nord ca-re ne va duce până la sala de şedinţe. E mai comod aşa...

– Dai impresia că eşti la tine acasă în tot labirintul ăsta... observă Aime Brichot. Tânăra roşi uşor şi privi în altă parte:

– Timp de câteva luni, am avut un logodnic care lucra aici. Veneam destul de des la el... Veniţi pe aici, adăugă ea repede, de parcă abia aştepta să schimbe subiectul.

Pe nenumăratele culoare prin care trecuseră, se întâlniseră cu băr-baţi şi femei de toate vârstele, destul de bine îmbrăcaţi, cu un aer aferat şi sigur: parlamentarii. Şi alţii, în grupuri şi cu nasul pe sus: vizitatorii. Plus câţiva muncitori care cărau cutiile mari de tablă ale parlamentarilor.

În sfârşit, ajunseră într-un loc ce îi smulse o exclamaţie de uimire lui Aime Brichot.

– Pe aici e „drumul"," declară Elsa Fabre, cu o mişcare amplă a bra-ţului drept.

Aime Brichot ridică mâna precum un elev care doreşte să-i pună o întrebare profesoarei:

– Scuzaţi-mă, sunt sigur că vă voi părea puţin cam tâmpit, dar nu reuşesc să-mi dau seama în ce parte a turnului ne aflăm...

– E normal, răspunse Elsa zâmbind cu indulgenţă, în condiţiile în care oricum nu ne aflăm în turn, ci în „Pălăria lui Napoleon".

– Unde? Pălăria lui...

– Aşa e numită clădirea în care să găsesc amfiteatrul, sala de presă, sălile rezervate diferitelor grupuri parlamentare, barurile si restau-rantele, răspunse Elsa. Imaginaţi-vă că aţi privi turnul de sus. Veţi avea o imagine asemănătoare cu cea a pălăriei lui Napoleon, a cărei parte superioară este ocupată de

amfiteatru şi birourile preşedinte-lui, iar partea de jos este încastrată în turn, ca şi cum ar fi capul îm-păratului. În acest moment ne aflăm exact în creştetul capului, „drumul" fiind de fapt axa mediană a pălăriei, pe lăţime. Mă urmă-riţi?

– Aproape..., mormăi Aime Brichot pe care tot acest univers futu-rist din sticlă şi oţel îl făcea să se simtă puţin stânjenit.

Elsa Fabre arătă cu degetul către cealaltă parte a „drumului":

– Cam pe acolo este intrarea de protocol cu faimoasa scară elicoida-lă care simbolizează ADN-ul, adică evoluţie, mişcare, ştiţi voi...

– Cu siguranţă, răspunse Corentin. Numai că este deja patru şi ju-mătate şi Pierre-Antoine Saleze va pleca la cinci la şedinţă. Aşa că...

Elsa Fabre zâmbi şi roşi uşor, ca o puştoaică prinsă copiind.

– E adevărat! Aproape uitasem de ce am venit. Veniţi pe aici...

Se luară după ea şi intrară în „capul lui Napoleon". Luară ascenso-rul roşu de la nord. Interiorul negru al cabinei liftului îi dădu lui Brichot impresia că se află în propriul coşciug, ceea ce îi accentua şi mai mult disconfortul. Când ajunseră la etajul paisprezece, Elsa le arătă culoarul curbat care pleca în dreapta:

– Biroul lui Saleze probabil că e undeva pe aici, dacă nu mă înşel, în orice caz, sunt aşezaţi în ordine alfabetică... Eu o să vă aştept un-deva în stânga, în salonul de la capătul culoarului. Veniţi să mă lu-aţi de acolo?

– Cu plăcere... murmură Boris, pe un ton atât de tandru, încât tână-ra se înroşi până la rădăcina părului.

Găsiră foarte repede biroul pe care îl căutau. După două bătăi în uşă, fură invitaţi înăuntru de o voce bărbătească. În birou se afla un bărbat de talie mijlocie, brunet şi cu tenul închis. Era aşezat în faţa biroului şi, la vederea celor doi poliţişti, se ridică având un zâmbet mecanic pe buzele subţiri:

– Bine aţi venit, domnilor! După cum aţi putut constata singuri, aleşii viitoarei mari Europe nu au prea mult spaţiu la dispoziţie!

Corentin zâmbi politicos şi, cum Saleze se uita în continuu la cea-sul de aur pe care îl purta la mână, spuse:

– Ştiu că timpul dumneavoastră este deosebit de preţios, domnule deputat, dar nu vă vom reţine decât câteva minute...

– Vă ascult, spuse Pierre-Antoine Saleze, fără a-i invita măcar să se aşeze pe bancheta de lângă perete.

În câteva cuvinte, Boris Corentin îi povesti modul în care fusese identificat formal Jaguarul închiriat de Marie-Laure Argentan.

– Ceea ce am vrea să ştim este ce aţi fi putut face dumneavoastră, domnule deputat, într-un loc de asemenea factură, după ora şapte seara, încheie Boris cu o voce calmă.

Pierre-Antoine Saleze îi susţinu privirea cu un soi de sfidare.

– Mai întâi, domnilor, să ştiţi că am avut motive foarte întemeiate să mă

aflu în acel loc, răspunse el pe un ton sec. Nu vă spun decât că, în cadrul comisiei parlamentare unde îmi desfăşor activitatea, am vizitat deja de mai multe ori câteva dintre cartierele cu proble-me din Strasbourg, incluzând aici şi pe cel despre care vorbim. Dar, din întâmplare, în seara în care spuneţi dumneavoastră, nu m-am aflat acolo...

– Totuşi, maşina dumneavoastră a fost identificată... insistă Brichot.

– E foarte posibil, răspunse liniştit deputatul jucându-se cu stiloul pe care îl luase de pe birou, în rest, dacă încercaţi să aflaţi cine se afla la volan în acel moment, vă puteţi întoarce liniştiţi la colegii dumneavoastră...

– De ce? întrebă Corentin încruntând sprâncenele, pentru că avea impresia că deputatul se juca de-a şoarecele şi pisica cu ei.

Saleze deschise larg braţele şi, timp de o secundă sau două, i se pu-tu vedea pe buze un surâs ironic.

– Pentru simplul motiv că Jaguarul mi-a fost furat în dimineaţa zi-lei despre care vorbim, într-o parcare din spatele magazinului Kle-ber. Am semnalat imediat asta la Comisariat! A fost găsit a doua zi dimineaţă, cu geamul din spate spart, la marginea cartierului An-dre-Fortier. Am preferat să înlocuiesc imediat geamul cu pricina...

Boris Corentin simţi mingea ridicată la fileu:

– Dar de ce a trebuit să o faceţi în Germania, domnule Saleze? Nu vi se pare cam curios?

În acel moment, uşa biroului se deschise şi intră o femeie de apro-ximativ douăzeci şi cinci de ani, înaltă, foarte elegantă, cu părul blond prins într-un coc, şi a cărui severitate datorată în mare parte ochelarilor nu îi ştergea câtuşi de puţin din senzualitatea naturală a feţei ovale.

– Oh! Iertaţi-mă, domnule, nu ştiam că aveţi vizitatori, murmură ea încercând să se retragă... Vă las...

– Nu, nu! Din contră! exclamă deputatul, foarte bine dispus. Dom-nilor, v-o prezint pe domnişoara Argentan – asistenta mea. Domni-şoară, domnii sunt de la poliţie şi ar vrea să ştie de ce nu am reparat Jaguarul în Franţa. Cum dumneavoastră v-aţi ocupat de acest lu-cru...

Fu extrem de succintă, dar Boris Corentin avu impresia că un fel de teamă trecuse prin privirea transparentă a asistentei. Dar îşi re-veni imediat şi, privindu-l în ochi, îi răspunse cu o voce naturală şi calmă:

– E foarte simplu. M-am adresat primei reprezentanţe de la Stras-bourg şi cei de acolo mi-au spus că pentru moment nu au ce mă in-teresează pe mine. Aceeaşi persoană de acolo, căruia nu i-am reţi-nut numele mi-a spus că după cunoştinţele lui, s-ar putea să mai găsesc în Fribourg una sau două bucăţi. Deci...

Corentin şi Brichot schimbară o privire scurtă. Declarând maşina furată, erau sută la sută la adăpost. Dar dacă Saleze sau asistenta lui erau implicaţi în

vreun fel în moartea Zohrei Chabib, atunci faptul că au declarat maşina furată cu câteva ore mai înainte, însemna că totul fusese premeditat.

Cât despre istoria cu parbrizul, Corentin credea că aceasta este destul de slabă şi ştia că şi coechipierul lui era de aceeaşi părere. As-ta pentru că, atunci când telefonaseră reprezentantului din Stras-bourg, acesta nu lăsase nici un moment să se înţeleagă că ar fi avut ceva probleme cu stocul. Oricum, era destul de uşor de verificat.

– De fapt, spuse brusc deputatul, acum m-am gândit la ceva. Domnişoară Argentan, mi-aţi făcut rezervarea pentru deseară la „Croco-dil"?

– Nu încă, domnule, murmură tânăra. Aveam de gând să o fac du-pă ce veţi pleca la şedinţă. De altfel, dacă îmi permiteţi...

– Bună observaţie, e adevărat că este deja fără cinci minute! spuse Saleze după ce aruncă o privire la ceas. Domnilor, îmi pare rău, dar...

– Vă lăsăm să vă îndepliniţi obligaţiile, domnule deputat, spuse Corentin, accentuând intenţionat ultimele cuvinte.

– Oricum, bănuiesc că acum totul s-a rezolvat cu istoria asta cu gea-mul de la maşină, spuse Saleze pe un ton mai degrabă persuasiv de-cât interogativ.

– S-ar putea să fie aşa, domnule deputat, spuse rece Corentin înain-te de a ieşi. Dar asta nu este decât una dintre posibilităţi...

Pierre-Antoine Saleze nu mai răspunse şi închise uşa în spatele poliţiştilor. Privindu-şi asistenta în ochi, încuie ostentativ cu cheia, ce-ea ce avu darul de a o face să roşească uşor.

– Nu-mi plac deloc tipii ăştia doi, mormăi el revenind în încăpere, în special cel mare...

– Eu îl găsesc mai degrabă atrăgător, murmură Marie-Laure, încor-dându-se pentru a-şi scoate în evidenţă pieptul.

Privirea deputatului ardea şi, cu o voce complet schimbată, spuse:

– Asta nu mă miră deloc! Sunt sigur că ai fi gata oricând să-l faci o tură! Nu-i aşa?

– Cred că n-aş putea să-l refuz, şopti Marie-Laure aşezându-se pe colţul biroului, cu piciorul drept ridicat pentru a se putea vedea coapsa dezvelită aproape până sus. Sunt sigură că sărută foarte bi-ne...

– Crezi că e dotat? întrebă Saleze cu privirea fixă şi mâna dreaptă crispată pe partea din faţă a pantalonilor.

– Tăceţi! răspunse asistenta cu o voce ştearsă. Nu vă e ruşine să vorbiţi astfel de lucruri în faţa mea? Altfel spus, da, cred că e la fel de bine dotat ca un taur...

Saleze se apropie de asistenta lui până când sexul lui tare şi umflat se strivi de coapsa acesteia.

– În loc să te exciţi ca o ticăloasă mică ce eşti. ai face mai bine dacă mi-ai rezerva masa la „Crocodil", mârâi el cu o voce răutăcioasă, frământând în

acelaşi timp crupa femeii.

– O să o fac, domnule, răspunse aceasta gâfâind şi întinzându-şi fe-sele către mângâierea brutală şi cercetătoare. Dar mai întâi trebuie să mă destind: s-a făcut atât de cald în birou...

Cu gesturi rapide din cauza dorinţei care o invada, Marie-Laure Argentan desfăcu cei doi nasturi ai taiorului şi îl dezbrăcă cu o sim-plă mişcare din umeri.

Pierre-Antoine Saleze scoase un geamăt când văzu ce purta pe de-desubt. Era un sutien din dantelă neagră care avea între sâni o floa-re roşie stilizată, ce apărea ca o pată de sânge pe pielea albă a asis-tentei. Şi, pe fiecare cupă, dantela avea decupat un cerc de vreo şa-se-şapte centimetri în diametru, îndeajuns pentru a lăsa să iasă are-ola roşie şi mamelonul.

Marie-Laure, cu obrajii în flăcări, îşi apucă sânii cu mâinile şi înce-pu să-i frământe puternic ca şi cum ar fi vrut să-şi facă rău. Îşi pri-vea şeful cu un amestec de dorinţă şi ură, dar acesta nu-i acorda prea multă atenţie, fiind ocupat cu stăpânirea propriei dorinţe.

– Vezi ce ai făcut din mine? spuse ea cu o voce stinsă care părea să ezite între mormăială şi sughiţ. O curvă! Iată ce am devenit din cau-za ta. O căţea în călduri! O curviştină! O curviştină! O curviştină!

În cele din urmă, ea îşi desfăcu nasturele lateral de la fustă, timp în care Pierre-Antoine Saleze se descheia la pantaloni pentru a-şi scoa-te la aer membrul întins. Amândoi erau transpiraţi puternic, jumă-tate din cauza excitaţiei, jumătate din cauza căldurii sufocante din birou.

Cu mişcări sacadate, Marie-Laure puse genunchii pe biroul esca-motabil al cărui blat se îndoi periculos sub greutatea ei. Apoi se pu-se în patru labe, cu şoldurile cambrate.

Mulţumită poziţiei în care se aşezase, Pierre-Antoine Saleze putu să constate că slipul avea aceleaşi posibilităţi erotice ca şi sutienul: redus la o simplă bandă de dantelă deasupra feselor, acoperea în totalitate şoldurile femeii, mai puţin unul sau două locuri speciale. Primul, alungit, lăsa să se vadă coroana de piele fină dorită de toţi bărbaţii. Ceva mai sus, a doua deschizătură era rotundă... exact ca orificiul secret... şi nepermis.

Ridicând telefonul, Marie-Laure începu o convorbire:

– Alo? spuse ea cu o voce răguşită şi tremurătoare. Restaurantul „Crocodil"? Aş dori să vorbesc cu domnul Jung. Din partea domnu-lui deputat Saleze care... oooh!

Cu un răcnet aproape animalic, Saleze tocmai îşi pusese gura înfo-metată pe prima dintre cele două deschizături din slip. Îşi introduse limba în mijlocul misterului parfumat care se deschise complet sub mângâierea lui umedă.

– Scuzaţi-mă, eu... Nu, nu mă simt foarte bine, reuşi să articuleze Marie-Laure, răsucindu-se precum un peşte pe uscat. Cum? Dom-nul Jung lipseşte astăzi? Nu, nu e urgent. Aş vrea să rezerv o masă pentru...

Din nou, Marie-Laure Argentan fu obligată să se întrerupă şi să pună mâna peste receptor pentru ca interlocutorul ei să nu-i audă geamătul prelung.

Agăţat de coapsele ei, Pierre-Antoine Saleze o penetrase dintr-o singură mişcare. Şi alesese să o facă prin mica deschizătură circula-ră din slipul de dantelă...

– Da, o masă pentru cinci persoane, reluă ea conversaţia cu vocea din ce în ce mai întretăiată şi cu corpul tresărind sub asaltul conti-nuu al bărbatului care îi răvăşea măruntaiele. Nu, vă asigur că mă simt foarte bine, domnişoară. Probabil e din cauza legăturii telefo-nice... Da, în seara asta...

În momentul în care închise, se auzi din spateje ei răcnetul grav al lui Pierre-Antoine Saleze. În acelaşi timp, unghiile acestuia se înfip-seseră în pielea moale şi delicată a coapselor ei.

Chiar şi atunci când deputatul se retrase complet din ea, Marie-Laure nu se mişcă, continuând să-i ofere viziunea înnebunitoare a crupei palpitante şi nesătule. Tresări când auzi uşa biroului deschi-zându-se şi apoi închizându-se la loc. Plecase fără a-i adresa măcar un cuvânt. Se descărcase în ea, după care plecase liniştit la treburile lui... Lacrimi de furie şi umilinţă ţâşniră din ochii pe jumătate închi-şi şi se scurseră pe obrajii fini.

Timp de o fracţiune de secundă Marie-Laure Argentan avu chef să deschidă fereastra şi să se arunce în gol pentru a termina cu toată această infamie. Era o soluţie bună pentru toate.

Dar, un alt gând o reţinu. Unul care dură ceva mai mult decât cel dinainte. Acum vedea din ce în ce mai clar cum se profila mijlocul de a-l distruge pe Pierre-Antoine Saleze.

Cu câteva zile în urmă, ea se mai întreba încă ce ar fi putut face pentru a-l prinde. Uneori, chiar se gândea să renunţe la acest scop al vieţii ei. Şi iată că Saleze avusese ideea genială de a se duce în cartierul Andre-Fortier şi totul redevenise posibil. În curând nu va mai trebui să dea decât o lovitură pentru a-l strivi ca pe un vierme. Un vierme care era dăunător, periculos şi respingător.

Această imagine a unui Saleze strivit de pământ cu o lovitură cu tocul pantofului, mătură dintr-o dată ruşinea şi furia care o invada-se. Dorinţa îşi făcuse din nou apariţia, cu o forţă crudă şi irezistibilă.

Atunci, cu faţa întoarsă către fereastră, către Strasbourgul care pă-rea că nu o urmăreşte decât pe ea, cu corpul aproape gol care oferea o privelişte deosebită, Marie-Laure îşi strecură mâna dreaptă între coapse, până la butonul care trebuia să declanşeze plăcerea extre-mă.

Capitolul VII

– Nu arată chiar aşa de rău Comisariatul lor, murmură Aime Bri-chot în timp ce, în mijlocul străzii Nuee-Bleue, Boris Corentin aştep-ta pentru a putea vira la stânga.

Maşina trecu pe sub poarta din fier forjat a unei clădiri masive, aproape monumentală, ale cărui faţade şi frontonul triunghiular o făceau să semene cu varianta germano-alsaciană a Partenonului.

După poarta uriaşă urma un tunel de vreo patru-cinci metri care se deschidea în curtea pavată a unui fost hotel privat care fusese trans-format în comisariat.

– Eşti sigur că nu e prea devreme? se hazardă Aime Brichot în timp ce coborau din maşina parcată în curte de Boris Corentin. La urma urmei nu avem nimic concret împotriva lui Saleze. Şi mai e şi depu-tat european...

– Nu vreau să mă bat cu lupii, spuse încet Elsa Fabre, şi, în plus, Durville este adjunctul comisarului divizionar şi nu este genul care să se arunce cu capul înajnte într-un plan care are o fisură cât de mi-că...

În momentul în care intrau în clădire, Boris Corentin se întoarse către ei şi îi măsură din cap până în picioare, cu o privire fermă, aproape încăpăţânată:

– La modul absolut, aveţi dreptate amândoi. Dar eu, vă repet, îl simt pe domnul deputat că nu prea e în largul lui în prezenţa noas-tră. Ca şi asistenta lui, de altfel. Povestea lor cu maşina nu prea stă în picioare şi cred că ar trebui anunţate autorităţile din acest oraş.

Lăsându-i în pace pe Elsa şi Brichot, Boris Corentin urcă patru câte patru cele douăzeci şi două de trepte care duceau la primul etaj, acolo unde comandantul Edmond Durville îşi avea biroul.

– Aveţi mare noroc, îi spuse secretara acestuia, care roşea ca o şco-lăriţă de fiecare dată când îşi încrucişa privirea cu Boris: pentru mo-ment nu e nimeni la el în birou. Aşteptaţi puţin...

Ridică receptorul şi apăsând una din cele trei taste roşii care se gă-seau pe telefon, îl anunţă pe Boris.

– Puteţi merge, îi spuse ea după ce închise. Profitaţi: e într-o dispo-ziţie ceva mai bună decât de obicei...

Corentin împinse uşa de lemn cu balamale care scârţâiau la cea mai mică mişcare. Avansă până la biroul din stejar masiv, aşezat chiar în faţa celor două ferestre uriaşe care dădeau în curtea pavată.

Judecând după părul grizonat, ridurile de pe frunte şi pungile de sub ochi, Edmond Durville nu părea a fi prea departe de pensiona-re.

– Ah, Corentin! exclamă el cu o veselie care i se păru puţin forţată lui Boris. Chiar voiam să te văd! Înainte de toate: ai ceva să-mi ceri?

– Să vă cer – nu; să vă spun – da, răspunse Corentin aşezându-se pe unul dintre cele două fotolii care i se arătau.

Începu să-i prezinte lui Edmond Durville principalele elemente ale anchetei. Pe măsură ce vorbea, văzu pe comandant că zâmbeşte, se opreşte şi în cele din urmă pe chipul acestuia se întipăreşte o încor-dare puternică. După ce Corentin termină, timp de câteva zeci de secunde, în birou se lăsă o linişte

grea. Cu fruntea plecată, Durville părea destul de interesat de ceea ce tocmai auzise...

– Ce ţi-e şi cu întâmplarea asta, spuse el în cele din urmă, ridicân-du-şi privirea. Se mai întâmplă să ne fie şi nouă favorabilă câteoda-tă!

Îşi regăsise zâmbetul puţin forţat, dar Corentin rămase nemişcat, aşteptând urmarea care nu întârzie să vină.

– Închipuie-ţi că azi-dimineaţă, căpitanul Malard – cel care cunoaşte cel mai bine atmosfera din aceste cartiere, a fost contactat de unul dintre informatorii săi care i-a spus că Zohra Chabib a fost omorâtă ca urmare a unui viol colectiv şi că este în stare să spună numele vi-novaţilor...

– Şi ce înseamnă asta? spuse Corentin încordat brusc pentru că bă-nuia ce avea să urmeze.

Zâmbetul lui Durville se lărgi:

– E evident nu? Pentru că Malard este pe cale de a-i găsi pe vinova-ţi, i-am încredinţat lui cazul! Ceea ce înseamnă că în câteva zile totul se va termina, iar dumneata vei putea să te dedici în întregime misi-unii principale pentru care ai fost trimis aici: conferinţele.

Durville insistase asupra ultimei fraze, cu o voce oarecum amenin-ţătoare...

Boris Corentin sări din fotoliu şi îşi puse mâinile pe birou.

– Şi tot ce am aflat cu privire la Saleze, nu contează? Face parte din pierderi?

Edmond Durville oftă:

– Ascultă, Corentin! Am cea mai mare admiraţie pentru statele tale de serviciu, dar uite cum stau lucrurile: fiecăruia dintre noi i se în-tâmplă să-i pice pata pe câte un caz, aşa cum mi s-a întâmplat mie acum. Drept urmare, nu vreau să mai aud nici un cuvânt de la tine legat de această anchetă...

– Nu puteţi face asta! Vă repet că...

– Ţi-am spus deja! Nu vreau să mai aud nici un cuvânt, i-o tăie scurt Durville. Îţi reamintesc că eu sunt cel însărcinat cu bunul mers al treburilor şi tot eu trebuie să dau socoteală dacă nu iese bine! Nu tu, Corentin! Nu tu!

Boris Corentin, cu picioarele tremurându-i de furie şi frustrare găsi de cuviinţă să nu închidă uşa atunci când ieşi din biroul lui Durvi-lle. Nu reuşi să se calmeze nici după ce le relată lui Aime şi Elsei ce-ea ce se întâmplase.

– Hai, lasă, Boris, n-o să mori din asta! Nu eşti primul căruia i se ia o anchetă, murmură Aime Brichot cu mâna pusă pe umărul colegu-lui său.

– Dar Zohra Chabib a murit! Şi EU mi-am dat cuvântul de onoare bunicului ei că nu voi părăsi Strasbourgul înainte de a-l încătuşa pe asasin.

– Ştiu, ştiu! oftă Brichot care înţelegea, pe de-a-ntregul furia colegu-lui său. Dar nu e chiar un capăt de ţară...

Corentin nu răspunse nimic. Aime Brichot se îndepărtă şi îi făcu semn

Elsei că ar trebui să-l lase puţin sigur pentru a-şi digera turba-rea. Îl cunoştea foarte bine şi ştia că un om de teren ca el nu putea admite prea uşor o înfrângere. Nu va trece mult timp şi se va impli-ca din nou în acţiune...

Şi exact asta se întâmplă după vreo zece minute.

– Bine, dacă aşa stau lucrurile... spuse brusc Corentin dând drumul calculatorului care se găsea pe birou. Spune-mi, continuă el, întor-cându-se către Elsa Fabre: presupun că aveţi un fişier special în care sunt înregistrate furturile de maşini!

– Bineînţeles! răspunse tânăra bucuroasă să-l vadă pe Corentin ie-şind din starea în care se găsise. Se cheamă MCFG şi îl găseşti pe serverul HD1.

– MCFG? se miră Aime Brichot care se apropie de birou.

Elsa zâmbi poznaş:

– E sigla pe care au găsit-o pentru „Maşini pe Cale de a Fi Găsite"...

– Au umor poliţiştii ăştia alsacieni! zâmbi Boris butonând în conti-nuare la calculator.

Accesă rapid fişierul pe care îl căuta şi derulă toate declaraţiile de furt, până ajunse la cea privind Jaguarul declarat de Pierre-Antoine, Saleze.

– Totul pare a fi în regulă, oftă Aime Brichot care citise peste umă-rul colegului său. Furtul a fost declarat în dimineaţa de dinaintea morţii Zohrei Chabib. Deci...

Fu întrerupt de o înjurătură lansată de Corentin:

– Priveşte asta, Meme! Ia uite cine i-a luat declaraţia deputatului...

– Căpitanul Philippe Malard, citi Brichot aplecat în faţă. Şi?

– Şi, răspunse Corentin, este acelaşi Malard care, zice el, a regăsit pista care duce la asasinii Zohrei şi căruia Durville i-a încredinţat ancheta pe care ne-a luat-o nouă!

– Cu siguranţă că e vorba de o coincidenţă... murmură Elsa Fabre, care se simţea puţin obligată să-şi susţină colegul.

– E posibil, recunoscu Corentin. Dar se poate verifica...

Se întoarse către Aime Brichot:

– Meme! Ştii cine este William Desportes?

– Este tânărul locotenent stagiar care a venit ultima lună la Brigada Mondenă. Ce-i cu el?

– Închipuie-ţi că sub aparenţa unui student timid şi întârziat, tipul ăsta e un geniu al informaticii. Şi într-o zi. pe când discutam despre chestiile astea, mi-a destăinuit un truc: „Pentru noi, poliţiştii, calcu-latorul are avantajul că nu poate fi trucat. Este imposibil să ştergi cu adevărat toate urmele pe care le lasă crearea unui fişier şi, în speci-al, data reală la care a fost creat".

Aime Brichot îl privi pe Corentin cu un aer îndoielnic:

– Vrei să spui că declaraţia de furt a lui Saleze ar fi putut fi făcută după moartea fetei şi antedatată?

– E o posibilitate, nu?

– Problema e că micul tău geniu al informaticii nu se află aici!

Boris Corentin afişă un zâmbet în colţul buzelor:

– Nu e prea grav! Închipuie-ţi că i-am cerut să-mi arate ce trebuie făcut pentru a regăsi aceste urme. Şi cum nu am o memorie chiar atât de proastă...

Cu sprâncenele încruntate, Boris Corentin începu să butoneze fe-bril calculatorul, efectuând o succesiune de patru-cinci operaţii cu scopul de a accede la datele invizibile de pe hard-disc.

Atunci când apăsă tasta ENTER văzură apărând pe ecran aceeaşi declaraţie de furt pe care o citise anterior.

Numai că de această dată, peste datele citite anterior erau afişate altele care nu puteau fi scoase la imprimantă, dar care puteau fi ci-tite foarte uşor pe monitor.

– Priveşte aici, Meme! se entuziasmă Corentin manevrând mausul pentru a potrivi săgeata pe cea de-a doua linie a textului: Data şi ora creării...

– Dumnezeule! Ai avut dreptate, Boris! exclamă Brichot după ce ci-ti cele câteva rânduleţe.

– Bineînţeles că am avut dreptate! triumfă Boris sprijinindu-se de spătarul fotoliului. Declaraţia de furt a fost înregistrată a doua zi după moartea Zohrei Chabib! Dar a fost menţionată data din ajun pentru a înlătura orice bănuială. Deci...

O tăcere grea se lăsă peste birou, tulburată doar de zgomotul unui camion de gunoi care trecea pe stradă.

– Deci, sfârşi murmurând Elsa Fabre cu o voce stinsă, asta înseam-nă două lucruri. Primul ar fi că Pierre-Antoine Saleze are ceva seri-os să-şi reproşeze. Iar cel de-al doilea...

Boris Corentin se ridică încet, o prinse pe Elsa de umeri şi o întoar-se spre el.

– Cel de-al doilea, spuse el cu o voce gravă, este că Philippe Malard este fie foarte distrat, fie foarte naiv...

Se opri şi cea care continuă fu chiar Elsa, ca un ecou:

– Fie foarte corupt!

Capitolul VIII

Cu capătul degetului arătător şi cu o blândeţe deosebită, Marie-La-ure Argentan parcurse mai întâi conturul buzelor roşii care zâm-beau. Urmă apoi conturul obrajilor, bărbia, linia graţioasă a gâtului gol şi, în cele din urmă, atinse cu degetul punctul unde începeau să se contureze sânii dezvăluiţi de rochia foarte decoltată.

Cu un oftat profund, Marie-Laure puse la loc fotografia pe măsuţa de lemn, în faţa canapelei pliante pe care se lungise pe jumătate.

O aşează chiar în faţa celeilalte. Fiecare clişeu avea propria ramă de lemn. Erau de aceeaşi înălţime de parcă una nu putea exista fără cealaltă şi invers.

Lumină şi umbră.

Paradisul şi infernul.

Goală aproape în întregime, Marie-Laure se ridică, în încercarea de a scăpa de atracţia exercitată de cele două fotografii. Merse şi se aşe-ză în faţa ferestrei.

Afară era viaţa, liniştită şi simplă. Copiii se jucau în Piaţa Libertă-ţii, unde în parte traficul maşinilor era interzis. Din această cauză semăna cu o pieţişoară de ţară, cu câteva magazine, bănci publice şi nenumăraţi porumbei.

Cerul era de un albastru profund, cristalin.

Viaţa era liniştită şi simplă...

Marie-Laure trebui să facă un efort pentru a se smulge din contem-plarea acestui colţ liniştit din Schiltigheim, la periferia din nord-est a Strasbourgului, la doi paşi de Parlamentul European.

Se lăsă să cadă din nou pe canapea şi, ca hipnotizaţi, ochii i se în-dreptară din nou către cele două fotografii.

Paradisul şi infernul...

Una dintre aceste fotografii reprezenta o tânără femeie blondă, cu un aer blând şi visător. După croiala şi culorile rochiei care se vedea în fotografie, se putea ghici că fotografia data de la începutul anilor 70.

Tânăra în cauză avea nouăsprezece ani la vremea aceea. Se mai nu-mea încă Solange Cadot. Trei ani mai târziu se măritase şi luase nu-mele soţului ei.

Devenise atunci Solange Argentan. Şi, la un an după asta, chiar înainte de a cere divorţul, dădea naştere unei fetiţe: Marie-Laure.

Cea de a doua fotografie era o fotografie de grup. Vreo douăzeci de tineri de ambele sexe erau fotografiaţi în faţa intrării unei univer-sităţi franceze. Şi aici era Solange – chiar în primul rând. Încă mai zâmbea, dar nu pentru multă vreme.

Trei luni după ce fusese făcută această fotografie, tânăra studentă fusese violată de şapte studenţi care se aflau şi ei alături, în imagine.

O interesa în principal instigatorul la acest viol colectiv care se gă-sea tot în fotografie, pe cel de-al doilea rând, undeva în dreapta faţă de Solange.

Acesta, evident, nu-şi mai schimbase numele de atunci: se mai nu-mea încă Pierre-Antoine Saleze.

Marie-Laure Argentan îşi dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi, că respira cu dificultate şi pieptul se sălta şi se cobora într-un ritm sacadat.

Se ridică şi, cu un gest aproape violent, aşeză cele două fotografii cu faţa în jos.

Trebuia să termine o dată cu asta.

Trebuia să se purifice imediat, să scape de otrava care o invadase şi care

o omora, încet dar sigur.

Marie-Laure avea nouăsprezece ani când, într-o seară, mama sa găsise în sfârşit puterea să-i povestească despre violul colectiv a că-rei victimă fusese cu douăzeci şi doi de ani în urmă. Din acea noap-te de coşmar ea fusese prima căreia i se confesase, în afară de poli-ţiştii care făcuseră atunci rapid o anchetă în urma căreia nu desco-periseră nimic şi cazul fusese clasat.

Nici măcar Gerard Argentan – fostul ei soţ nu ştiuse nimic.

– Dar bine, mamă! se indignase Marie-Laure, în momentul în care poliţiştii te-au interogat, trebuia să-i denunţi, să depui plângere îm-potriva lor! Să-i bagi la închisoare pe nemernicii ăia!

– Nu am putut, fata mea! Mă simţeam atât de murdară! Şi îmi era aşa de ruşine...

– Şi ce au ajuns toţi ticăloşii ăştia?

– Nu ştiu! Nu am vrut niciodată să ştiu. Mă rog, cel puţin despre şase dintre ei nu am mai auzit nimic. Numai că cel de al şaptelea tocmai a reapărut...

Şi Solange Argentan îi arătase un exemplar din *Provencal.* Pe una din paginile din interior era fotografia unui bărbat brunet, surâzător şi foarte frumos, care tocmai îşi depusese la Marsilia candidatura pentru alegeri.

Se numea Pierre-Antoine Saleze.

A doua zi, la primele ore ale dimineţii, Solange Argentan – născută Cadot, se aruncase pe fereastra apartamentului pe care îl ocupa îm-preună cu fiica sa, la etajul cinci al unei clădiri situate pe o stradă li-niştită din Aix-en-Provence.

De atunci, adică de şase ani încoace, Marie-Laure nu mai avea în cap decât o singură idee: să-l facă să plătească pe cel care era vino-vat de viaţa risipită şi de moartea mamei sale.

Îi luase ceva timp până să-l găsească. Mai întâi pentru că, învins la Marsilia plecase în altă regiune pentru a-şi încerca norocul. În cele din urmă reuşise să fie ales deputat european.

Între timp, Marie-Laure avusese noroc să afle că acesta îşi căuta o nouă asistentă. Cu studiile sale în drept şi diploma în ştiinţe politi-ce, Marie-Laure ar fi putut să încerce să-şi facă o carieră mult mai interesantă. Dar îşi sacrificase fără ezitare viitorul pe altarul războu-năriі.

Şi, dintre alte opt candidate, ea reuşise să obţină postul de asisten-tă parlamentară a deputatului Pierre-Antoine Saleze.

Marie-Laure ieşi brutal din reveria morbidă, dându-şi seama că îşi strecurase mâna dreaptă între coapsele complet goale şi insista aco-lo unde domnea o căldură umedă pe care o cunoştea foarte bine.

Fu scuturată de un acces de furie.

De ce? De ce trebuia ca Pierre-Antoine Saleze să aibă un astfel de ascendent erotic asupra ei? De ce nu juisa niciodată atât de puternic, decât

atunci când el o trata ca pe un câine, ca pe o curvă gata să se plieze dorinţelor lui cele mai degradante?

Repede, aproape brutal, Marie-Laure îşi introduse trei degete în in-teriorul intimităţii ei umede. Făcea asta pentru a se pedepsi, pentru a-şi face rău.

Să se pedepsească pentru ce? Era destul de lucidă pentru a-şi da seama că nici măcar nu era vina lui Saleze. El nu făcuse decât să tre-zească la realitate ceea ce exista deja în ea: dorinţa de a fi umilită şi degradată pentru a putea atinge plăcerea supremă. Un rictus de ură deformă trăsăturile regulate şi senzuale ale fetei, timp în care pene-tra continuu cu degetele cu un fel de furie disperată. Cuprinsă de accese din ce în ce mai violente, Marie-Laure simţi căldura care lua naştere adânc înăuntrul ei şi îşi simţi abdomenul scuturat de nişte valuri sacadate. Îşi retrase repede mâna şi sări în picioare cu faţa în flăcări şi cu ochii aruncând fulgere.

Nu! Nu aşa! Nu voia plăcere în felul ăsta! Avea nevoie de ceva mai puternic pentru a reuşi să-şi şteargă din minte imaginea lui Saleze încrustată adânc în fiinţa ei.

Marie-Laure îşi luă mobilul şi formă rapid un număr.

– Dacă ar fi acasă... murmură ea cu voce tare, învârtindu-se de colo până colo. O, Doamne! Fă să fie acasă...

Ştia că bărbatul pe care îl căuta era singurul care ar fi putut să-i ofere senzaţii erotice mai puternice decât cele pe care le încerca cu Pierre-Antoine Saleze. Şi în plus, cu el, atunci când avea orgasm, nu o încerca dorinţa violentă şi înspăimântătoare de a ucide.

Marie-Laure simţi ceva greu în stomac, în momentul în care ajunse la primele clădiri sinistre şi identice ale cartierului Andre-Fortier.

Într-unul dintre ele o aştepta amantul ei.

La telefon, el îi ordonase practic să se îmbrace ca o curvă. Fără a se gândi măcar să protesteze, se îmbrăcase cu o fustă mulată şi foarte scurtă, pe care nu o mai purtase de foarte multă vreme, îşi pusese ciorapi în pătrăţele, un pulover mulat, fără sutien pe dedesubt şi, din cauza gerului puternic îşi luase paltonul de blană autentică.

Ca o somnambulă, Marie-Laure dădu colţul primei clădiri şi se în-dreptă către extremitatea de nord a celei de-a doua.

Citind inscripţia „3B" deasupra ultimei scări, îşi simţi bătăile inimii accelerându-se şi o bulă de căldură luând naştere în interiorul ei.

Ajunsese. Undeva, în măruntaiele clădirii murdare şi întunecate, EL o aştepta...

Intrarea în imobil era blocată de un grup de cinci sau şase adoles-cenţi, care ascultau muzică rap difuzată de aparatul pe care unul dintre ei îl ţinea pe genunchi.

În orice altă zi, Marie-Laure Argentan ar fi aşteptat să se elibereze

drumul. Dar astăzi, dorinţa pe care o ţinea în ea era prea puternică, prea imperioasă. Fără a încetini măcar pasul, cu acelaşi mers regulat şi lent, se îndreptă către cei cinci băieţi ale căror chipuri erau întoar-se către ea. Nici când ajunse la prima dintre treptele de beton nu se mişcă nimeni. Străduindu-se să rămână calmă, Marie-Laure depărtă pulpele primului dintre ei – un alb cu faţa rotundă. Avu impresia fi-zică a privirii acestuia cum urcă de-a lungul coapselor ei până la în-tretăierea picioarelor unde se găsea locul fericirii. Marie-Laure tre-bui să-şi muşte buza inferioară pentru a nu striga de plăcere. Îşi continuă drumul. Cel de-al doilea tip pe lângă care trecu îi băgă cu grijă mâna pe sub fustă pentru a-i mângâia fesele.

– Hei, băieţi! strigă el emoţionat. Asta n-are chiloţi!

Al treilea, un blond tipic francez se plantă în faţa ei şi se apucă de sex ca pentru a-i face o ofertă.

– Ce zici să te răscolesc un pic cu asta?

– Lăsaţi-mă să trec, murmură Marie-Laure, cu o voce tremurătoare.

Trebui să-şi înfigă unghiile în palme până la sânge, pentru a putea rezista vocii din străfundul sufletului care devenea din ce în ce mai puternică. Vocea îi spunea să se lase în genunchi şi să se abandone-ze dorinţelor frustrante pe care le simţea crescând în ea.

– Lăsaţi-mă să trec, repetă ea în timp ce o mână invizibilă i se stre-curase pe sub fustă şi o apucase de moţul fierbinte pe care îl găsise acolo. Am întâlnire cu...

Le spuse numele în şoaptă, dar oricum avu efectul instantaneu al unei baghete magice. Mâna care îi frământa fesele dispăru şi băieţii se depărtară de ea.

– Trebuia să spui de la început, prinţeso! se auzi o voce. Te rugăm, du-te repede la el, pentru că te aşteaptă! Poate ne revedem într-una din zilele astea...

Ceilalţi patru izbucniră în râs, în timp ce Marie-Laure cu coapsele arzându-i de dorinţa frustrantă, intră în holul întunecos şi se în-dreptă către uşa metalică din dreapta, aşa cum îi indicase prin tele-fon amantul ei.

Se găsi în faţa unei scări de beton care ducea în subsol. Cu inima spărgându-i pieptul, începu să coboare, în timp ce în spatele ei, uşa se închise singură cu un scârţâit lugubru, urmat de un clac sec, care o făcu să se gândească la un cavou care îşi primeşte noul locatar.

Jos se vedea un culoar lung luminat de trei becuri golaşe, sinistre şi prăfuite. De fiecare parte erau uşi cu gratii: cele ale boxelor locatari-lor.

În spatele ei se auzi un târşâit. Înainte să aibă timp să se întoarcă, două braţe puternice o imobilizară: unul dintre ele îi astupă gura, timp în care celălalt îi frământa pieptul prin paltonul de blană. Atunci când reuşi să se întoarcă fu plăcut surprinsă să-l recunoască pe bărbatul care acum o lega: era

amantul ei.

Adică Amin Al-Whalid.

– Vino încoace, ordonă el cu o voce tăioasă apucând-o totodată strâns de braţ. Dar chiar această durere, această forţă brutală şi do-minatoare care se exercita asupra ei, făcea să-i crească excitarea şi mai mult.

Amin o împinse într-una dintre încăperi, luminată doar de două luminatoare care se găseau la nivelul trotuarului. Era ocupată parţi-al de patru pubele colective, iar solul era plin de gunoaie, prezerva-tive folosite, plus două sau trei seringi goale.

Domnea un miros puternic de carne în descompunere, legume în stare avansată de putrefacţie, urină şi multe altele imposibil de identificat pentru un nas omenesc normal constituit.

Amin Al-Whalid se sprijini de una dintre pubele şi îşi desfăcu încet blugii:

– Aici vreau să ţi-o trag, frumoaso! Ai vrut senzaţii tari? Asta o să ai! Acum dezbracă-te până la piele!

Cu gesturi automate, Marie-Laure se grăbi să îl asculte. Vocea raţi-unii îi striga să plece imediat, să fugă din acest loc care îţi provoca silă. Dar cealaltă voce, cea care o ţinea pe loc şi o îndemna să ascul-te, se auzea şi mai tare...

În timp ce dădea jos paltonul de blană, îi trecu prin faţa ochilor chipul lui Pierre-Antoine Saleze. În acel moment buza superioară i se strâmbă într-un rictus de satisfacţie. Ce faţă ar fi făcut „domnul deputat" dacă ar fi văzut-o în acele momente! Şi mai ales dacă ar fi ştiut că, încă de la început, asistenta lui se dădea în bărci cu Amin.

Pe Amin îl întâlniseră împreună prima dată. Saleze fusese însărci-nat de preşedintele comisiei în care lucra, să întocmească un raport despre cartierele cu probleme. După asta, îl revăzuseră separat: de-putatul, în mod oficial, datorită problemelor legate de muncă, iar asistenta lui – pe ascuns pentru a se hârjoni cu acest etalon magnific al rasei umane, cu un corp de statuie grecească şi o poftă nestăvilită

de sex.

Atunci când realizase că şeful ei pusese la punct împreună cu Amin poşta care se soldase cu moartea Zohrei Chabib, Marie-Laure înţelesese că ora atât de mult aşteptatei răzbunări sosise...

În prezent, Marie-Laure era goală. Şi corpul ei concentrat asupra dorinţei care o poseda, nu simţea nimic din frigul înconjurător.

Balansându-şi şoldurile, cu sfârcurile îndreptate către el, Marie-La-ure se îndreptă către Amin, care stătea în continuare nemişcat şi ne-păsător.

– Scoate-mi scula şi mângâi-o! îi ordonă el fără a o privi măcar.

Marie-Laure îşi băgă mâna tremurătoare în blugii deschişi ai amantului. Nu-si putu reţine un geamăt de mulţumire atunci când degetele i se strânseră în jurul coloanei dure de piele caldă, enormă, fremătătoare. Vie.

O scoase la aer şi începu s-o mângâie încetişor, timp în care el îi morfolea destul de brutal intimitatea.

Pe măsură ce îi creştea excitarea, imagini din ce în ce mai reale, prezente, irezistibile, o făceau să tremure şi să geamă, zbătându-se de dorinţă asemenea unui animal prins în capcană.

Zohra...

Şi-o imagină pe tânăra fată, care în momentul orgiei se găsea într-o încăpere asemănătoare. Corpul ei gol, fără apărare, era la dispoziţia tuturor. Şi înaintea ei se întindeau membre întinse, precum nişte ar-me pregătite să pătrundă, să perforeze...

– Ei! Nu atât de repede! Asta dacă nu cumva vrei să mă termini înainte, protestă Amin îndepărtând mâna femeii de pe membrul lui

extraordinar de excitat. Pune-te în patru labe şi te rezolv imediat!

Marie-Laure se lăsă să cadă pe betonul plin de jeg şi depărtă şoldu-rile la maxim pentru a-l primi pe bărbat.

Gemea! Avea chef să strige, să urle, atât era de răvăşită din cauza dorinţei. Avea impresia că sexul i se transformase într-o minge de foc, de lavă care arde. În momentul în care falusul arogant şi domi-nator îşi lua în posesie cucerirea, urechile femeii prinseră câteva dintre acordurile muzicii ritmate şi monotone pe care o ascultau ti-nerii de afară. Sunetul se amestecă imediat cu imaginile în care Zo-hra se zbătea în mijlocul unei păduri de vergele ridicate şi amenin-ţătoare...

Auzi apoi de undeva o voce răguşită, sălbatică, ireală, care cerea întruna:

– Ceilalţi de afară... Adu-i aici! îi vreau! Vreau să mă facă foţi! Du-te şi caută-i!

Numai când Amin ieşi din ea şi se ridică îşi dădu seama că vocea pe care o auzise era a ei...

Îi trebuiră câteva secunde lungi pentru a admite că ea fusese cea care îl implorase pe Amin să-i aducă şi pe ceilalţi băieţi care se gă-seau afară la doar câţiva metri de ea. Când realiză pe deplin, teroa-rea puse stăpânire pe ea. Era imposibil ca ea să fi fost cea care ceru-se sexul în grup după ce, cu mulţi ani în urmă, mama ei fusese dis-trusă de un asemenea viol!

Dar, în acelaşi timp, atunci când auzi zgomote de paşi şi râsul gros al adolescenţilor care coborau treptele de beton, ceva în ea nu-i dă-dea voie să se mişte.

Marie-Laure Argentan se întoarse către uşă chiar în momentul în care cei cinci băieţi intrau în încăperea urât mirositoare. În faţă era Amin care o privea cu o milă ciudată în priviri.

– Vezi, ţi-am spus eu că o se ne mai întâlnim! râse unul dintre băie-ţi, desfăcându-şi catarama de la cureaua blugilor, şi toţi ceilalţi îl imitară.

Atunci, Marie-Laure simţi cum toată frica şi dezgustul îi dispar dintr-o

dată, înlocuite cu un fel de mândrie supraumană care era atât de intensă că de-abia o putea suporta.

Toţi băieţii aceştia erau pentru ea şi numai pentru ea. De asta se aflau acolo. Ea le producea excitaţie şi datorită ei aveau acum mă-dularele întărite şi umflate. Numai ea era singura care avea posibi-litatea să le ofere plăcerea pentru care veniseră în acea cameră întu-necată şi urât mirositoare.

Marie-Laure se ridică pe coate şi-i privi pe cei cinci băieţi cu un zâmbet care ar fi îngrozit-o dacă ar fi avut posibilitatea să se vadă.

– Hai! Vă aştept! spuse ea cu o voce mai răguşită decât avusese vreodată, deschizându-şi sexul cu degetele. Veniţi să mă îmbrăţişaţi şi să mă faceţi să urlu de plăcere. Veniţi cu toţii! Acum!

Şi cei cinci adolescenţi se repeziră cu toţii la ea. Negrul o prinse în-tre mâinile lui puternice şi începu să o frământe pe toate părţile. Apoi, îi dădu drumul şi o prinse în sexul lui erect, care se înfipse în ea până la cotor. Imediat, cu răsuflarea tăiată de această intruziune brutală, Marie-Laure simţi un al doilea sex forţându-i celălalt orifi-ciu. Deschise gura şi îl înghiţi şi pe cel de-al treilea.

Ascultători, ceilalţi doi băieţi se postară fiecare de câte o parte şi, fără o secundă de ezitare, ea întinse mâinile şi îi apucă fiecăruia în parte sexul întins către ea.

În acel moment, în punctul culminant al nebuniei ei sexuale, ceva înăuntrul ei declanşă calmul. Timp de câteva secunde, Marie-Laure Argentan nu mai simţi virilităţile care intrau şi ieşeau din ea, nu mai auzi gemetele bărbaţilor care o pistonau, nu mai simţi mirosul puternic de transpiraţie masculină – nu mai era acolo decât cu tru-pul.

Pentru că spiritul plecase după o idee care măturase totul. O idee care se născuse în străfundurile minţii ei, asemenea big-bangului primordial.

Poşta. Acesta fusese cuvântul care îi venise în minte şi care declan-şase totul. Era cel care îi oferise mijlocul de a-l face să plătească pe Pierre-Antoine Saleze. Să-l omoare aşa cum făcuse el cu mama ei.

Trebuia să o facă în modul cel mai lent şi mai atroce care ar fi pu-tut exista. Şi mijlocul acela era acolo: îl ţinea în mână. Capcana se contura cu o claritate incredibilă în ochii femeii. Vedea deja cum se strâng enormele cătuşe de oţel în jurul lui Saleze şi îl sfărâmă, îl de-şiră, până când nu mai rămâne nimic din el.

Deci, cu siguranţă că în câteva zile, clipele de viaţă ale lui Pierre-Antoine Saleze se vor apropia de sfârşit. Acestea fiind hotărâte, Ma-rie-Laure se lăsă din nou purtată de furia erotică a partenerilor ei şi plonjă împreună cu aceştia în oceanul de plăcere care îi inundase corpul, sufletul şi spiritul.

Capitolul IX

Corentin fu trezit de trei senzaţii diferite una de alta, dar simulta-ne. Prima era o rază de soare care se strecurase prin perdeaua gal-benă cu flori şi care îl avertiza că ziua începuse de ceva vreme.

Cea de-a doua era şi mai caldă, mai blândă, mai promiţătoare. Erau buzele cărnoase şi umede ale Elsei Favre care alunecau încet şi voluptuos în jurul virilităţii lui.

Şi cea de-a treia senzaţie erau cele trei bătăi discrete în uşa camerei pe care o ocupa la etajul al treilea al hotelului Dragon.

– E un mod foarte agreabil de a te trezi, murmură Corentin mângâ-ind crupa goală a tinerei poliţiste care începu să toarcă de plăcere întorcându-se pentru a se deschide mai mult pentru degetele bărba-tului...

În ajun cinaseră cu toţii: Aime Brichot, Elsa Fabre şi el – Boris Co-rentin. Ajunseseră într-un restaurant specific alsacian pe care îl re-comandase tânăra. Acolo, în ciuda ironiilor lui Boris cu privire la colesterolul prea ridicat, Aime Brichot nu se putu abţine să nu guste câte puţin din majoritatea bunătăţilor oferite, inclusiv o tartă cu fructe.

Apoi, sub pretextul că verifică dacă s-au instalat bine în hotel, Elsa Fabre îi însoţise pe străduţele liniştite, strâmte şi întunecate ale „Mi-cii Franţe". Şi apoi, după ce îi uraseră noapte bună lui Aime, Boris îi propusese să mai rămână o clipă în camera lui. La această replică ea răspunsese cu o voce perversă:

– De ce doar o clipă?

– Probabil că e micul dejun, oftă Elsa lăsând cu regret obiectul do-rinţelor ei matinale. Merg să deschid, nu te mişca...

Şi, înainte ca Boris să apuce să-i spună că era în întregime goală, tâ-năra sări din pat şi merse direct la uşă... Şi o deschise larg.

Nu era micul dejun, ci Aime Brichot, deja îmbrăcat din cap până-n picioare. Făcu ochii mari de stupefacţie atunci când o văzu pe Elsa în costumul Evei. Privirea îi întârzie o clipă asupra sânilor mari şi grei, ca şi pe triunghiul roşcat care îi incendia partea de jos a abdo-menului cu piele albă, aproape lăptoasă.

Apoi, se înroşi ca racul şi dădu să se retragă, bâlbâind întruna nişte scuze care oricum nu-şi aveau locul.

– Hai, intră! Şi încetează să mai faci pe mironosiţa! glumi Elsa in-trând în baie de unde ieşi imediat cu un prosop înfăşurat pe corp.

În momentul în care Brichot intra în cameră, apăru şi băiatul de serviciu cu un platou pentru micul dejun.

– Mănânci cu noi? întrebă Boris Corentin cu un anumit tip de tan-dreţe vizavi de vechiul sau prieten jenat.

– Nu, merg jos la bufet. În tot acest timp domnul Boris Corentin va putea să-şi facă siesta de dimineaţă!

– Nu e vina lui, interveni Elsa, care părea că se distrează la nebunie pe

seama situaţiei create. Nu a putut să doarmă până la o oră destul de avansată din noapte...

Aime Brichot roşi din nou până în vârful urechilor... Atât de tare, încât Boris consideră că e bine să-i sară în ajutor:

– Cât e ceasul acum? întrebă el turnându-şi o ceaşcă de cafea fier-binte.

– Aproape nouă, răspunse Aime Brichot care îşi trase un scaun pentru a se aşeza. Şi închipuie-ţi că, în timp ce domnul recupera, al-ţii deja s-au săturat de muncă...

– Vrei să spui că ai reuşit să dai de fostul tău coleg?

– Căpitanul Simon? Da, am dat de el aseară, imediat după ce ne-am despărţit. A trebuit să duc ceva muncă de lămurire pentru a-l con-vinge să-mi dea fişa lui Pierre-Antoine Saleze. Mi-a vorbit vreo ju-mătate de oră. Nimic interesant...

– Povesteşte, spuse Corentin cu gura plină, pentru că tocmai muş-case dintr-un corn.

– Saleze al nostru a fost tentat mai întâi să se apuce de politică în regiunea în care trăia, undeva în Marsilia. Numai că în acel moment nu prea a fost dorit de oameni, care i-au şi pus piedică, dacă mă pot exprima aşa.

– De ce?

– Pentru că pe vremea aia, Pierre-Antoine Saleze avea oarecari le-gături destul de vizibile cu anumite medii extremiste şi chiar acti-viste, înţelegi ce vreau să spun?

– Da. Dintr-o dată, amicul nostru Saleze s-a mutat într-o regiune unde nu-l cunoştea nimeni şi şi-a fabricat o imagine de om politic respectabil cu scopul de a fi ales. Şi, s-ar spune că a reuşit perfect!

– S-ar spune că da... oftă Brichot. Şi tu, ce ai mai făcut?

– L-am sunat pe Baba ieri seară, răspunse Corentin. În ciuda orei târzii, era încă la birou. Pe scurt, mi-a spus că a cerut unuia dintre locotenenţii săi să scotocească prin dosarul lui Philippe Malard – un poliţist care îşi permite să antedateze declaraţia furtului unei maşi-ni, atunci când maşina în cauză are o legătură probabilă cu o crimă! Pentru moment nu am nici o veste de la Rabert şi cred că...

Telefonul agăţat de perete în apropierea patului începu să zbârnâ-ie. Boris Corentin întinse mâna pentru a răspunde:

– Alo? Da, eu sunt... O! Salut, Rabert! Tocmai vorbeam de tine cu Meme. Face bine, îţi mulţumesc din partea lui... Ai găsit ceva şme-cherii la acest Malard? Bine, dă-i drumul...

Pe măsură ce interlocutorul lui vorbea, Aime Brichot văzu cum ochii colegului său aruncă scântei de excitare şi zâmbetul i se lăr-geşte din clipă în clipă...

– Deci? întrebară în acelaşi timp Brichot şi Elsa în momentul în care

Corentin închise.

– Deci, spuse el cu o voce veselă, luând o gură de cafea, închipuiţi-vă că acest căpitan Malard nu este un oarecare. Elsa, ştii unde a lu-crat înainte de a veni la Strasbourg?

Tânăra făcu un gest vag cu mâna dreaptă, mişcare care avu darul de a depărta puţin prosopul în care era învelită, dezvăluind un sân chiar sub nasul lui Aime Brichot.

– A lucrat undeva în sud, dacă nu mă înşel, răspunse ea. A cerut transferul pentru că nu-i convenea climatul de acolo sau aşa ceva...

– Tu spui că lui nu i-a convenit ceva! exultă Corentin. După păre-rea lui Rabert, Philippe Malard a fost mutat disciplinar din Marsilia. Şi ştiţi de ce?

– Probabil că ne vei spune tu... glumi Elsa aranjându-şi prosopul pe piept.

– Din cauza legăturilor prea strânse cu anumite grupuri extremiste locale! făcu Corentin privindu-i pe rând pe cei doi acoliţi ai săi.

– Crezi că în acel moment ar fi putut avea legături cu Saleze? între-bă Brichot răsucindu-şi vârful mustăţii.

– Este foarte probabil, răspunse Corentin, în grupurile astea res-trânse, toată lumea cunoaşte pe toată lumea... Şi se ajută între ei.

– Dar credeam că Saleze a rupt legăturile cu trecutul... observă El-sa.

– Le-a rupt, dar numai în aparenţă, făcu Corentin înălţând din umeri. Pentru că i-o cerea cariera politică. Dar nimic nu ne garan-tează că în fundul sufletului nu a păstrat aceleaşi idei şi aceleaşi simpatii. De altfel, asta e valabil şi pentru Philippe Malard. Deci, atunci când deputatul l-a regăsit pe poliţist şi i-a cerut un mic ser-viciu „în numele cauzei comune", e evident că celălalt a acceptat...

Aime Brichot, care de o bucată de vreme se uita cam cruciş, sfârşi prin a apuca ultimul corn abandonat în farfurie.

– E foarte bine ce am aflat, spuse el în cele din urmă. Recunosc că e chiar puţin tulburător. Numai că asta ne duce unde? Îţi reamintesc faptul că, ni s-a luat ancheta în mod oficial...

– Oficial... tu ai spus-o! murmură Corentin cu dinţii strânşi şi privi-rea fixă.

Aime Brichot îl privi bănuitor:

– Stai aşa, Boris, vrei să spui...

– Că am de gând să continui ancheta pe cont propriu? Da, Meme! Închipuie-ţi că exact asta vreau să spun! Pentru că am făcut o pro-misiune bunicului Zohrei şi am de gând să o respect! Şi apoi, toţi aceşti politicieni care mint în campaniile electorale doar pentru a fi aleşi mă enervează! Pot să mintă cât vor, dar să nu se creadă mai presus de lege pentru că asta mă enervează şi mai tare! Saleze tre-buie să plătească şi va plăti...

– Şi de ce nu i-aţi spune totul lui Durville? sugeră timid Elsa care îl învăluia pe Boris cu o privire din ce în ce mai admirativă şi îngrijo-rată.

– Nu e încă vremea, răspunse Corentin. Cum nu avem decât supo-ziţii şi nici un fapt concret, Durville o va lălăi. Şi nu ne putem per-mite să pierdem vremea...

– De ce? insistă Elsa căutând ajutor la Aime Brichot.

Ajutor pe care nu îl găsi defel, ba chiar Brichot era şi el de aceeaşi părere.

– Boris vrea să spună că mâine seară se termină sesiunea plenară a Parlamentului European. De aici Saleze va pleca fie la Bruxelles, fie la Luxemburg, fie în circumscripţia lui. Pe scurt: în mai puţin de do-uăzeci şi patru de ore va fi departe, în concluzie, trebuie acţionat re-pede...

– Asta ce înseamnă? întrebă Boris Corentin, mult mai emoţionat decât lăsa să se întrevadă.

– Asta înseamnă că suntem împreună, Boris. Chiar dacă asta nu mă încântă prea tare...

– În acest caz, să nu mai pierdem nici măcar o secundă! răcni Co-rentin sărind din pat, gol ca un nou-născut.

Capitolul X

Marie-Laure Argentan ridică degetul pentru a bate în uşa gălbuie, a cărui vopsea se mai vedea încă pe la colţuri. Bătu o dată şi apoi, în loc să mai bată o dată, apropie urechea şi ascultă.

Dinăuntru nu se auzea nici un zgomot. Ca şi cum Amin ar fi minţi-t-o când, cu o jumătate de oră mai înainte îi jurase că va fi acasă. Şi o va aduce şi pe Leila.

Marie-Laure îşi muşcă buza de jos. Trebuia neapărat ca Amin să o convingă pe adolescentă să vină. Era o piesă importantă în angrena-jul imaginat de Marie-Laure. Fără ea risca să se prăbuşească totul...

Mai bătu încă o dată, mai tare. Tot nimic. Înfuriată se întoarse să plece, moment în care auzi uşa deschizându-se în spatele ei. Tot atunci se stinse şi lumina de pe hol şi silueta lui Amin îi apăru cum-va aureolată din cauza luminii soarelui.

Era complet gol şi plin de picături mari şi transparente care scânte-iau în lumina rece şi albă a acestei dimineţi geroase.

– Scuză-mă, eram la duş, mormăi el întorcându-se. Merg să mă îm-brac şi vin...

– Leila nu e aici? întrebă Marie-Laure încordată. Fără a mai aştepta un răspuns pe care oricum nu l-ar fi primit, pătrunse în camera principală unde o găsi pe tânăra cu părul roşu întinsă pe canapea cu căştile pe urechi.

– Puteam să bat eu mult şi bine! murmură ea când văzu că Leila, care îşi zbânţuia cu nonşalanţă capul de la stânga la dreapta. Nici nu o observase.

Adolescenta era îmbrăcată cu un tricou negru cu inscripţia „Fuck the police". Materialul era deformat de volumul uriaş al sânilor care se găseau

dedesubt. Jos, purta o minijupă neagră, mulată atât cât permitea materialul. Şi cum ridicase piciorul drept pentru a-şi spri-jini tocul de marginea canapelei, Marie-Laure avea o privelişte per-fectă asupra triunghiului roz al chilotului. În faţa canapelei, televi-zorul era aprins, dar fără sunet. Care oricum ar fi fost inutil.

– Bună! spuse Marie-Laure aşezându-se intenţionat în câmpul vi-zual al tinerei.

Leila zâmbi, dădu jos căştile de la urechi şi o studie pe nou-venită din cap până în picioare înainte de a răspunde:

– Bună! Tu trebuie să fii Marie-Laure! Marie-Laure zâmbi: se sim-ţea foarte bine văzând că fata o devorează efectiv, privind-o insis-tent cu ochii mari şi negri.

– Gata, fetelor! le spuse Amin jeşind din baie. Era uscat acum... dar tot gol. În timp ce înainta către cele două femei, sexul, destul de ma-re şi în stare de repaus, i se balansa molatic, precum trompa unui elefant tânăr.

– Ai putea să pui şi tu ceva pe tine, îi spuse Marie-Laure pe un ton care îl făcu să izbucnească în râs.

– Da' de ce te deranjează? Oricum îl cunoaşteţi amândouă şi pe di-nafară şi pe dinăuntru, nu?

Această aluzie directă la raporturile lor sexuale, rostită în faţa Lei-lei, o făcu pe Marie-Laure să fiarbă. La început crezu că era vorba de furie, dar apoi îşi dădu seama că e altceva, mult mai tulburător de atât...

Căută să-l ignore pe Amin şi se aşeză pe canapea, chiar lângă Leila, care nu părea deloc deranjată de situaţie.

– Am pus să fac un ceai de mentă! strigă Amin prin uşa deschisă a bucătăriei... Vrea cineva?

Marie-Laure făcu semn că îi e absolut egal şi se întoarse către Leila:

– Amin mi-a spus că erai foarte bună prietenă cu Zohra...

Adolescenta dădu din umeri, lucru care îi făcu sânii să tresalte:

– Da. Eram chiar şi colege. Era într-un fel ca o soră pentru mine. Nu-mi vine să cred că a putut să o sugrume un ticălos...

– Îţi era ca o soră? guiţă Amin imitând vocea Leilei. Cine vorbeşte! Povesteşte-i şi cum vă giugiuleaţi amândouă!

– Ce prostii vorbeşti tu acolo!

– Cum aşa vorbesc prostii? ripostă băiatul aşezându-se direct pe mocheta uzată şi plină de pete. Văd că ai uitat deja ziua când v-am surprins pe casa scărilor? Dacă-mi aduc bine aminte, tu te aşezaseşi cu picioarele depărtate pe palier, în timp ce Zohra, două trepte mai jos, îţi dădea nişte limbuţe precum cea mai experimentată lesbiană!

– Da, şi? se enervă Leila. Te deranjează că prefer fetele în locul băr-baţilor? Dacă vrei să ştii, cu scula aia groasă a ta, nu am avut nicio-dată

orgasm!

– Nu ai avut tot timpul părerea asta, trase Amin concluzia, bălăn-gănindu-şi cu mâna obiectul polemicii.

Marie-Laure, pe care conversaţia o arunca într-un fel de tulburare care îi făcea să-i pulseze sângele pe la tâmple, întinse mâna şi o cu-prinse pe Leila pe după umeri cu scopul de a-i atrage atenţia asupra a ceea ce dorea să-i spună.

Imediat, avu surpriza să o simtă moale ca o cârpă pe adolescenta care i se abandonase cu totul. Masa elastică a sânilor se strivise deja de ai ei, şi simţi formându-se o minge de căldură inexplicabilă în stomac.

Inexplicabilă, pentru că Marie-Laure Argentan nu-şi amintea să se fi atins vreodată sexual cu alte fete; nici măcar în copilărie.

În faţa canapelei, văzu o lumină pofticioasă ivindu-se în ochii lui Amin, în timp ce virilitatea acestuia se umfla şi se întărea cu repezi-ciune. Şi, în acelaşi moment, simţi cum mâna dreaptă a Leilei, timi-dă, cu un ultim gest de ezitare înaintea contactului, i se aşezase pe o parte a coapsei pe care fusta o lăsase descoperită.

Marie-Laure simţi cum căldura se înteţeşte. Ce făcea acolo? Ce se întâmpla? Venise pentru a discuta lucruri foarte serioase şi acum...

Atunci, în locul frazelor pe care le pregătise pentru a o convinge pe Leila, Marie-Laure se auzi spunând cu vocea ei puţin răguşită, năs-cută dintr-o dorinţă imperioasă:

– Am impresia că faptul că suntem înlănţuite una de alta, are mai degrabă efect asupra lui Amin, nu-i aşa?

Leila îşi ridică privirea către ea.

– Dacă îl amuză să se agite degeaba, e dreptul lui. În acest moment, pentru nimic în lume nu i-aş accepta mătărânga!

Marie-Laure avu impresia că o mână invizibilă o apucă de ceafă şi îi împinge capul înainte. Şi, până să aibă timp să reacţioneze, buzele i se striviră de cele ale adolescentei. Imediat, aceasta răspunse, înfi-gându-şi limba caldă şi agilă în gura ei, şi schimbară un sărut lung şi pasionat.

Şi, atunci când mâna cercetătoare a Leilei încercă să se insinueze pe sub fusta compleului, Marie-Laure deschise larg coapsele pentru a-i facilita trecerea, în timp ce mâna ei se strecura pe sub tricoul fe-tei pentru a-i scărmăna cu unghiile sfârcurile întărite ale sânilor.

Apoi, cele două fete se despărţiră şi, ridicând ochii, constatară că tânărul le devora cu o privire halucinată, masturbându-se liniştit în faţa lor. De comun acord îl ignorară pentru a se ocupa de ele însele.

– Eşti într-adevăr foarte frumoasă, suflă Leila, cu respiraţia întretă-iată, încă de când ai intrat am avut chef să...

Înţelegând că faptele sunt ceva mai concludente decât vorbele, ea se întrerupse brusc şi îşi trase tricoul pe deasupra capului. Apoi, îşi cuprinse sânii

în palme şi îndreptându-i către Marie-Laure, îi oferi ca pe o ofrandă şoptindu-i cu o voce schimbată:

– Hai! suge-i...

Marie-Laure nu mai încerca să înţeleagă ce i se întâmplă, nu mai încerca să dea un nume acestei dorinţe noi care punea stăpânire pe ea şi care o împingea către corpul foarte tânăr al Leilei. Nici măcar nu mai încerca să reziste.

Cu o aviditate puţin febrilă, prinse între buze unul dintre năstura-şii îndreptaţi către ea şi îl strecură sub limbă, declanşând aproape imediat, suspinele înăbuşite ale Leilei. În acelaşi timp, parcă ghidată de o forţă care o depăşea şi o controla în întregime, trase de fusta mulată a fetei, care pentru a-i facilita operaţiunea se ridicase uşor de pe canapea. La puţină vreme apucă şi elasticul chiloţilor care avură aceeaşi soartă.

Timp de mai multe secunde, Marie-Laure rămase nemişcată, cu privirea fixă, cu buzele întredeschise, fascinată de negrul luxuriant care se etala între picioarele mulatrei.

– Îţi place pisicuţa mea? întrebă aceasta cu o voce puţin ingenuă.

Marie-Laure simţi cum dispar brusc şi ultimele redute ale rezisten-ţei. Lăsându-se în genunchi între coapsele larg deschise ale adoles-centei îşi afundă faţa în această pădure răvăşită şi profundă, cu mi-ros de mosc de Orient.

În acelaşi timp, două mâini o apucară de fese. Nerăbdătoare, aproape brutale, erau pe punctul de a-i smulge efectiv slipul de sa-tin negru: erau cele ale lui Amin.

Fără a înceta să afunde limba în tufele înnebunitoare care se ofe-reau mângâierilor ei din ce în ce mai adânci, Marie-Laure cambra şoldurile pentru a se deschide cât putea de mult.

Nu-şi putu reţine un fel de hohot de fericire, de satisfacţie, atunci când formidabilul sex al lui Amin, dur, umflat, arzător, investit cu toată puterea penetrantă...

Cu obrazul aşezat pe pântecele încă fremătând al Leilei, cu buza de jos gâdilată de puful blăniţei negre, Marie-Laure cobora încet din norii erotici unde fusese aruncată. Mirosul ceaiului de mentă îi tre-cu plăcut pe la nas.

Se ridică şi, după un moment de ezitare, încercă să înfrunte privi-rea Leilei. Adolescenta îi zâmbi: recunoscătoare, fericită, naturală. Surâsul unei fete nevinovate, mulţumită de ceea ce făcuse şi inacce-sibilă oricărei forme de vinovăţie...

Marie-Laure îi prinse o mână şi o privi drept în ochi:

– Leila, dacă ţi-aş spune că îl cunosc perfect pe tipul care a strangu-lat-o pe Zohra, cum ai reacţiona?

O umbră de furie umbri pupilele fetei care răspunse fără cea mai mică

ezitare:

– Aş strânge doi sau trei camarazi bine înzestraţi şi i-am crăpa ca-pul nenorocitului!

Marie-Laure avu impresia că, asupra nervilor ei încordaţi, aceste vorbe aveau dulceaţa răcoroasă a munţilor.

– Perfect, este exact ceea ce aşteptam de la tine, murmură ea cu o voce pe care pasiunea o mai făcea încă să tremure uşor. Dar, va tre-bui să lăsaţi bâtele deoparte, pentru că am o idee mai bună. Numai că, înainte de a-ţi spune despre ce e vorba, va trebui să-mi promiţi că vei face tot ce-ţi voi cere, şi numai asta. Promiţi?

Leila ridică din umeri:

– Din moment ce totul se reduce la pedepsirea tipului care a omo-rât-o pe Zohra, sunt gata să-ţi promit tot ce vrei. Şi apoi, nu pot re-fuza femei care se descurcă în pat atât de bine ca tine!

Marie-Laure avea poftă să-şi lipească puţin buzele de ale fetei, dar reuşi să se controleze şi continuă pe un ton aproape calm:

– Ascultă-mă bine acum. Iată ce vom face...

La începutul explicaţiilor, Leila asculta aproape indiferentă. Dar, imediat, un zâmbet i se desenă pe chip iar în ochii negri i se aprinse o lumină de excitare. Şi cu cât interlocutoarea ei vorbea, cu atât ado-lescenta se entuziasma mai mult. La sfârşit, când Marie-Laure tăcu, Leila era atât de aprinsă, încât corpul ei pe trei sferturi gol, tremura pe canapea.

– E genial planul tău! şopti ea privind-o cu satisfacţie. Cred că ne vom strica de râs.

– Noi poate că da, o corectă Marie-Laure. Dar ticălosul care ne va servi pe post de cobai...

Asistenta lui Pierre-Antoine Saleze se întrerupse brusc, prinse în palme faţa rotundă a fetei şi o sărută pe gură, ţinând ochii pe jumă-tate închişi.

Dar când se depărtă de ea, toată dulceaţa se evaporă imediat şi, cu o voce atât de rece încât o făcu pe Leila să tremure. Marie-Laure în-cheie:

– ...va trăi un moment atroce. Şi va fi cu atât mai atroce, cu cât va fi ultimul pe care îl va petrece pe acest pământ.

– Crezi că se va întoarce în cartierul ăsta în care toate casele sunt la fel? întrebă Aime Brichot atunci când Peugeotul 306 condus de Bo-ris Corentin intră în cartierul Andre-Fortier.

Colegul său nu consideră răspunsul prea important, pentru că nu spuse nimic, preferând să studieze topografia locurilor şi să încerce să ghicească imobilul în care locuia Leila. Nu întârzie prea mult pâ-nă să scoată primul oftat descurajant. Aime Brichot avea dreptate: măcar dacă ar cunoaşte denumirea exactă a locului pe care îl căuta: B2, C4, A3... era aproape imposibil să-l găsească între aceste blocuri lungi şi sinistre care fuseseră clonate la infinit.

– Trebuie să îl găsesc, mormăi Corentin printre dinţi, luând-o la întâmplare pe prima stradă la dreapta. Singura noastră şansă este ca Leila să-l poată identifica formal pe Saleze. El trebuie să fie bărbatul pe care l-a văzut ieşind din Centrul socio-cultural dezafectat, în sea-ra în care Zohra a fost strangulată. Dacă nu va trebui să... Dumneze-ule! Priveşte!

Frâna apăsată brusc îl făcu pe Aime Brichot aproape să dea cu ca-pul de parbriz.

– Ai fi putut să mă avertizezi! mormăi el pe un ton foarte supărat. Unde să mă uit?

Fără a spune nimic, Boris îndreptă arătătorul către una dintre in-trările imobilului, situat cam la treizeci de metri de maşină. Aime Brichot văzu un tânăr atletic şi înalt conversând cu o fată cu părul roşcat. O recunoscu imediat pe aceasta.

– Ai dreptate, ea e! E Leila! exclamă el punându-şi ochelarii pe nas. O adevărată lovitură!

– Nu asta e cel mai interesant, răspunse Corentin mult prea calm. Mai e cineva cu ei. Tu nu o vezi pentru că este în spatele lor, dar du-pă ce se va mişca...

Şi lucrul ăsta se produse un minut mai târziu când Leila se înde-părtă, intrând în casa scărilor.

Atunci Aime Brichot văzu o femeie, cu părul blond, îmbrăcată cu un taior verde, discret şi elegant. O recunoscu la rândul lui, precum o făcuse şi Corentin mai devreme.

– Dumnezeule! exclamă el înfundat, e... e...

– E Marie-Laure Argentan – asistenta lui Pierre-Antoine Saleze, în-cheie Corentin cu privirea fixată asupra cuplului care după ce se în-toarse, intră din nou în imobilul din care abia ieşise.

O linişte grea se lăsă în interiorul maşinii, întreruptă doar de zgo-motele copiilor care se jucau pe trotuar.

– Ce legătură poate fi între domnişoara Argentan şi Leila? întrebă în cele din urmă Aime Brichot. Şi ce face ea aici?

– Asta aş vrea să ştiu şi eu, spuse Corentin. Şi cred că cel mai bine ar fi să o întrebăm pe Leila înainte să dispară...

O văzură dând colţul după clădire, în stânga. Tot într-acolo se în-dreptă şi Corentin, evitând totuşi să meargă prea repede pentru a nu atrage inutil atenţia asupra lor. Avură norocul să vadă silueta îmbrăcată în negru a adolescentei exact în momentul în care intra în bloc.

Boris Corentin parcă cu două roţi pe trotuar şi sări afară din maşi-nă. Dacă nu o prindea pe Leila înainte să intre în apartament, ar fi fost probabil foarte greu să o mai găsească. În momentul în care pă-trunsese în imobil, urmat de Aime Brichot, tânăra aştepta cuminte ascensorul.

– Leila!

Ea se întoarse cu zâmbetul pe buze, care îi dispăru ca prin farmec în momentul în care îi văzu pe cei doi poliţişti.

– A! Voi eraţi... spuse pe un ton nu prea binevoitor.

– Leila, trebuie să avem o discuţie ceva mai serioasă... spuse în şoaptă Corentin.

Ea dădu din umeri:

– De ce? Nu văd ce am mai avea să ne spunem! Trecutul e trecut şi ce a fost a fost!

Tonul vocii sale era mult prea relaxat, prea liniştit. Mima inocenţa şi la un moment dat, o făcuse prea accentuat.

– Îţi aminteşti totuşi că prietena ta Zohra a murit? La ce va folosi zbaterea asta continuă dacă nimeni nu va afla cine a ucis şi cine a fost ucis...

– Domnişoară, interveni Brichot, preluând ideea partenerului. Avem nevoie de tine pentru a-l identifica pe bărbatul pe care l-ai văzut ieşind din Centru şi care s-a urcat în...

– A, asta în nici un caz! izbucni Leila. Va trebui să vă descurcaţi singuri! Nu mai vreau să ştiu nimic despre aşa ceva! Vreau să fiu lăsată în pace şi, mai ales, nu mai vreau să vorbesc cu poliţişti! E clar?

Liftul sosi şi Leila deschise uşa cu un soi de violenţă exasperată. Aime Brichot schiţă un gest pentru a o reţine, dar Boris Corentin îi ţinu braţul. Ea se smulse, uşa se închise cu un zgomot sec, şi văzură lumina din cabină urcând şi dispărând în cele din urmă.

– Asta nu va servi la nimic, oftă Corentin pe când ieşeau din clădire în aerul rece al acestui sfârşit de dimineaţă. A jucat un rol, asta e clar. Chiar şi la sfârşit când era foarte nervoasă – era teatru. Era doar un pretext pentru a ne refuza compania. Şi a făcut-o repede, înainte de a risca să scape ceva compromiţător!

– Poate a vrut să ascundă legătura cu Marie-Laure Argentan! mur-mură Brichot, urcând în maşină.

– Nu ştiu, oftă Corentin pornind motorul. Dar am sentimentul că se pregăteşte ceva. O lovitură care cred că îl priveşte direct pe Pierre-Antoine Saleze.

– Sunt de acord cu tine, admise Aime Brichot. Dar ce? Unde? Când?

Mâinile lui Corentin se crispară pe volan şi răspunse fără a întoar-ce capul către coechipierul lui:

– Ce? Nu ştiu nimic sigur, dar simt că se pregăteşte un fel de capca-nă... e destul de vag... Unde? Asta mi se pare cel mai puţin proble-matic, de vreme ce toţi protagoniştii, şi în principal Pierre-Antoine Saleze şi asistenta lui, nu dispun de prea multe locuri de întâlnire la Strasbourg...

Corentin lăsă frâna de mână, băgă în treapta întâi şi demară brusc.

– Nu, mai degrabă mă îngrijorează „când?", spuse el în timp ce ru-lau către centrul Strasbourgului. Având în vedere că sesiunea ple-nară se termină mâine, dacă trebuie să se petreacă ceva grav, atunci se va petrece dintr-o clipă în alta...

Capitolul XI

Marie-Laure Argentan nu se putu abţine să nu tresară când auzi deschizându-se uşa biroului. Când în cadrul ei apăru Pierre-Antoi-ne Saleze, simţi cum inima începe să-i bată nebuneşte, fără a fi capa-bilă să definească exact sentimentele şi senzaţiile contradictorii pe care le simţea.

Era clar că dominau ura şi bucuria. Ura pe care o resimţea de atâţia ani şi pe care o întreţinea constant ca pe un foc de paie care arde re-pede, cu flacără. Ura care se născuse din resemnarea mamei ei care murise. Ura faţă de ceea ce Pierre-Antoine Saleze îi făcuse în urmă cu mai bine de douăzeci de ani.

După asta urma bucuria. Bucuria nouă, intactă, splendidă. Ştia că acum capcana imaginată de ea era gata să funcţioneze şi, pentru moment, totul părea că merge perfect către verdictul final.

Însă mai exista şi altceva în sufletul tinerei: sentimente mai dificile şi mai greu de înţeles pentru că erau mai puţin palpabile, erau as-cunse în abisurile spiritului.

De fapt îşi dădea seama că problema principală era atracţia irezis-tibilă pe care o simţea faţă de şeful ei. Sau, mai exact, puternicul im-pact sexual pe care îl avea asupra ei şi care o împingea să facă lu-cruri pe care, în mod normal, nu se vedea capabilă să le facă: lucruri care, la rece, o dezgustau profund.

De exemplu, poşta din ajun – la care participase din toată inima.. Pe care chiar ea o provocase şi în cursul căreia avusese orgasme mai puternice ca niciodată. Ca şi cum era blestemată...

Şi apoi, chiar în dimineaţa aceasta, încercase plăcerile lesbianismu-lui alături de Leila...

Dacă Pierre-Antoine Saleze ar fi continuat să o ţină sub puterea lui – o putere aproape malefică, după părerea ei, până unde ar putea să se afunde? La ce alte perversităţi se va deda?

Marie-Laure îi zâmbi şefului.

Din fericire, imediat ce se va termina totul şi Saleze va ieşi din via-ţa ei, era sigură că va redeveni cea dinainte, Marie-Laure – „norma-la".

Şi pentru asta, pentru ca el să dispară din viaţa ei, cel mai simplu şi mai radical era să-l facă să dispară... Şi era aproape gata. Nu-i mai rămânea de îndeplinit decât o simplă formalitate: trebuia să-l con-vingă pe Pierre-Antoine Saleze să coopereze la planul ei.

Mai precis la propria lui moarte.

– Ai terminat de scris pe calculator proiectul meu de amendament? întrebă deputatul aşezându-se neglijent cu fundul pe birou. Mi-ar plăcea să arunc o privire înainte de începerea şedinţei de la ora cin-ci...

Marie-Laure îşi încrucişă picioarele, făcându-le să se frece unul de altul.

– Vreţi să vi-l citesc? îi propuse ea cu o voce puţin cam răguşită. L-aţi percepe mai bine dacă l-aş citi în şoaptă...

– Dă-i drumu'. Te ascult, aprobă Saleze cu ochii în decolteul asis-tentei sale.

Marie-Laure Argentan apucă mausul cu mâna dreaptă şi începu să deruleze textul până la început. Apoi, începu să citească, puţin saca-dat:

– *Proiect de amendament al legii depuse de domnul deputat X – cu privire la politicile culturale naţionale, în acord cu acordurile internaţionale în do-meniu...*

Fără a ridica ochii din ecran, fără ca vocea să i se schimbe câtuşi de puţin, fără ca chipul să trădeze cea mai mică emoţie, Marie-Laure îngână:

– Nu ştiu de ce, dar m-am udat ca o proastă pe când scriam textul ăsta. Mă gândeam la dumneavoastră...

Apoi, continuă:

– *Ni se pare puţin judicios, în cadrul jurisdicţiei europene, să încredinţezi numai actorilor sociali grija de a gira fluxurile financiare...* M-am mas-turbat chiar înainte să veniţi dumneavoastră. Aveam atâta poftă de ceva tare!... *fluxurile financiare provenite din diferitele subvenţii acordate de statele Comunităţii Europene.* Ar fi trebuit să merg să-l caut pe gar-dianul de pe etaj, ca să mă tăvălească puţin chiar aici pe birou...

Cu tenul îmbujorat, Saleze scoase un gâlgâit, se ridică brusc şi bă-gându-şi privirea în decolteul asistentei, îşi lipi bazinul de gura ei.

– Specie de ticăloasă! mormăia Saleze, apăsându-şi pantalonul pe buzele fetei. Dacă ai poftă de ceva tare, o vei avea cu prisosinţă! Ai încredere în mine!

Scoase un geamăt înfundat când Marie-Laure începu să-l muşte uşor de sex prin materialul subţire al pantalonului.

Şi mai scoase unul, de surpriză şi frustrare în acelaşi timp, în mo-mentul în care ea se îndepărtă brusc de el, contrariindu-l: nu asta aştepta el în acel moment.

– Nu acum, suflă ea cu un ton de femeie în plin orgasm. Nu avem timp suficient până la şedinţă. Şi apoi, prefer să mă păstrez pentru diseară...

Pierre-Antoine Saleze înghiţi cu dificultate şi repetă maşinal:

– Pentru diseară?

Marie-Laure reveni la el şi îşi lipi încet mâna de virilitatea lui fre-mătândă, pe care începu să o maseze încetişor.

– Da, diseară! murmură ea, foarte aproape de urechea şefului ei. V-am pregătit o surpriză...

– Ce fel de surpriză? suflă Saleze punându-şi ambele mâini pe cru-pa rotundă şi fermă a asistentei.

– Genul „apoteozei erotice"! răspunse Marie-Laure pe acelaşi ton, cambrându-se de plăcere pentru a facilita urcuşul degetelor bărba-tului care găsise modalitatea de a pătrunde sub fusta ei. Simţiţi cum m-am udat deja numai cu gândul la ce va fi? Va fi ceva magic, am pregătit totul...

– E adevărat că eşti udă, soi de purcea ce eşti! guiţă Saleze cu pupi-lele dilatate de dorinţa care îi tăia respiraţia.

Pentru a doua oară, Marie-Laure se depărtă brusc, lăsându-l gâfâ-ind, cu tâmplele lucind de transpiraţie.

– O să întârziaţi la şedinţă! Pierre-Antoine Saleze se aruncă înspre ea cu braţele întinse înainte, dar ea se feri cu o mică săritură latera-lă, către canapea.

– Nu acum, îi şopti ea. Va fi cu atât mai bine! Tot ce ai de făcut este să vii aici imediat ce se va termina şedinţa şi să aştepţi ca toţi ceilalţi membri ai Parlamentului să plece acasă. Imediat ce Parlamentul va fi gol, voi intra eu în scenă... împreună cu micile mele surprize. Du-pă asta, nu vei mai avea nimic de făcut pentru a trăi cea mai groza-vă noapte a vieţii. O seară unică!

Marie-Laure se calmă puţin şi adăugă:

– Şi acum, gata: şedinţa începe peste trei minute. Exact timpul ne-cesar pentru a ajunge la amfiteatru!

– E sadic să mă laşi în halul ăsta! protestă slab Saleze, pe un ton demn de milă! E tortură mentală!

Totuşi, după o privire fugară aruncată către ceas, înţelese că asis-tenta avea dreptate. Cu privirea încă halucinantă şi cu mersul uşor clătinat, deputatul se îndreptă către uşă şi părăsi biroul fără a mai spune nici un cuvânt.

Imediat ce bărbatul dispăru, faţa senzuală a domnişoarei Argentan se crispă brusc, exact ca un oblon metalic care se trage peste o vitri-nă împodobită de Crăciun.

– Tortură mentală? scrâşni ea. Asta încă nu-i nimic. Peste câteva ore, când te vei întoarce în birou, vei face cunoştinţă cu adevărata tortură: cea fizică.

Paharul de plastic pe care Marie-Laure îl aşezase pe birou, explodă literalmente sub presiunea degetelor ei.

– Şi acest birou de deputat european, de care tu eşti atât de mân-dru, spuse ea pe un ton şi mai găunos, va fi altarul pe care vei fi adus drept ofrandă!

Capitolul XII

– Şi acum ce veţi face? Aveţi ceva concret? întrebă Elsa Fabre, pri-vind alternativ la Aime Brichot şi Boris Corentin care erau aşezaţi la birourile lor,

cufundaţi într-o linişte grea.

– Bineînţeles, din moment ce Leila nu mai vrea să coopereze, nu avem prea multe variante... spuse Aime Brichot, ocupat să-şi răsu-ceascâ vârful mustăţii.

– Măcar avem una! spuse Corentin, ieşit brusc din toropeala în care se cufundase. Trebuie să agităm puţin apele pentru a vedea ce iese.

– Pentru asta trebuie să ai şi mijloacele necesare, mormăi Brichot care se îndoia totdeauna de iniţiativele colegului său în astfel de si-tuaţii.

– Şi cum ai de gând să agiţi apele? întrebă tânăra poliţistă alsacia-nă.

Boris Corentin se ridică brusc şi îşi luă sacoul:

– Întrebând-o pe domnişoara Argentan ce avea de discutat cu Leila în cartierul Andre-Fortier. Şi lăsând-o să înţeleagă că ştim ceva mai mult decât crede ea. Apoi, conform credinţei mele, vom face ca de obicei: vom improviza!

– Vin cu tine! spuse Elsa pe un ton ferm şi hotărât.

– În nici un caz! replică Corentin pe acelaşi ton. Nu uita că eu şi Meme nu avem nici un drept să ne ocupăm de ancheta asta: în caz că se enervează superiorii, nu prea am chef să te amestec şi pe tine...

O luă pe după umeri şi îi zâmbi:

– Şi apoi, ne vei fi mai utilă rămânând aici: s-ar putea să avem ne-voie de un punct fix şi cred că eşti foarte bună la asta...

– Da, da... ca de obicei! oftă Elsa fals furioasă: în timp ce băieţii se joacă de-a cow-boy-ii pe afară, fetele rămân acasă să pregătească masa!

Imediat ce Nicole Fontaine – preşedintele Parlamentului European – decretase sfârşitul şedinţei, deputaţii prezenţi se ridicară toţi în acelaşi timp, exact ca la teatru sau operă în momentul în care se lasă cortina.

Contrar obiceiului său, Pierre-Antoine Saleze fu printre primii care îşi părăsi locul, urcând rapid pe scările laterale pentru a ajunge la uşa amfiteatrului.

Era puţin peste ora şapte seara şi de la începutul şedinţei, de la cin-ci, nu se gândise decât la un singur lucru, aşa că nu ar fi putut preci-za cu siguranţă nici măcar subiectul care fusese abordat în ziua care trecuse...

Se gândea la surpriza misterioasă pe care i-o pregătise asistenta. Timp de două ore, imaginaţia lui erotică zburdase pe toate coclauri-le cu motoarele turate la maximum şi făcând să-i crească temperatu-ra cu câteva grade. Cu toate astea nu reuşise deloc să-şi dea seama cam la ce s-ar putea aştepta.

Ajuns în afara amfiteatrului, se strecură prin spaţiul ziariştilor, în speranţa că nu va fi interpelat de nici unul dintre aceia care erau în căutare continuă de senzaţional. Senzaţional pe care nu l-ar fi putut furniza, indiferent de subiectul care ar fi fost abordat.

Se vedea totuşi ceva curios în modul în care aştepta nerăbdător să se întâmple ceva: ştia, simţea că pluteşte ceva în aer, fără a şti exact când sau

unde se va produce.

În continuare preocupat să nu fie acostat, Saleze traversă rapid pa-sarela care ducea la ascensoarele transparente rezervate parlamen-tarilor. Spiritul îi era invadat de imagini cu corpuri goale şi înlănţu-ite...

Apăsă pe butonul de la etajul paisprezece. Uşa culisă fără zgomot şi cabina începu să urce, ducându-l pe Pierre-Antoine Saleze către apartamentele parlamentare. Altfel spus către „destinul său".

Marie-Laure Argentan aruncă o privire rapidă către pendula elec-tronică ce trona în holul de la intrarea vizitatorilor.

Era ora nouăsprezece şi patruzeci de minute. Zâmbi satisfăcută şi cu un mers absolut natural se îndreptă către punctul de control situ-at într-o gheretă de lângă uşă. Scoase un oftat de uşurare recunos-cându-l în spatele tejghelei unde tronau vreo douăzeci de ecrane de control pe Pascal Commines. Înainte de a înainta către el, Marie-La-ure îşi desfăcu discret primul nasture al taiorului, accentuând şi mai mult decolteul şi aşa destul de generos.

Când intră în câmpul vizual al bărbatului, acesta se roşi din cauza plăcerii şi confuziei. Ca de fiecare dată când o vedea.

Marie-Laure îşi reţinu un surâs batjocoritor. Efectul erotic pe care îl provoca acestui biet băiat de douăzeci şi cinci de ani, urâţel, cu na-sul pistruiat şi urme de acnee pe faţă făcea parte din planul ei. În această seară era absolut decisă să profite de confuzia pe care i-o provoca.

– Bună seara, Pascal, murmură ea cu o voce liniştitoare. Eşti singur în seara asta?

– Colegul meu s-a dus să inspecteze ce se petrece în sala de lucru a ziariştilor şi în cea de acreditare, răspunse tânărul gardian cu ochii holbaţi în decolteul femeii.

Marie-Laure Argentan ştia perfect că aceasta era ora rondului şi exact din motivul ăsta aşteptase să treacă puţin peste ora nouăspre-zece şi treizeci pentru a-l aborda pe Pascal Commines.

Respiră adânc pentru a mări volumul sânilor care întindeau mate-rialul fin al taiorului:

– Nu te plictiseşti toată noaptea aici? îl întrebă prinzând privirea băiatului cu ochii ei de un albastru profund. Cum acesta nu mai ştia unde să se uite, se juca acum nervos cu cartela de acces pe care o ţi-nea în mâna dreaptă. Cel puţin ai toate condiţiile aici? continuă Ma-rie-Laure.

Pascal Commines făcu un gest vag către uşa închisă din spatele lui, undeva în fundul sălii de control:

– E un locşor acolo în spate pentru odihnă. E tot ce ne trebuie. Tu...

Marie-Laure Argentan îşi ţinu răsuflarea: totul se hotăra acum. Pu-tea citi în ochii gardianului lupta care se dădea între timiditatea lui naturală şi excitarea pe care i-o provoca. Spre cinstea lui, timiditatea trebui să se predea.

– Tu... Vrei să intri să-l vezi? bolborosi el fără a îndrăzni să o pri-vească. Vreau să spun, doar pentru a-ţi da seama de cum arată...

– Cu plăcere! se avântă Marie-Laure, fără a părea că dă prea mare importanţă invitaţiei.

Se aplecă uşor pentru a putea trece de partea cealaltă a tejghelei, lângă un Pascal care tremura din toate mădularele.

Nu-şi mai revenea: Marie-Laure Argentan era aici! Cu el! Singuri! Cea care îi populase visele de câteva luni încoace era acolo! Trebuia doar să întindă mâna! Trebuia să îndrăznească să încerce primul gest, trebuia neapărat să încerce...

Cu un gest rapid, Commines închise uşa.

– Dar e drăguţ aici! exclamă Marie-Laure intrând în încăperea îm-părţită în două. O parte era amenajată ca un salon cu televizor şi ca-napea, iar cealaltă cu un mic frigider, un cuptor cu microunde şi o plită electrică.

Pentru că timpul îi era limitat din cauza planului minuţios întoc-mit, Marie-Laure se hotărî să grăbească puţin lucrurile. Se întoarse către tânărul gardian şi murmură:

– Va trebui să încui uşa... Altfel, ar putea să ne vadă cineva...

Ultima parte a frazei avu un efect imediat asupra lui Pascal Com-mines: cel al unui torent care întâlneşte un baraj prea fragil.

Cedând ispitei se repezi la Marie-Laure cu un răcnet animalic, o prinse în braţe şi îşi înfundă nasul în decolteu. În tot acest timp mâ-na dreaptă scotocea pe sub fustă cu o neîndemânare brutală.

– Uşurel, dragule! murmură Marie-Laure dirijându-l către canapea-ua din colţul camerei. O să mă ocup eu de tine. E multă vreme de când am poftă de asta... Dacă ai şti!

Îmbătat, cu faţa roşie şi pupilele dilatate, Pascal Commines se lăsă să cadă pe canapea unde rămase nemişcat şi cu picioarele desfăcute. Ca într-unul din visele sale, o văzu pe Marie-Laure îngenunchind în faţa lui şi cum, cu un zâmbet pofticios, îl desface la pantaloni şi îi trage în jos până la glezne, antrenând în acelaşi timp şi slipul roşu.

– Ce frumos e! şopti ea înconjurând drăgăstos vergeaua care tre-mura întinsă la maxim, la câţiva centimetri de faţa ei. Sunt sigură că ai chef să ţi-o sug puţin. Sau mă înşel?

Pascal Commines nu mai era în stare să răspundă altfel decât prin-tr-un mormăit surd.

Crezu că inima i se opreşte atunci când buzele blânde şi arzătoare ale fetei cum alunecă încet în jurul virilităţii lui umflate, înghiţind-o centimetru cu centimetru. Se rugă ca acest deliciu să dureze cât mai mult timp posibil. Rugăminte exact inversă celei care o făcea exact în acele momente în care se desfăşura acţiunea...

„Aşa excitat cum e, la imbecilul ăsta n-ar trebui să dureze mai mult de un minut...", gândea ea în timp ce îşi rula limba în jurul tijei de carne dură şi palpitantă. Şi aceasta fu mişcarea câştigătoare.

După cinci-şase astfel de mişcări, Pascal avea impresia că o grămă-dă de stele îi explodează în cap, în timp ce un veritabil gheizer ţâş-nea dinăuntrul lui pentru a inunda gâtul care îl primea.

Era încă în plin orgasm când Marie-Laure era deja în picioare.

– Aşteaptă, imploră el cu răsuflarea întretăiată şi cu un braţ întins către ea. Aşteaptă, eu...

– Altă dată, dragule! murmură Marie-Laure cu un zâmbet promiţă-tor. Voi reveni pentru urmare! Dar, în această seară sunt cam deran-jată şi trebuie neapărat să merg acasă. Nu te mişca: ştiu să ies singu-ră de aici! Mai stai puţin să-ţi revii şi mai ales să-ţi pui în ordine ţi-nuta. Noapte bună!

Fără nici o altă privire spre amantul ei pentru atât de puţin timp, Marie-Laure trecu din nou în sala de control.

Acum urma partea delicată a planului. Verificând în stânga şi în dreapta să nu o surprindă nimeni, ea scoase din poşetă cinci bande-role asemănătoare cu cele rezervate vizitatorilor. Le introduse în cu-tia gri care se găsea în dreapta ecranului de control. Apoi, după o nouă verificare a împrejurimilor, deschise cutia verde care se găsea chiar lângă ea.

Era cea în care se ţineau actele de identitate ale vizitatorilor, până când aceştia înapoiau banderola de liberă circulaţie în interiorul Parlamentului European. Marie-Laure Argentan nu întâmpină nici

o dificultate să găsească în grămada care se găsea acolo, pe cele care o interesau. Le băgă repede în poşetă şi ieşi din ghereta paznicului. Numai că, în loc să o ia către ieşire, o luă oblic către lifturi.

Acum nu-i mai rămânea decât să găsească cele cinci persoane căro-ra tocmai le recuperase actele de identitate, cinci „turişti" pe care cu două ore în urmă, îi introdusese chiar ea în subsolul Parlamentului.

Odată ajunsă în lift, Marie-Laure oftă uşurată şi se mai destinse puţin. Totul mersese ca pe roate.

Puţin înainte de ora patru, Amin, Leila şi alte trei fete din cartier, se înscriseseră pentru a putea face o vizită organizată în clădire.

Consiliaţi de Marie-Laure, cei cinci adolescenţi rămăseseră delibe-rat în urmă chiar înainte ca grupul lor să ajungă la „drum", acolo unde era cea mai mare aglomeraţie. Acolo îi aşteptase Marie-Laure şi, cu ajutorul ascensorului din sud, îi condusese în subsol, acolo unde se găseau arhivele Parlamentului. Îi lăsase în camera întune-cată unde erau suprapuse cufere metalice cu documente de distrus, cerându-le să nu se mişte de acolo până nu se va întoarce să îi ia. Ştia că nu riscă să-i surprindă nimeni acolo, pentru că, în mod tradi-ţional, personalul nu venea să distrugă hârtiile decât după sfârşitul

şedinţei plenare.

Marie-Laure apăsă pe butonul pe care scria „3 secunde/S". Acum că le recuperase actele de identitate şi ştersese orice urmă a prezen-ţei lor la Parlament, nu-i mai rămânea decât să meargă să-şi ridice trupele de şoc şi să le lanseze contra inamicului mortal. Adică îm-potriva lui Pierre-Antoine Saleze.

Urmat de Aime Brichot, Boris Corentin împinse uşa care permitea accesul în sasul de acces pentru turul Parlamentului. După cea de-a doua uşă, se îndreptă către ghişeul de control, în spatele căruia se găsea un tânăr slab, cu un aer dezorientat şi un nas turtit ca de bo-xer. Corentin nu se putu împiedica să zâmbească gândindu-se la glumele unui fost coleg de liceu, pe care acesta le făcea pe seama năsoşilor.

Apropiindu-se de tejghea, putu să citească pe ecusonul acestuia că băiatul se numea „P. Commines". Boris Corentin îi arătă discret in-signa de poliţist:

– Eu şi colegul meu am dori să vorbim cu domnişoara Argentan, asistenta deputatului Pierre-Antoine Saleze. Putem merge?

Spre marea sa surprindere, numitul Commines roşi până în vârful urechilor şi îi răspunse cu o voce piţigăiată de puştan prins cu mâ-ţa-n sac:

– Dom... Domnişoara Argentan? Mă tem că nu mai e posibil, îmi pare rău: e ceva mai mult de o jumătate de oră de când a plecat aca-să...

– Acasă? se miră Brichot. De unde ştiţi?

Din nou Commines roşi şi îşi coborî privirea înainte de a răspun-de:

– Ei bine... Trecând pe aici, mi-a spus că este foarte obosită şi că merge direct acasă să se culce.

– Şi ştii şi unde stă? întrebă Corentin cu sprâncenele încruntate, nervos din cauza contratimpului.

– S-ar spune că... Da, bineînţeles că ştiu. Avem o listă cu adresele temporare ale deputaţilor şi asistenţilor pe timpul sesiunii plenare, dar nu ştiu dacă am dreptul să...

Boris Corentin se aplecă spre el pe deasupra tejghelei şi, cu un zâmbet glacial, rosti:

– Eu sunt sigur că ai dreptul. Aş spune chiar că e de datoria ta! Cel puţin dacă nu eşti gata să-ţi asumi responsabilitatea cu privire la ce-ea ce se poate întâmpla dacă refuzi să ne dai această adresă. Deci?

Commines se dădu trei paşi înapoi, mai ezită o secundă sau două, după care se îndreptă către calculatorul care se găsea undeva în dreapta, lângă perete:

– Foarte bine! Bănuiesc că aveţi dreptul să cunoaşteţi această adre-să. La urma urmei sunteţi de la poliţie, nu?

– Fină observaţie! făcu Corentin accentuând puţin zâmbetul batjo-coritor.

– În orice caz, şopti Brichot în timp ce Commines butona tastatura

calculatorului, dacă Marie-Laure Argentan s-a dus acasă, putem tra-ge concluzia că va sta liniştită în seara asta...

Boris Corentin, cu privirea rătăcită prin holul acum gol, lăsă să treacă vreo câteva secunde, înainte de a lăsa să cadă câteva vorbe:

– E foarte curios, Meme, dar eu nu sunt atât de convins ca tine...

În picioare în faţa ferestrei din birou, cu picioarele depărtate şi mâinile încrucişate la spate, Pierre-Antoine Saleze contempla fără a vedea de fapt, luminile oraşului Strasbourg.

Pentru a zecea oară într-o jumătate de oră, îşi privi ceasul de la mâ-nă, apoi îşi duse din nou mâna la spate.

– Aproape opt şi jumătate! mormăi el încet. Ce are de gând să facă? Bordel? Sau mi-a servit o minciună cu istoria ei cu surpriza? Nu prea e în interesul ei, pentru că în cazul ăsta...

Deputatul tresări, auzind uşa deschizându-se încet în spatele lui. Instantaneu, simţi cum palmele îi transpiră. Cu inima bătându-i un pic cam repede, se strădui să nu se întoarcă imediat. Pentru a pre-lungi suspansul, plăcerea delicioasă a aşteptării, în timpul căreia to-tul este posibil, orice se poate întâmpla...

Un mic semnal de alarmă se făcu auzit în creierul său atunci când auzi un murmur în spate. Un murmur produs de mai multe voci.

Pierre-Antoine Saleze se întoarse brusc. În primul moment, timp de o fracţiune de secundă, crezu că e vorba de o greşeală. Erau cinci femei şi un bărbat: crezu că e vorba de nişte vizitatori care intraseră din greşeală în biroul lui. Deschisese deja gura pentru a le spune despre greşeala pe care o făceau, când îi identifică pe Marie-Laure Argentan şi pe Amin Al-Whalid.

Cât despre celelalte patru fete, erau toate adolescente. Văzu o roş-cată, o brunetă, o europeană blondă şi o negresă mare şi atletică.

După primul moment de stupoare, Pierre-Antoine Saleze îşi reveni foarte repede:

– Domnişoară Argentan, ce înseamnă circul ăsta? întrebă el cu o voce seacă şi puţin şuierătoare pe care Marie-Laure o numea „vocea de deputat".

Aceasta, escortată de Amin, se apropie de el cu un zâmbet ciudat pe buze, care îl făcu să tremure pe Piere-Antoine Saleze.

– Asta, domnule Saleze? E surpriza mea, nu se vede? Vă amintiţi că v-am promis o surpriză? Ei bine, iat-o... Şi asta nu e totul! Amin, deschide sacul te rog...

Marie-Laure băgă mâna în sacul mare de piele maro pe care Amin îl ţinea deschis înaintea ei. Scoase de acolo un enorm falus de cau-ciuc tare, negru ca abanosul şi de un realism impresionant.

Cu aerul cel mai zăpăcit posibil, vizibil depăşit de situaţie, Saleze se bâlbâi:

– Bine, bine! Şi ce vrei să faci cu ăla? Zâmbetul fetei se accentuă, transformându-se într-o grimasă destul de urâtă.

– Cred că o să ţi-l înfig în fund, porcule! rosti ea cu vocea schimba-tă. Dar asta va fi ceva mai târziu. Până atunci... Uite, Calisetta, prin-de!

Mut de uimire, Saleze o văzu pe asistenta lui cum aruncă falusul de cauciuc în direcţia negresei care traversase încăperea şi se aşeza-se în dreapta lui.

Maşinal, Saleze îi urmări traiectoria cu privirea. Ca prin minune, obiectul se răsuci în aer chiar înainte de a ajunge în mâinile negresei care îl prinse de capăt şi ridică mâna în sus. În secunda în care de-putatul realiză ce i se întâmplă, era deja prea târziu pentru a mai putea evita ceva. Cu toată puterea, Calisetta îl lovise cu testiculele din cauciuc dur în ceafă.

Pierre-Antoine Saleze avu impresia că un fulger îi traversase ceafa. Apoi, podeaua biroului basculă brusc către dreapta şi ajunse verti-cală. Era ca şi cum „Pălăria lui Napoleon" tocmai îşi revenea în po-ziţia normală. În cele din urmă, toate luminile din oraş se stinseră dintr-o dată şi el căzu în gaura neagră care i se deschisese la picioa-re.

Atunci când îşi reveni, Pierre-Antoine Saleze constată mai multe lucruri anormale care trebuiau să-l preocupe.

Era lungit pe jos. Îl durea foarte tare capul acolo unde fusese lovit. Era incapabil să vorbească sau să strige din cauza prosopului de la toaletă de care se serviseră pentru a-i pune căluş.

Nu putea să mişte nici braţele, nici picioarele care erau legate solid: unele de picioarele biroului, celelalte de cele ale canapelei.

Era gol în întregime.

În sfârşit, descoperi acelaşi zâmbet vag şi înfricoşător care plutea pe buzele cărnoase şi roşii ale asistentei lui care îngenunchease un-deva în dreapta lui.

Cât despre Amin şi celelalte patru fete pe care nu le cunoştea, dis-păruseră cu toţii din câmpul lui vizual, dar le mai putea auzi răsu-flarea regulată, undeva în apropierea ferestrei.

– Te întrebi ce ţi s-a întâmplat, nu-i aşa, ticălosule? şuieră Marie-La-ure cu aceeaşi voce pe care Pierre-Antoine Saleze abia putea să o re-cunoască şi care îi provoca din ce în ce mai multă teamă. O să-ţi ex-plic. Sunt sigură că te întrebi de ce fac toate astea... Îţi voi spune şi asta, dar ceva mai târziu. Mai întâi, vreau să-ţi chinui puţin sinapse-le, să cauţi cu disperare în adâncul memoriei tale şi, când vei selecta toate amintirile care unui om normal nu-i fac deloc cinste, să te în-trebi căreia dintre ele i se datorează acest tratament. Amintirile mai vechi, dar şi cele foarte recente. La naiba, o să-ţi dau un indiciu: are o legătură directă cu asta...

Însoţind vorba cu fapta, Marie-Laure prinse între degete sexul flasc al

şefului, şi se jucă neglijent cu el.

– S-ar putea spune că nu mai e atât de vioi! râse ea. Eu l-am cunos-cut ceva mai fierbinte... chestia asta de care tu eşti atât de mândru...

Lăsă din mână vergeaua moale care căzu la loc pe coapsa proprie-tarului.

– Bun, acum ţi-am pregătit un mic program artistic. Cum spuneai tu? „Supliciul ăsta care începe atât de bine şi se va sfârşi atât de rău!" Ei bine, ţi-am pregătit şi eu ceva asemănător...

Marie-Laure făcu un gest vag cu mâna:

– Închipuie-ţi că aceste patru tinere încântătoare, pe care vei învăţa rapid să le apreciezi, au o poftă nebună să participe la o poştă. Ase-mănătoare cu cea pentru care a plătit cu viaţa una dintre cele mai bune prietene ale lor – Zohra. Îţi aminteşti de ea, nu? Bineînţeles că da... Numai că pentru a schimba puţin pentru a nu deveni mono-ton, poşta asta se va derula un pic pe invers, dacă pot spune aşa.

Marie-Laure luă din nou în mână sexul lui Saleze, care începea să se mărească din ce în ce mai mult.

– Uite cum vor sta lucrurile: mai întâi vor tăbărî pe tine pentru a te călări şi a te suge. De atâtea ori cât va fi nevoie. Pentru început, sunt sigură că îţi va plăcea. Dar după patru sau cinci ejaculări va începe să ţi se pară penibil. Apoi dureros. Apoi foarte dureros. Şi în cele din urmă insuportabil. Numai că asta va continua, încă şi încă, până în momentul în care îţi va ceda inima sau vei claca tu. Sunt sigură că nu aveai habar că asta se poate întâmpla! Se pare că vechii chine-zi ştiau, şi era o modalitate de tortură foarte apreciată...

Marie-Laure Argentan întoarse brusc capul într-o parte şi râse scurt. Sunetul se auzi asemănător croncănitului unui corb într-o peşteră goală.

– Oh! Ştiu ce gândeşti: că e suficient să nu vrei să participi şi totul e în zadar! Gravă eroare! Prietenul nostru Amin, aici de faţă, este, du-pă cum bine ştii, unul dintre specialiştii în substanţe ilicite. Închipu-ie-ţi că a pregătit câteva cocktailuri care i-ar provoca erecţie chiar şi unui mort! A, evident că aceste produse sunt dintre cele care atacă grav inima, dar astea sunt riscurile meseriei... Oricum, faptul că nu vei mai ieşi viu din acest birou, nu cred că are atât de multă impor-tanţă, nu? De altfel, dacă aş fi în locul tău, m-aş ruga să-mi crape inima cât mai repede pentru a nu fi nevoie să suport toate chestiile astea oribile...

Marie-Laure se ridică şi bătu din palme:

– Acum gata cu vorbăria! Hai, fetelor, cine face onorurile?

Cu fruntea şi tâmplele transpirate, Pierre-Antoine Saleze văzu apă-rând în câmpul vizual negresa sculpturală care îl doborâse, cea pe care Marie-Laure o numise Calisetta. Aceasta puse câte un picior de fiecare parte a bărbatului şi îşi ridică deasupra şoldurilor fusta al-bastră scurtă. Dezvălui astfel privirii un pubis negru ca noaptea, tuns într-un triunghi perfect în mijlocul căruia se deschidea o

mică fentă de culoare roz. Ondulându-şi bazinul, începu să-şi îndoaie ge-nunchii pentru a face să coboare bazinul către faţa bărbatului; pe măsură ce se apropia de el, floarea sa intimă se deschidea din ce în ce mai mult, precum o corolă vie.

Atunci, cu un sentiment de disperare, dar şi de revoltă şi furie îm-potriva propriului corp, Pierre-Antoihe Saleze simţi că virilitatea sa, insensibilă la rugăminţile creierului, începea să se ridice, încet, dar puternic şi irezistibil...

Boris Corentin parcă maşina în Piaţa Libertăţii, ale cărei ferestre împrejmuitoare lăsau să se vadă o lumină caldă şi prietenoasă.

Numărul pe care li-l indicase Pascal Commines ca fiind cel unde locuia Marie-Laure Argentan era situat undeva în fundul acestei pieţe semi-pietonale, cu alură aproape provincială.

Numărul cu pricina corespundea unei case masive cu două etaje şi un hambar. Parterul era ridicat faţă de nivelul străzii şi faţada se gă-sea de cealaltă parte. Se ajungea acolo printr-o uşă de lemn masiv, prost întreţinută, dar dotată cu un sistem electric de închidere şi deschidere, manevrabil prin telecomandă.

Pentru că poarta era întredeschisă, Corentin şi Brichot intrară în curtea mărginită de birouri, goale la această oră. Urcară şapte sau opt trepte de piatră şi ajunseră la o uşă dublă asemănătoare cu cea a unei clădiri administrative. Şi aceasta era deschisă şi ajungea într-un culoar întunecat unde erau aliniate alte birouri. Şi, imediat în dreapta, era o uşă de lemn de unde se auzea muzică şi ţipete de co-pii.

La întâmplare, Corentin bătu de trei ori la această uşă. Câteva se-cunde mai târziu se auzi zgomotul caracteristic al unor paşi care co-borau scările. Uşa se deschise. Dădea efectiv într-o scară care urca până la etajul întâi.

În cadrul uşii stătea un bărbat de vreo patruzeci de ani, blond-roş-cat, bărbos şi mustăcios, cu ochii roşii în spatele ochelarilor fumurii.

– Domnilor? Cu ce vă pot fi de folos? spuse el cu o voce blândă, chiar dacă puţin prea ceremonios.

Boris Corentin îi explică pe scurt de ce veniseră acolo.

– îmi pare rău pentru dumneavoastră, le răspunse interlocutorul, dar sunt aproape sigur că domnişoara Argentan nu a venit: nu am auzit nici un zgomot în hambar...

– În hambar? se miră Aime Brichot. Roşcatul zâmbi:

– Aşa îi spunem ultimului etaj, chiar dacă între timp a fost amena-jat, le explică el. Cum este deservit de o intrare separată, l-am închi-riat domnişoarei Argentan pentru săptămâna pe care o petrece la Strasbourg în fiecare lună. Crede că e ceva mai bine decât la hotel... Dar nici măcar nu m-am prezentat: sunt Jean-Frangois Bergouze – jurnalist la *Les Dernieres Nouvelles d'Alsace...*

Boris Corentin trase adânc aer în piept şi îl privi pe ziarist în ochi:

– Domnule Bergouze, e foarte important să intrăm în camera unde

locuieşte domnişoara Argentan. Aveţi cumva dubluri ale cheilor?

Jurnalistul se înroşi instantaneu:

– Am o serie. Dar nu sunt sigur că vă pot satisface cererea. Doar dacă nu cumva dispuneţi de o comisie rogatorie, ceea ce...

– Domnule Bergouze, îl întrerupse Corentin pe un ton nerăbdător. Vă înţeleg perfect scrupulele pe care le aveţi în acest moment, dar este vorba despre ceva foarte grav, care ar putea implica moartea unui bărbat foarte important dacă mai pierdem multă vreme. Bine-înţeles că pot obţine comisia rogatorie, dar în momentul în care voi avea hârtia în buzunar, va fi deja prea târziu. Decizia vă aparţine.

Un mic zâmbet lumină faţa interlocutorului:

– Bine! Dar vă voi însoţi până sus şi, dacă veţi găsi ceva interesant va trebui să-mi rezervaţi exclusivitatea tuturor informaţiilor...

– De acord! se grăbi să răspundă Corentin.

Două minute mai târziu, conduşi de Jean-Frangois Bergouze, cei doi poliţişti intrară în apartamentul de două camere în care locuia Marie-Laure Argentan. Mobilier funcţional, pereţi goi, absenţa bibe-lourilor: chiar că semăna cu o locuinţă temporară, neocupată în cea mai mare parte a timpului.

– De fapt, ce căutăm? întrebă în şoaptă Aime Brichot.

– Dacă aş fi ştiut, probabil că aş fi găsit până acum, mormăi Coren-tin dând din umeri. Aruncă o privire în baie, eu o să mă ocup de ca-mera de aici...

Nu le luă mai mult de un minut sau două pentru a constata că nu găsesc nimic. Încăperea, având pereţii din lemn, nu conţinea altceva în afara câtorva reviste împrăştiate pe canapeaua de două locuri. Pe măsuţa joasă se găsea un ceainic şi un bol murdar.

– Boris! strigă brusc Aime Brichot. Vino să vezi asta!

Corentin se alătură coechipierului său. Acesta ţinea în mână un al-bum vechi pe care i-l întinse. În interior, Corentin găsi mai multe tă-ieturi îngălbenite din ziare, tăiate şi lipite cu grijă câte una pe o sin-gură pagină. În toate era vorba despre un viol colectiv pe care tre-buise să-l suporte o anume Solange Cadot. Viol ai cărei vinovaţi nu fuseseră niciodată identificaţi.

Ultima dintre tăieturile lipite în album se referea la altceva. Şi aceasta îl făcu pe Boris Corentin să tresară:

– Ia uită-te la asta, Meme!

Tăietura era dintr-un ziar din centrul Franţei şi anunţa căsătoria fe-meii de mai devreme cu un anume Gerard Argentan.

– Dumnezeule! făcu Brichot. Crezi că Marie-Laure ar putea fi...

– Fiica lui Solange Cadot? Da, de ce nu? Datele corespund perfect în orice caz...

Continuând să vorbească, Corentin scotocea febril prin sertarele biroului. Atenţia îi fu atrasă de o fotografie de grup pe care o şi ridi-că pentru a o

examina de aproape.

Şi aproape simultan, fu zguduit de două şocuri. Primul îl încasă în momentul în care o recunoscu pe tânăra care zâmbea în primul rând a ceea ce părea a fi promoţia de studenţi a unei facultăţi oare-care. Era vorba de Solange Cadot.

Cât despre cel de-al doilea şoc, acesta fu ceva mai puţin puternic, în măsura în care se aştepta cumva la ceea ce va descoperi pe unde-va printre feţele tinere şi zâmbitoare. Cu vârful unghiei, Corentin arătă către un bărbat brunet, care era aşezat pe al doilea rând, unde-va în partea dreaptă. Aime Brichot tresări violent:

– La naiba! ăsta e...

– Pierre-Antoine Saleze. Şi fac pariu pe ce vrei tu că Saleze a făcut parte din violatorii lui Solange Cadot şi că Marie-Laure Argentan ştie perfect acest lucru! Dacă ea s-a strecurat în imediata lui vecină-tate, nu a făcut-o din ambiţie profesională, ci pentru a-şi răzbuna mama!

Aime Brichot îşi puse nervos ochelarii pe nas:

– Adică vrei să spui că...

– ... că, dintr-un motiv oarecare, Marie-Laure a socotit că momentul acestei răzbunări a venit. Foarte probabil este legat şi de moartea Zohrei. În oricare dintre aceste scenarii, Saleze este în pericol de moarte!

O săgeată de durere traversă abdomenul lui Pierre-Antoine Saleze. Urlă puternic, dar sunetul se auzi foarte slab prin prosopul care îl sufoca.

Avea impresia că sexul lui, care acum se afla între buzele cărnoase ale fetei care se numea Nika, se transformase într-o coloană de lavă fierbinte care stă să explodeze din clipă în clipă.

În interiorul pieptului, îşi simţea inima bătând din ce în ce mai surd şi mai dezordonat. Saleze avea impresia înfricoşătoare că se va opri dintr-o clipă în alta. Şi asta nu era nimic pe lângă durerile teri-fiante pe care le simţea la fiecare ejaculare. După un timp devenise incapabil să mai numere de câte ori o făcuse: fetele se succedau fără întrerupere. Fie pentru a se înfige în sexul lui în permanenţă umflat şi tare, fie pentru a-l lua în gură, fie pentru a-l mângâia cu mâinile până la explozia finală. Şi, imediat ce una se îndepărta, alta îi lua lo-cul.

Şi de fiecare dată, plăcerea semăna din ce în ce mai puţin cu aşa ce-va, apoi deveni o senzaţie dezagreabilă, după care o adevărată du-rere, pentru ca în cele din urmă să se transforme într-o suferinţă de nesuportat. Ca şi cum fiecare gură care îi înconjura sexul căuta să-l smulgă de la locul lui.

Dar cel mai înspăimântător pentru spiritul deputatului era că, în ciuda durerilor abominabile pe care le avea în continuu la baza pân-tecelui, membrul său se afla tot în erecţie.

Nu ştia exact ce pusese Amin în cocteilul amar pe care îl obliga să-l bea la fiecare zece sau cincisprezece minute. Dar ceea ce ştia era că inima începea

să-i tresalte în piept şi un nou flux de sânge care îi umfla mădualrul îl făcea să urle.

Brusc, atunci când Calisetta, negresa atletică, tocmai îngenunchea-se lângă el şi, cu un zâmbet răutăcios, îi luase din nou membrul în mână, două siluete noi se încadrară în câmpul lui vizual. Deja nu mai vedea foarte clar din cauza lacrimilor care îi curgeau şi pe care nu mai putea să le stăpânească, oricât ar fi încercat.

Marie-Laure şi Leila. Goale amândouă. În orice alte circumstanţe, Pierre-Antoine Saleze ar fi fost cu siguranţă excitat de sânii volumi-noşi şi fermi ai adolescentei, ca şi de pădurea neagră şi cârlionţată a intimităţii ei.

În alte circumstanţe, da...

Cu un zâmbet ciudat, aproape halucinant, Marie-Laure se plasă în spatele Leilei şi se frecă de crupa tare a acesteia, timp în care mâini-le frământau sânii uriaşi ai adolescentei.

– Am impresia că de o bucată de vreme încoace, nu mai eşti aşa de erect pe cât ar trebui. Aşa că Leila şi cu mine ne-am gândit să-ţi ofe-rim un spectacol care să-ţi facă inima să bată din nou cu putere. Eşti de acord?

Chipul şi bustul deputatului erau acoperite de transpiraţie. În căl-dura din ce în ce mai sufocantă din birou, domnea în prezent un miros greu, animalic.

Şi apoi, mai era şi mâna Calisettei care se agăţase de sexul lui dure-ros şi umflat la maxim, cu aceeaşi blândeţe cu care un fermier trage după el o vacă...

Respiraţia îi devenea din ce în ce mai grea, mai apăsătoare. Ca şi cum ar fi avut pusă pe piept o greutate de cincizeci de kilograme pe care trebuia să o ridice la fiecare respiraţie. Aerul care cobora şi îi incendia plămânii şi creierul, era fierbinte.

Aproape la fel de arzător ca lava care colcăia în sexul torturat de mâini şi guri de expert. Experte în moarte...

Dar, pe lângă suferinţa fizică de neînchipuit pe care trebuia să o în-dure, deputatul se mai întreba încă pentru ce motiv era nevoit să suporte aşa ceva. Scotocise bine în cele mai ascunse colţuri ale me-moriei şi nu găsise nimic. Zohra, da – ar fi putut fi unul dintre moti-ve. Dar din cele ce insinuase asistenta lui, se pare că era vorba de un episod care se petrecuse cu multă vreme în urmă.

Ajunsese la concluzia că încăpuse pe mâinile unei nebune care ma-nipula o bandă de însetaţi de sânge. Ipoteza asta părea să confirme zâmbetul de nebună şi vocea monstruoasă pe care le etala Marie-Laure.

Într-un soi de zăpăceală, văzu mâna dreaptă a asistentei cum pără-seşte sânul Leilei şi coboară de-a lungul bazinului, pentru a se afun-da între coapsele complet depărtate.

– Amin, vino să mi-o tragi în timp ce eu mă ocup de purceaua asta! chiţăi cu vocea ei înspăimântătoare. Vino şi dă-mi-o pe la spate: am poftă să mi-o

trag în timp ce nemernicul ăsta moare! Hai, Calisetta, trage-i-o până moare!

În acel moment, Pierre-Antoine Saleze auzi un fel de clinchet sec şi brutal, undeva, către sala de baie personală din micul hol de la in-trare. În aceeaşi fracţiune de secundă îşi spuse că începuse deja să delireze pentru că văzuse uşa de la birou spărgându-se în bucăţi.

În secunda următoare delirul i se amplifică şi mai mult pentru că avu impresia că vede silueta atletică a unui bărbat brunet cum sare în mijlocul biroului cu câte o armă în fiecare mână. Şi bărbatul ăsta striga tare POLIŢIA!

– Poliţia! strigă Boris Corentin a doua oară. Nimeni să nu facă nici cel mai mic gest! Primul care mişcă...

Sfârşitul frazei fu acoperit de un urlet strident, inuman. Înainte de a apuca să schiţeze măcar un gest, Corentin o văzu pe Marie-Laure Argentan, goală în întregime, cu ochii ieşiţi din orbine, cum sare asupra lui cu unghiile înainte, fără a se sinchisi câtuşi de puţin de revolverul pe care îl ţinea în mână.

– Nu! urlă ea. Nu ai dreptul! Şterge-o de-aici! E al meu şi numai al meu! Al meu!

Corentin primi şocul şi corpul său se dădu înapoi dezechilibrat, până întâlni peretele. Încerca să se ferească de zgârieturile femeii ca-re se transformase într-un instrument al furiei oarbe.

Ca şi cum ar fi fost contaminate, celelalte patru fete începură şi ele să comenteze şi Corentin, tot încercând să scape de Marie-Laure Ar-gentan fără a o răni, înţelese că, împinse de panică, voiau să iasă pe culoar.

Dar Aime Brichot intră în spatele colegului său, văzu pericolul şi sări în mijlocul biroului cu arma în mână, pentru a bloca accesul că-tre uşă.

– Poliţia! strigă şi el la rândul lui, măturând cu arma spaţiul de di-naintea lui. În genunchi toată lumea! În genunchi!

După o secundă de ezitare, Leila, Calisetta şi celelalte două fete sfârşiră prin a se supune şi se lăsară în genunchi.

În acest moment, Corentin, după ce scăpă de arma pe care o ţinea în mână, încercă să o îndepărteze pe Marie-Laure de el. Fără a sta prea mult pe gânduri îi dădu un pumn cu mâna stângă care o pro-iectă pe fată până la peretele opus.

Era ameţită. Fără un strigăt, fără un geamăt, ea se lăsă să alunece şi corpul gol i se chirci la pământ.

– Boris! strigă atunci Aime Brichot, e unul care vrea să se care!

Corentin se întoarse la timp pentru a vedea o siluetă masculină ca-re dispărea prin deschizătura uşii pe care o spărsese el ceva mai de-vreme.

– Mă duc după el! Nu-i scăpa pe ăştia din ochi! strigă în timp ce ie-şea pe uşă cu pistolul în mână. Şi apelează comisariatul ca să ne tri-mită întăriri!

Când ieşi pe culoar, acesta era deja gol, dar se auzi un zgomot de paşi dinspre dreapta şi Corentin începu să alerge într-acolo.

Amin Al-Whalid alerga drept înainte, fără a şti încotro se duce. Nu avea decât un gând, dar acesta îi invadase spiritul în întregime. Tre-buia să iasă de aici, să se tireze din tot rahatul ăsta. Odată ajuns afa-ră, găsea el un mijloc de a scăpa de poliţişti. Dar, pentru moment, trebuia să iasă din această capcană pentru şoareci, din acest labirint din beton şi sticlă, complet întunecat şi liniştit.

Amin o luă la întâmplare: la drepta, apoi la stânga... coborî o scară, apoi alta... Trecea prin uşi închise, prin altele întredeschise... sărea pe deasupra barierelor metalice... Şi cu cât alerga mai mult, cu atât mai puţin ştia în ce parte a clădirii se găseşte.

Trebuia să iasă. Să iasă cât mai repede...

Brusc, atunci când credea că scăpase pentru moment şi avea inten-ţia de a încetini, auzi un zgomot de paşi în urma lui. Deci îl urmărea cineva! Şi acel cineva nu putea fi decât poliţistul cu alură de atlet ca-re spărsese uşa biroului.

Amin începu să alerge mai repede, cu sudoarea curgându-i pe frunte şi inima bătând să-i spargă pieptul. Trebuia să scape de poli-ţişti... Să scape cu orice preţ... Să iasă de aici...

Fu surprins să ajungă brusc într-un fel de spaţiu imens, deschis. În secunda următoare îşi dădu seama că se găsea pe „stradă" – spaţiul strâmt care traversa clădirea de la nord la sud. Imediat, un zâmbet de triumf i se schiţă pe buze!

Ascensorul era acolo, cu uşile deschise! Se aruncă înăuntru şi apă-să febril butonul pe care scria mare *„N",* nivelul cel mai de jos care putea fi atins cu liftul. În momentul în care uşile începeau să se în-chidă, în capătul culoarului în formă de „U" apăru poliţistul. Amin îşi permise chiar luxul de a-i face un mic semn de adio cu mâna dreaptă...

Urlând de furie, văzu cum uşa ascensorului se închide rapid. Boris Corentin acceleră şi mai mult paşii. Ajunse la cabina transparentă exact în clipa când aceasta, cu un zgomot sec, aproape plăcut, înce-pea să coboare.

Ticălosul ăsta mic îl făcuse! Până ar fi luat el cel de-al doilea ascen-sor, l-ar fi pierdut cu siguranţă... În acel moment ochii lui Corentin se fixară asupra firelor metalice care mergeau din plafon până la parter şi de care erau agăţate lianele.

Nu ezită decât o jumătate de secundă. Punându-şi arma la centură, Corentin se urcă pe parapetul de metal şi sticlă care domina totul de la înălţimea celor douăzeci de metri, atât cât era până jos...

Trase aer în piept după care, detensionându-şi brusc muşchii pi-cioarelor, sări în gol. Degetele i se prinseră de tija de metal şi, dato-rită elanului şi greutăţii, Boris fu aproape să-şi piardă echilibrul. După ce se opri din balans, începu să coboare încet, deşi situaţia cerea altceva, pentru a nu-şi răni foarte tare mâinile care se frecau de oţel.

Era cam la trei metri de cabina ascensorului, a cărui cabină se gă-sea cu

doar un etaj mai jos decât el. Atunci când începură să-i ardă palmele datorită contactului continuu cu oţelul, Boris văzu ascen-sorul oprindu-se la etajul întâi, cam la trei metri dedesubtul punc-tului terminus al firului de oţel. De la capătul firului de oţel până la pasarela pentru vizitatori, mai erau vreo doi metri în care nu se afla nimic. Boris strânse din dinţi, se împinse puternic în picioare şi plonjă...

Degetele i se agăţară în ultima clipă de balustrada metalică, în timp ce corpul i se lovea puternic de armătura de sticlă. Reuşi să se stabilizeze fără prea mare greutate şi, cu o tracţiune puternică a bra-ţelor, sări pe pasarelă.

Ridicându-se, descoperi două urme roşii pe mână şi fu conştient că se rănise în timpul coborârii pe coarda metalică.

Fără a se opri la acest detaliu, începu să alege, scoţându-şi revolve-rul de la centură: undeva, la douăzeci de metri în faţa lui, Amin se pregătea să coboare scara elicoidală care îl ducea la parter, adică la ieşire. Dintr-o dată, stupefiat, Corentin îl văzu cum se opreşte brusc, imediat ce atinse prima dintre treptele scării.

„Ce o fi păţit de s-a oprit aşa?" se gândi el alergând şi mai repede, hotărât să profite din plin de această şansă care i se oferea. Nu mai erau decât vreo cinci metri până la Amin şi acesta tot nu mişca. Bo-ris Corentin începea să bănuiască o capcană când înţelese în sfârşit ce se întâmpla: Amin Al-Whalid nu era singur. Sau mai degrabă în-tâlnise pe cineva la care nu se aştepta şi care se opunea planurilor lui de evadare. De fapt, se întâlnise cu o femeie roşcată şi pistruiată: Elsa Fabre. Boris Corentin o văzu şi el pe tânăra poliţistă, aşezată neglijent cinci sau şase trepte mai jos şi având îndreptat pistolul că-tre pieptul lui Amin Al-Whalid.

Fără a-şi asuma nici un risc, Boris sări în spatele fugarului şi îi pu-se rapid cătuşele pe care le scosese din buzunarul sacoului.

Doar atunci Elsa Fabre lăsă arma în jos şi începu să urce câteva trepte, adresându-i un zâmbet tandru-răutăcios lui Boris Corentin:

– Ştii că arătai tare bine cocoţat pe lianele alea? Ţi-am urmărit nu-mărul de la baza scării şi a fost într-adevăr foarte reuşit.

Zâmbetul i se lărgi, provocând o gropiţă fermecătoare în obrazul drept:

– Numai că de data asta, eroule, Jane a ajuns înaintea lui Tarzan!

Corentin vru să-i dea replica la rândul lui, dar fu împiedicat de maşinile de poliţie care se auzeau urlând afară: soseau întăririle ce-rute de Brichot.

Câteva secunde mai târziu, o duzină de poliţişti inundară holul de primire şi luară cu asalt scara elicoidală de unde le făcea semn Boris Corentin.

– Aveţi mare grijă de măgarul ăsta, spuse el arătându-l pe Amin, care părea complet resemnat. Şi trei sau patru oameni să vină cu mine...

– Urcăm pe liane sau te vei mulţumi să iei liftul de data asta? între-bă Elsa.

El o privi, străduindu-se să-şi compună o mină severă şi supărată:

– Locotenent Fabre, când totul se va termina, aminteşte-mi să-ţi dau o mamă de bătaie!

– Ei, na! De-abia aştept, comandant Corentin! Atunci când Boris şi Elsa ajunseră la etajul paisprezece în biroul lui Pierre-Antoine Sale-ze, văzură un spectacol care îi lăsă fără voce: senatorul era încă în-tins la pământ, legat şi cu căluş în gură, iar cele patru fete se îmbră-caseră şi stăteau în picioare, contemplând cu un aer tâmp canapea-ua care se găsea în faţa lor.

Pe canapea se găsea Aime Brichot care aruncă o privire disperată de ajutor către Boris. Cu corpul gol lipit de al lui, ţinându-l strâns în braţe, Marie-Laure Argentan îl sufoca efectiv pe Aime Brichot care îşi ştergea continuu sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

Marie-Laure se agăţa de el cu o energie disperată. Îşi înfundase fa-ţa în scobitura umărului şi repeta fără încetare aceeaşi frază:

– Nu te îngrijora, mamă! Eu...

Dar ceea ce era cel mai impresionant, aproape înspăimântător, ceea ce îi strânse inima lui Corentin, era vocea cu care Marie-Laure Ar-gentan îşi psalmodia litania fără sfârşit.

Nu mai era vocea răguşită, gravă, cavernoasă pe care Boris o auzi-se atunci când năvălise în birou.

Nu era nici vocea naturală a tinerei femei.

Era o voce cântată, dulce, liniştitoare, plângăcioasă aproape. Era vocea unei fetiţe, care exprima interminabil suferinţa întregii sale vieţi, devenită prea greu de purtat.

– Nu te îngrijora, mamă, te voi răzbuna!

Capitolul XIII

– Intră, e deschis!

Ascultând de vocea masculină care venea din interiorul aparta-mentului, Boris Corentin răsuci butonul metalic şi împinse uşa coji-tă şi murdară. Se strâmbă involuntar; palmele îl mai dureau încă, după zborul din ajun, aşa cum se exprimase Elsa.

Afacerea Saleze nu se terminase decât de câteva ore. Mai erau încă interogatorii de luat, de verificat, rapoarte de întocmit şi, în cazul lui Corentin şi Brichot – de găsit ceva justificări. Pentru care motiv nesocotiseră un ordin primit şi continuaseră o anchetă pe cont pro-priu.

Boris Corentin hotărâse că pentru el toate astea mai pot aştepta un pic şi, imediat ce se trezise, se spălase, se îmbrăcase şi venise cu un taxi direct în suburbia Andre-Fortier.

Pătrunse în apartament, unde domnea acelaşi miros de prăjeală ca-re îl frapase prima dată. Îl găsi pe Mehdin Chabib în acelaşi fotoliu de lemn închis la

culoare, uitându-se la ecranul televizorului fără a părea că vede ceva. Cu faţa slăbită, cu obrajii acoperiţi de o barbă de două sau trei zile, în întregime albă, bunicul Zohrei părea mai bă-trân cu zece zile decât acum patru zile, când îl cunoscuse.

Acum era chiar un bătrânel care ridicând uşor capul către el îi tri-mise o privire de o tristeţe fără margini.

– Deci, aţi reuşit... murmură el cu un gest slab făcut cu mâna pe ca-re se vedeau venele multe şi albastre.

– V-am făcut o promisiune, domnule Chabib, şi mi-am ţinut-o, răs-punse blând Corentin. În curând, bărbatul care a omorât-o pe ne-poata dumneavoastră va fi după gratii. Şi, foarte probabil, pentru multă vreme...

Asupra acestui „curând", Boris era conştient că exagera puţin. Era cert că începuseră demersurile pentru ridicarea imunităţii parla-mentare a lui Pierre-Antoine Saleze. Dar asta cerea timp. Şi apoi, trebuia făcută instrucţia dosarului... lungă, delicată şi complicată. Şi de abia apoi, judecătorul care să dea o condamnare pentru omor.

– Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut, domnule Corentin, şopti Mehdi Chabib. Sunteţi un om de onoare şi sunt tot mai puţini aşa ca dumneavoastră. Va veni vremea să părăsesc această lume sălbatică şi violentă, mai ales că nu mă mai ţine nimic aici...

– O mai aveţi încă pe frumoasa dumneavoastră fiică... mama Zo-hrei, obiectă uşor Boris Corentin, doar pentru a spune ceva.

Privirea lungă pe care i-o adresă interlocutorul lui îl făcu să plece ochii.

– Nu începeţi să minţiţi tocmai acum, domnule Corentin, articulă bătrânul. M-aţi înţeles foarte bine...

Ridică braţul de parcă ar fi vrut să dea o binecuvântare:

– Şi acum, lasă-mă te rog singur...

Boris era deja la uşa salonului, când vocea spartă a lui Mehdi Cha-bib se auzi din nou:

– Domnule Corentin, când o voi întâlni pe micuţa mea Zohra, în împărăţia lui Allah, îi voi spune ce om bun şi drept sunteţi, şi ne vom ruga împreună pentru dumneavoastră...

Boris Corentin părăsi apartamentul mai emoţinat decât ar fi vrut.

Din fericire, afară soarele continua să ardă cu aceeaşi strălucire in-diferentă şi liniştită. Aerul pur şi rece părea că are acum capacitatea de a şterge toate mizeriile condiţiei umane...

Boris simţi cum trupul i se încordă atunci când îi găsi sprijiniţi de maşina de serviciu pe Aime Brichot şi pe Elsa Fabre.

– S-ar spune că nu prea ai chef să rămâi singur... spuse Brichot.

– Şi apoi, am câteva chestii să-ţi spun, completă Elsa învăluindu-l cu o privire îndrăgostită. Marie-Laure Argentan tocmai a fost admi-să la clinica

psihiatrică din Saint-Adjutor: este cea mai luxoasă şi cea mai bună din estul Franţei!

– Are atât de mulţi bani? se miră Corentin urcând în maşină.

– Nu asta e cel mai interesant. Încă de pe patul spitalului, Pierre-Antoine Saleze a anunţat că recunoaşte toate acuzaţiile care i se aduc. A povestit şi de violul asupra mamei lui Marie-Laure.

– Asta nu-l va împiedica să facă puşcărie! spuse Boris Corentin gândindu-se la Zohra Chabib, martira cartierului Andre-Fortier.

– E valabil şi pentru Amin Al-Whalid care e responsabil cu organi-zarea poştei din care a murit Zohra.

– Şi Leila şi celelalte fete? întrebă Boris.

– Sunt minore toate, răspunse Elsa Fabre, dând uşor din umeri. În măsura în care Amin Al-Whalid pretinde că poşta de ieri seară a fost organizată ca un joc erotic de către Marie-Laure Argentan şi se pare că aceasta nu pare a pretinde contrariul, totul se va solda cu o mică săpuneală. E bine totuşi că mulţumită depoziţiei spontane a Leilei, aţi putut să regăsiţi pista Saleze...

– Şi apoi, dacă am înţeles eu bine, nimeni nu vrea să facă prea mul-te valuri în jurul a ceea ce s-a întâmplat în biroul lui Saleze, adăugă Brichot. Chestie de prestigiu a Parlamentului european...

– Şi noi? întrebă Corentin. Bănuiesc că am terminat cu târfele pen-tru care am fost trimişi aici.

– Pentru început, avem mult mai puţine griji decât căpitanul Phili-ppe Malard, care a mărturisit imediat că a antedatat intenţionat de-poziţia lui Saleze, la cererea acestuia din urmă. Va fi probabil trecut în rezervă. Cât despre noi, bătrâne...

Aime Brichot zâmbi larg:

– I-am telefonat lui Baba. Bineînţeles că a început să ne înjure, să urle că suntem nişte nemernici iresponsabili – mai ales despre tine, şi...

– Treci mai departe!

– Şi, în final şi-a încheiat tirada asigurându-mă că primul care va îndrăzni să ne deranjeze, se va ocupa personal de el, la cel mai înalt nivel! Elsa Fabre bătu bucuroasă din mâini:

– Aha! Iată o veste bună! Trebuie sărbătorit! Ştiţi la ce m-am gân-dit? Aş avea chef de ceva. Şi ştiţi de ce?

– Nu, răspunseră cei doi bărbaţi în acelaşi timp. Chipul Elsei se îm-bujoră uşor şi continuă coborându-şi privirea:

– Cred că aş participa la o mică „poştă"... În faţa uimirii bărbaţilor, ea izbucni în râs:

– Dar o „poştă" în felul meu: doar eu şi bărbatul pe care l-am ales! Şi vreau unul care să fie capabil să „poştească" toată noaptea!

Apoi, pentru a nu mai exista nici un dubiu asupra identităţii parte-nerului,

Elsa puse mâna pe coapsa lui Boris şi începu să urce atât cât îi permitea locul, fără să rişte ca bărbatul să scoată maşina în de-cor...

Cuprins:

Capitolul I 1
Capitolul II 28
Capitolul III 35
Capitolul IV 46
Capitolul V 56
Capitolul VI 62
Capitolul VII 75
Capitolul VIII 80
Capitolul IX 89
Capitolul X 94
Capitolul XI 102
Capitolul XII 106
Capitolul XIII 126